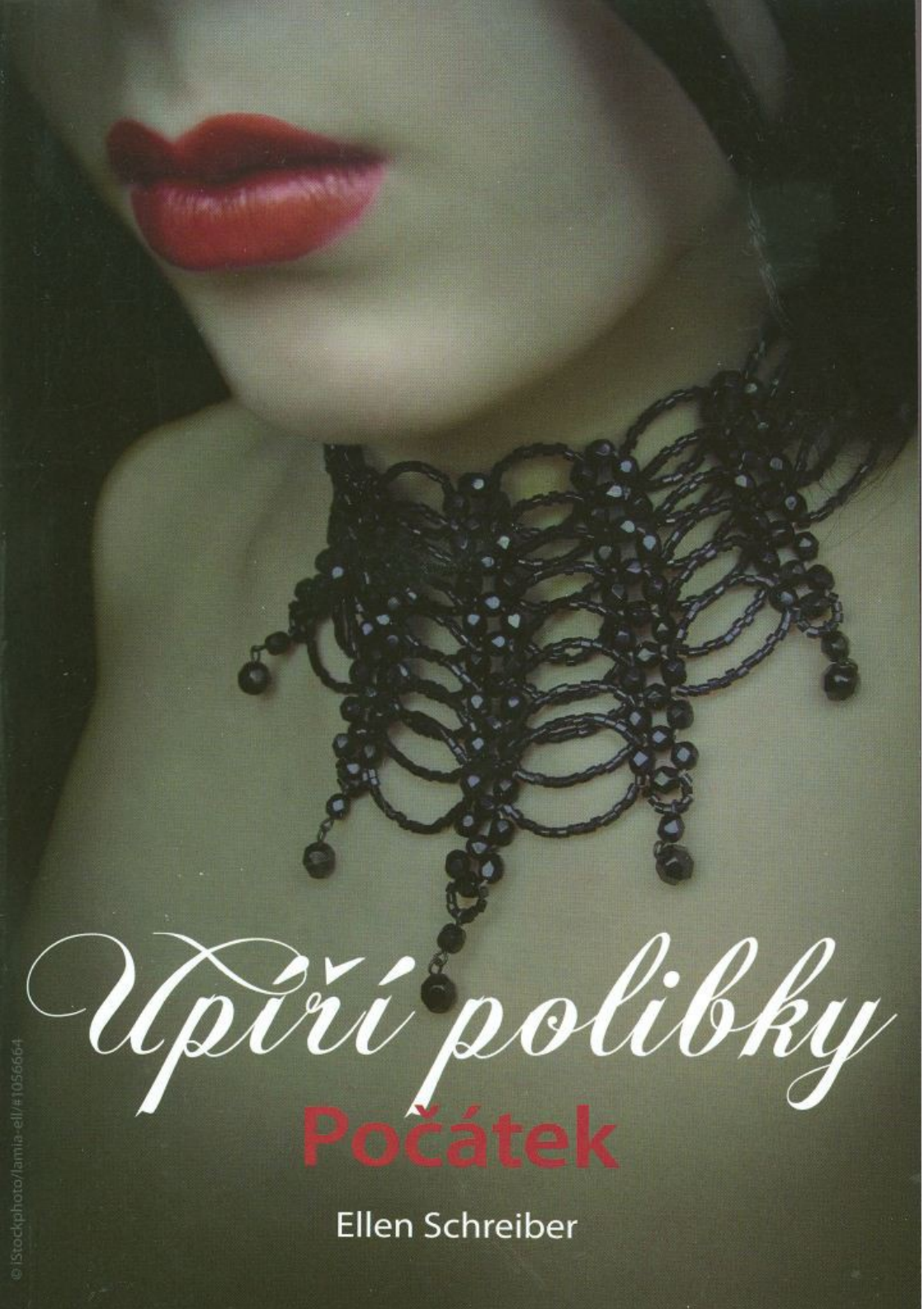

Upíří polibky

Počátek

Ellen Schreiber

Upíří polibky – Počátek

Ellen Schreiber

Upíří polibky Počátek

Ellen Shreiber

Originally published as VAMPIRE KISSES: THE BEGINNING Copyright © 2003 by Ellen Schreiber

All Rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews.

This book is a work of fiction. All of the characters, organizations, and events portrayed in this novel are either products of the author's imagination or are used fictitiously.

UPÍŘÍ POLIBKY – POČÁTEK

Ellen Schreiber

Překlad: Markéta Pravdová

Copyright © 2011 ZONER software, a.s.

Vydání první, v roce 2011.

Všechna práva vyhrazena.

Zoner Press, katalogové číslo: **ZR1128**

ZONER software, a.s.

Nové sady 18, 602 00 Brno

www.zonerpress.cz

Šéfredaktor: Ing. Pavel Kristián

Odpovědný redaktor: Jana Tučnicková

Technický redaktor: Hana Fruhwirtová

DTP: Dan Zůda

Obálka © iStock/lamia-ell/#1056664

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována ani distribuována žádným způsobem ani prostředkem, ani reprodukována v databázi či na jiném záznamovém prostředku bez výslovného svolení vydavatele, s výjimkou zveřejnění krátkých částí textu pro potřeby recenzí.

Dotazy týkající se distribuce směřujte na:

Zoner Press

ZONER software, a.s.

Nové sady 18, 602 00 Brno

tel.: 532 190 883, fax: 543 257 245

e-mail: knihy@zoner.cz, www.zonerpress.cz

Zoner Fantazie na Facebooku: www.zonerpress.cz/fantazie

ISBN: 978-80-7413-156-1

S láskou mému otci, Garymu Schreiberovi, za to, že mě naučil létat.

„Chci mít vztah, do kterého se konečně můžu zakousnout.“

Alexander Sterling

Obsah

Malá příšera	8
Dullsville	13
Příšerná směsice	17
Pravda, nebo strach	21
Světlo v okně	27
Odhalený	36
Šťastný Halloween	39
Příchod potíží	47
Žijící peklo	50
Pracující příšera	57
Nepravděpodobná mise	63
Čas k úniku	66
Slečna Posedlá	72
Honba za dopisem	80
Gotická návštěva	85
Čokoládovo-vanilková polízanice	99
Vysněné rande	105
Filmové šílenství	111
Sněhový ples	119
Konec hry	132
Temnota a světlo	138
Konečná mez	149
Poděkování	151

1

Malá příšera

Poprvé se to stalo, když mi bylo pět.

Právě jsem dokončila vybarvování knížky *Má školka*. Byla plná kresbiček mých rodičů, které jsem nakreslila ve stylu Picassa, papírových koláží, přilepených lepidlem Elmer's glue, a odpovědí na otázky (oblíbená barva, zvíře, nejlepší kamarád atd.), které nám tam napsala naše „stoletá“ učitelka, paní Peevishová.

Mí spolužáci a já jsme seděli na zemi v půlkruhu ve čtecím koutku. „Bradley, čím chceš být, až vyrosteš?“ zeptala se paní Peevishová, když už byly zodpovězeny všechny ostatní otázky.

„Požárníkem!“ vykřikl.

„Cindi?“

„Eh... zdravotní sestřičkou,“ zašeptala pokorně Cindi Warrenová.

Takhle paní Peevishová prošla celou třídou. Policisté. Astronauti. Fotbalisté. Nakonec jsem byla na řadě já.

„Raven, čím chceš být ty, až vyrosteš?“ zeptala se paní Peevishová a probodávala mě svýma zelenýma očima.

Byla jsem zticha.

„Herečkou?“

Zakroutila jsem hlavou.

„Doktorkou?“

„Ne, to ne.“

„Letuškou?“

„Fuj!“ odpověděla jsem.

„Tak čím?“ zeptala se už rozzlobeně.

Na chvíli jsem se zamyslela. „Chci být...“

„Ano?“

„Chci být... upírkou!“ vykřikla jsem k překvapení a šoku paní Peevishové i mých spolužáků. Na chvíli se mi zdálo, že se začala smát, a možná že taky ano. Děti, které seděly vedle mě, se začaly odsouvat.

Většinu svého dětství jsem prožila díváním se na to, jak se ode mě ostatní štítivě odsouvají.

Byla jsem počata na tátově vodní posteli – nebo na střeše máminy školní koleje pod zářícími hvězdami – to záleží na tom, který z mých rodičů ten příběh vypráví. Byly to spřízněné duše, jež byly nenávratně spojené se sedmdesátými léty – pravá láska, smíšená s drogami, malinovou vonnou esencí a hudbou Grateful Dead. Okorálkovaná, ošperkovaná bosá holka v tričku se zavazováním kolem krku a v ustřižených modrých džínách a dlouhovlasý, neoholený, opálený kluk s koženou vestou, kalhotami do zvonu a sandály, brýle ve stylu Eltona Johna. Myslím, že nakonec můžou být oba rádi, že já jsem nebyla ještě víc výstřední. Taky jsem mohla chtít být hipíkovský vlkodlak s korálky ve vlasech! Ale z nějakého důvodu jsem začala být posedlá upíry.

Po mém příchodu na svět začali být Sarah a Paul Madisonovi zodpovědnější – nebo bych taky mohla říct, že ztratili svůj „skelný pohled“. Prodali svou květinovou dodávku volkswagen, ve které žili, a konečně si pronajali nějakou tu nemovitost. Náš hipíkovský byt byl vyzdobený trojrozměrnými květinovými plakáty, svítícími ve tmě, a oranžovými trubiciemi s hmotou jako modelína, která se sama hýbala – tedy lávovými lampami, na které se dalo koukat věčně. Byla to ta nejlepší doba v mém životě. Společně jsme se smáli u hry Hadi a žebříky a k tomu pokusovali koláčky Twinkies. Zůstávali jsme vzhůru dlouho do noci a dívali se na upírské filmy, seriál *Dark Shadows* s nechvalně známým Barnabasem Collinsem a na *Batmana*, a to všechno na černobílé televizi, kterou jsme získali po založení bankovního účtu. Pod rouškou noci jsem se cítila v bezpečí a hladila jsem mámino rostoucí břicho, které vydávalo zvuky jako oranžové lávové lampy. Tehdy mi došlo, že asi porodí pohyblivější modelínu, než je ta z lávových lamp.

Všechno se změnilo, když modelína přišla na svět – až na to, že to nebyla žádná modelína. Narodil se totiž můj brácha Ňouma! Jak jen máma mohla něco takového dopustit? Jak mohla zničit naše noci s Twinkies? Teď chodila spát brzo a tahle kreatura, kterou mí rodiče pojmenovali Billy, brečela a dělala hluk celou noc. Najednou jsem byla sama. Byl to Dracula – Dracula v televizi – který mi dělal společnost,

když máma spala, malý Ňouma kňoural a táta mu ve tmě měnil smradlavé plínky.

A aby toho nebylo málo, rodiče mě náhle poslali na místo, které nebylo naším bytem a nebyly tam trojrozměrné květinové plakáty na zdech, ale nudné koláže z dětských otisků rukou. *Kdo tady má tu výzdobu na starost?* říkala jsem si. Byly tam holčičky ve volánkových šatech, které jako by vypadly z katalogu Sears, a taky katalogoví kluci v úzkých kalhotách s perfektně učesanými vlasy. Máma a táta tomu místu říkali „mateřská školka“.

„Budou se s tebou kamarádit,“ ujišťovala mě máma, zatímco jsem se jí urputně držela. Zamávala mi na rozloučenou, poslala polibek a já jen osamoceně stála vedle paní Peevishové, což znamenalo, že jsem byla tak sama, jak jen jsem mohla být. Dívala jsem se za mámou, jak odchází s mým Ňoumovským bráškou usazeným na boku a bere ho zpět na místo s plakáty svítícími ve tmě, nestvůrnými filmy a koláčky Twinkies.

Nějakým způsobem jsem ten den přežila. Lepila jsem jeden černý papír na druhý, prstem jsem barvila rty Barbie načerno a vykládala jsem asistující učitelce strašidelné příběhy, zatímco katalogové děti pobíhaly kolem, jako by byly na celoamerickém rodinném pikniku. Když mě máma přišla vyzvednout, byla jsem dokonce ráda, že vidím svého Ňoumovského bráchu.

Tu noc mě máma našla se rty přilepenými na televizní obrazovce, jak se snažím políbit Christophera Lee ve filmu *Dracula*.

„Raven! Co tu děláš tak pozdě! Zítra jdeš do školky!“

„Co?“ řekla jsem. Třešňový koláč od firmy Hostess, který jsem jedla, mi spadl na zem, stejně jako mi kleslo srdce.

„Ale já myslela, že to bylo jen jednou,“ propadla jsem panice.

„Raven, miláčku, tam musíš chodit každý den!“

Každý den? Ta slova mi zněla v hlavě. To byl rozsudek na doživotí!

Tu noc se bráška nemohl rovnat mému dramatickému pláči a kvílení. Ležela jsem v posteli a modlila se za věčnou temnotu a nikdy nevycházející slunce.

Naneštěstí jsem se následující den vzbudila do oslnivého světla. A s příšernou bolestí hlavy.

Toužila jsem po tom, aby v mém okolí byl aspoň jeden člověk, se kterým bych si rozuměla. Ale žádného jsem nenašla, ani doma, ani ve školce. Doma byly lávové lampy nahrazeny stojacími lampami jako od Tiffanyho, ve tmě svítící plakáty byly překryty tapetami Laury Ashley a naši zrnitou černobílou televizi vystřídal pětadvacetipalcový model.

Ve školce jsem si místo zpívání písniček z *Mary Poppins* pískala doprovodnou znělku k *Vymítači ďábla*.

V době mé docházky do mateřské školy jsem se snažila stát upírkou. Trevor Mitchell, dokonale učený blondák se zářícíma zelenýma očima, byl mým nepřítelem od chvíle, kdy se mě snažil předběhnout na skluzavce a já ho dostala svým upřeným pohledem. Nenáviděl mě, protože jsem byla jediné dítě, které se ho nebálo. Děti i učitelky mu podlézaly, protože jeho otec vlastnil většinu pozemků, na nichž stály jejich domy. Trevor měl své kousací období, ne protože by se chtěl stát upírem jako já, ale protože byl prostě zlý. Pokousal tak každého kromě mě. Ale i na mě nakonec mělo dojít!

Stáli jsme na hřišti u basketbalového koše a já ho štípla do kůže na té jeho mrňavé ruce tak silně, že jsem myslela, že z ní vystříkne krev. V obličeji zrudl jako rajče. Já jen nehybně stála a čekala. Jeho tělo se roztrásló vztekem a v očích se mu zračila touha po pomstě, když mě viděl se škodolibě usmívat. Potom zanechal otisk svých zubů na mé vyčkávací ruce. Paní Peevishová ho byla nucena posadit ke školní zdi a já si vesele tančila na hřišti a čekala, až se proměním v netopýra.

„Ta Raven je vážně zvláštní,“ zaslechla jsem říkat paní Peevishovou jiné učitelce, když jsem poskakovala kolem brečícího Trevora, který si zrovna vybíjel svůj vztek na tvrdém asfaltu. Z vděčnosti jsem mu svou pokousanou rukou poslala vzdušný polibek.

Pyšná na své zranění, posadila jsem se na školní houpačku. Můžu teď přece létat, nebo ne? Potřebovala jsem něco, co by mě dostalo do extrémní rychlosti. Sedadlo se dokázalo houpat do výšky plotu, ale já mířila až k nadýchaným oblakům. Ve chvíli, kdy se houpačka začínala nebezpečně prohýbat, jsem konečně seskočila. Měla jsem v plánu letět přes celé hřiště – až tak daleko, abych vylekala Trevora. Jenže místo toho jsem dopadla na zablácenou zemi a ještě víc jsem si pošramotila svou ruku, označovanou Trevorovými zuby. Brečela jsem spíš proto, že nemám nadpřirozené schopnosti, jakými vládnou mí hrdinové v televizi, než kvůli pulzující bolesti.

Se zraněnou rukou, obtěžkanou ledem, mě paní Peevishová posadila ke zdi, abych si odpočala, zatímco ten rozmazlený usmrkánek Trevor si mohl jít zase hrát. Poslal mi škodolibý polibek a zakřičel: „Díky!“ Já na něj na oplátku vyplázla jazyk a počastovala ho jménem, které jsem slyšela jednoho gangstera použít v *Kmotrovi*. Paní Peevishová mě hned poslala dovnitř. V dětství mě kvůli mým recesím posílali dovnitř často. Byla jsem předurčena putovat od jedné recese k druhé.

2

Dullsville

Na oficiální uvítací ceduli k mému městu by se mělo psát: „Vítejte v Dullsville – ve městě větším než jeskyně, ale dost malém na to, abyste měli klaustrofobii!“

Populace osmi tisíc lidí, kteří vypadají všichni stejně, naprosto mizerné počasí – stále slunečno, perfektní domky, jako z vykrajovátek na perníčky, a rozlehlá zemědělská půda – to přesně je Dullsville. Nákladní vlak, který vyjíždí v 8.10 a projíždí celým městem, odděluje „špatnou“ stranu kolejí od té „správné“, kukuřičná pole od golfových hřišť, traktory od golfových vozíků. Myslím, že celé město je postavené na hlavu. Jak může mít půda s kukuřicí a pšenicí menší cenu než půda s pískovými bunkery?

Na náměstí spočívá stoletá soudní budova. Ještě jsem se nedostala do takového průšvihů, abych tam musela – tedy prozatím. Butiky, cestovní kancelář, obchod s počítači, květinářství a levné kino s opožděnými premiérami – všechno spořádaně lemuje celé náměstí.

Přála bych si, aby náš dům měl kolečka a ležel na železničních kolejích, abychom mohli jet mimo tohle město, ale bohužel bydlíme na „správné“ straně blízko sportovního klubu. Dullsville. Jediné zajímavé místo je opuštěné sídlo na vršku Benson Hill, které postavila jedna baronka a pak tam v naprosté izolaci zemřela.

V Dullsville mám jedinou kamarádku – Becky Millerovou. Je to holka z farmy a je ještě méně oblíbená než já. Poprvé jsem se s ní setkala ve třetí třídě. Čekala jsem na schodech školy, až mě vyzvedne máma, která se teď chovala jako správná společensky vytížená žena (a vždycky chodila pozdě), a najednou jsem si všimla legračně vypadající holky, jak se krčí dole u schodů a brečí jako malé dítě. Neměla žádné kamarády, protože byla stydlivá a žila na východní straně kolejí.

Chodila na naši školu jako jedna z mála farmářských holek a ve třídě seděla dvě lavice za mnou.

„Děje se něco?“ zeptala jsem se, protože mi jí bylo líto.

„Mamka na mě zapomněla!“ vyjekla a rukama si zakrývala ubrečený mokrý obličej.

„Určitě ne,“ utěšovala jsem ji.

„Ale ona nikdy nechodí tak pozdě!“ brečela dál.

„Možná uvízla v dopravní zácpě.“

„Myslíš?“

„No jasně! Nebo jí možná zavolal jeden z těch vlezlých prodavačů, kteří se vždycky ptají: ‚Máš doma maminku?‘“

„Vážně?“

„To se přece stává pořád. Nebo se musela zastavit pro něco na jídlo a v 7-Eleven byla dlouhá řada.“

„Myslíš, že by něco takového udělala?“

„Proč ne? Člověk přece musí jíst. Tak neboj, určitě tu za chvíli bude.“

A skutečně za chvíli přijel malý modrý nakladaček, ze kterého vystoupila paní s omluvným výrazem a přátelsky vypadající chundelatý ovčák.

Becky za mnou přiběhla zpátky a povídá: „Mamka říkala, že k nám můžeš zajít v sobotu na návštěvu, jestli ti to rodiče dovolí.“

Nikdy předtím mě nikdo nepozval k sobě domů. Sice jsem nebyla tak stydlivá jako Becky, ale stejně jako ona jsem byla hodně neoblíbená. Do školy jsem vždycky chodila pozdě, protože jsem zaspala; ve třídě jsem nosila sluneční brýle a měla jsem názory pro Dullsville naprosto nezvykle.

Dvůr za domem Becky byl velký jako Transylvánie – bylo to skvělé místo na schovávanou a hraní si na příšery a mohli jsme tam sníst tolik čerstvých jablek, co se jen do našich hladových žaludků vlezlo. Jako jediná ve třídě jsem Becky nešíkanovala, nepřehlížela a nedávala jí nepěkné přezdívky. Právě naopak: vzala jsem si na mušku kohokoliv, kdo se jí pokoušel ublížit. Byla jako můj trojrozměrný stín. A já její nejlepší kamarádka a ochránkyně. A to platí až dodnes.

Když jsem si zrovna nehrála s Becky, trávila jsem čas nanášením černé rtěnky a černého laku na nehty, ošoupáváním mých už tak obnošených vojenských bot a pročítáním románů Anny Riceové. Bylo mi jedenáct, když jsme s rodinou jeli na výlet do New Orleans. Máma s tátou chtěli hrát blackjack ve Flamingo riverboat casinu. Ňouma chtěl do akvária. A já věděla úplně přesně, kam chci já – chtěla jsem navštívit dům, kde se narodila Anna Riceová, historické domy, které nechala zrekonstruovat, a sídlo, kde bydlela nyní.

Stála jsem jako hypnotizovaná před železnou branou jejího gotického mega sídla a máma (jako nezvaný doprovod) stála po mém boku. Skoro jsem cítila, jako by mi nad hlavou létali krkavci, i když tam nejspíš žádní nebyli. Bylo mi trochu líto, že jsem nepřišla v noci, protože tak by to bylo ještě mnohem hezčí. Přes ulici stálo několik holek, které se mi podobaly, a sídlo si fotily. Přála jsem si k nim běžet a říct: „Buďte mými kamarádkami. Můžeme společně pořádat výpravy po hřbitovech!“ Poprvé v životě jsem cítila, že jsem na místě, kam patřím. Byla jsem ve městě, kde skládali rakve jednu na druhou, aby byly vidět, místo aby je pohřbívali hluboko pod zem. Byli tam vysokoškoláci se špičatými melírovanými blond vlasy. Zajímaví lidé se hemžili úplně všude, snad až na Bourbon Street, kde to vypadalo, jako by tam turisté jezdili proudem přímo z Dullsville. Za chvíli zastavila za rohem limuzína – ta nejčernější limuzína, jakou jsem kdy viděla. Řidič, dokonale oblečený včetně černé šoférské čepky, otevřel dveře auta a vystoupila ona!

Já propadla panice a jen se nehybně dívala, jako by se zastavil čas. Přímo před mýma očima stál největší z mých idolů – Anna Riceová!

Zářila jako filmová hvězda, jako gotický anděl nebo nebeská bytost. Dlouhé černé vlasy jí splývaly přes ramena a leskly se. Měla zlatou kabelku, dlouhé hedvábné šaty a úžasný upířský tmavý plášť. Nez mohla jsem se na jediné slovo. Myslela jsem, že z toho šoku možná dostanu záchvat.

Naštěstí máma rozhodně nepatří mezi mlčenlivě lidi. „Mohla byste prosím dát mé dceři autogram?“

„Ale jistě,“ odpověděla sladce královna nočních dobrodružných příběhů.

Vykročila jsem směrem k ní a mé želatinové nohy jako by se každou chvíli měly rozpustit pod žářem slunce.

Poté, co podepsala žlutý lepicí poznámkový papírek, který máma našla v kabelce, se má gotická bohyně postavila vedle mě, dala mi ruku kolem ramen a společně jsme se usmívaly.

Anna Riceová souhlasila, že se se mnou vyfotí!

Nikdy v životě jsem se neusmívala tak moc jako tehdy. Ona se pravděpodobně usmívala stejným způsobem, jako se smála už miliónkrát. Byl to moment, který ona vzápětí zapomene, ale já si ho budu pamatovat navěky.

Proč jsem jí neřekla, že miluju její knihy? Proč jsem jí neřekla, jak moc pro mě znamená? To, že si myslím, že dokáže věci, které nikdo jiný nedovede?

Nadšení se mě drželo až do konce dne a v našem pastelově růžovém hotelu, plném starožitností, jsem pak svůj zážitek pořád dokola opakovala tátovi i bráchovi. Byl to teprve náš první den v New Orleans, ale já už byla připravená jet domů. Koho by zajímalo akvárium, francouzská čtvrť, bluesové kapely a masopustní korálky, když jsem právě viděla svého upírského anděla?

Čekala jsem celý den, než se film vyvolá, ale nakonec jsem zjistila, že fotka mě a Anny Riceové nevyšla. V rozmrzelé náladě jsem se s mámou vrátila zpátky do hotelu. Já i Anna jsme byly na některých fotkách každá zvlášť, ale je snad možné, že kombinace dvou upířích milovníků nemůže být zachycena na film? Nebo to možná mělo být znamení, že ona je výtečnou a úspěšnou autorkou, zatímco já jsem jen uječené dítě s hlavou v oblacích, které si prochází svou temnou fází. Anebo je moje máma prostě jen mizerná fotografa.

3 Příšerná směsice

Mých sladkých šestnáct. Neměly by být všechny narozeniny sladké? Proč by zrovna šestnáctka měla být sladší? Přišlo mi to jako nějaký hloupý trik. V Dullsville mé narozeniny probíhaly jako každý jiný den. Začalo to křikem mého ňoumovského bráchy: „Vstávej, Raven. Nechceš přece přijít pozdě. Je čas jít do školy!“

Jak můžou dvě děti, pocházející od stejných rodičů, být tak moc odlišné? Možná že něco na té teorii s pošťákem přece jenom bude. Ale v případě ňoumy musela mít máma aféru s nějakým knihovníkem.

Donutila jsem se vylézt z postele, oblékla jsem si černé bavlněné šaty bez rukávů a černé masivní boty a přetřela si své plné rty černou rtěnkou.

Na kuchyňském stole mě čekaly dva dorty s bílými květy, jeden ve tvaru jedničky, druhý ve tvaru šestky.

Ukazováčkem jsem z dortu ve tvaru šestky nabrala trochu polevy a slízla ji.

„Všechno nejlepší!“ popřála mi máma a políbila mě. „Ten dort je až na večer, ale tohle si můžeš vzít teď,“ řekla a podávala mi balíček.

„Všechno nejlepší, Raven,“ přidal se táta a taky mě políbil na tvář.

„Vsadím se, že ani nevíš, co mi dáváš,“ poškádlila jsem tátu, zatímco jsem v ruce držela balíček.

„Ne, ale můžu říct, že to stálo dost peněz.“

Balíček byl lehký. Zatřásla jsem jím a uslyšela zachrastění. Podívala jsem se na narozeninový balicí papír. Mohly by to být klíčky k autu – k mému vlastnímu Batmobilu! Nakonec, jsou to přece mé šestnácté narozeniny.

„Chtěla jsem ti koupit něco speciálního,“ řekla máma s úsměvem.

S nadšením jsem strhala balicí papír a zvedla víko šperkovnice. Zevnitř na mě koukal náhrdelník z lesklých bílých perel.

„Každá dívka by měla mít perlový náhrdelník pro speciální příležitost,“ zářila máma nadšením.

Tohle byla mámina společenská verze někdejších hipíkovských korálků lásky. Donutila jsem se k nepřírozenému úsměvu, abych zakryla své zklamání. „Děkuju,“ řekla jsem a oba je objala. Chtěla jsem dát náhrdelník zpátky do krabičky, ale rodiče na mě zírali, tak jsem se jim neochotně v náhrdelníku předvedla.

„Vypadá na tobě úžasně,“ rozplývala se máma.

„Schovám si ho pro nějakou speciální událost,“ odpověděla jsem a strkala náhrdelník zpátky do krabičky.

Zazvonil domovní zvonek a Becky vešla dovnitř s malou černou dárkovou taškou.

„Všechno nejlepší k narozeninám!“ zakřičela, když jsme přišly do obývacího pokoje.

„Díky. Nemusela jsi nic kupovat.“

„To říkáš každý rok,“ smála se a podávala mi tašku. „Mimochodem, včera večer jsem viděla před sídlem stěhovák,“ zašeptala.

„To myslíš vážně? Že by se tam konečně někdo nastěhoval?“

„Vypadá to tak. Ale viděla jsem jen, jak dovnitř nesou dubové stoly, stojací hodiny a obrovské bedny s nápisem ‚zemina.‘ A taky mají mladého syna, asi v našem věku.“

„Určitě se narodil s khaki kalhotami. A vsadím se, že jeho rodiče jsou nudní nabubřelci z Ivy League,“ odpověděla jsem.

„Doufám, že to tam nepřestaví a nevyženou všechny pavouky.“

„Jo. A že nestrhnou bránu a nepostaví tam bílý laťkový plot.“

„A plastovou husu na přední trávník.“

Obě jsme se tomu hihňaly jako šílené a já sáhla rukou do tašky.

„Chtěla jsem ti koupit něco speciálního, když ti je šestnáct.“ Vytáhla jsem černý kožený náhrdelník s cínovým přívěskem – netopýřem!

„Ten je super!“ vykřikla jsem a už jsem si ho nasazovala. Máma se na mě kradmo dívala z kuchyně.

„Příště jí raději dáme peníze,“ zaslechla jsem ji říkat tátovi.

„Perly!“ zašeptala jsem Becky, když jsme vyšly z domu.

V hodině tělocviku jsem na sobě měla černé tričko, kraťasy a vojenské boty místo povinného bílého oblečení a tenisek. *Má to vůbec nějaký význam?* myslela jsem si. Má snad bílý úbor vliv na to, jestli je člověk dobrý atlet?

„Raven, nechce se mi tě dneska posílat do ředitelny. Proč mi prostě jednou neuděláš laskavost a neoblečeš si to, co se má správně nosit?“ stěžoval si učitel Harris.

„Dneska mám narozeniny. Možná byste pro změnu mohl udělat laskavost vy mně!“

Hleděl na mě a nevěděl co říct. „Dobře, jen pro dnešek,“ souhlasil nakonec. „Ale ne proto, že máš narozeniny. To proto, že nemám náladu tě posílat do ředitelny.“

S chichotáním jsme s Becky odešly k tribunám, kde čekala naše třída.

Trevor Mitchell, můj nepřítel už od školky, a jeho věčný nohsled Matt Wells šli za námi. Oba byli skvěle učešní, konzervativní a bohatí fotbaloví snobové. Věděli o sobě, že vypadají dobře, a ta jejich domýšlivost se mi hnusila.

„Sladká šestnáctka!“ řekl Trevor, který určitě zaslechl mou konverzaci s panem Harrisem. „Jak rozkošné! To už je ta pravá zralost na lásku, nemyslíš, Matte?“ Byli nám už skoro v patách.

„No jasně,“ souhlasil Matt.

„Ale možná je tu důvod, proč nenosí bílou – bílá je jen pro panny, že jo, Raven?“

Jeho krása byla oslnivá, o tom nebylo pochyb. Měl nádherné zelené oči a jeho vlasy byly tak dokonalé jako vlasy modela. Každý den v týdnu měl jinou holku. Byl to ten typ kluka mizery. Jenže to nebyl jen obyčejný mizera, ale bohatý mizera, což ho dělalo dost nudným.

„Hele, já nejsem ta, kdo tu nosí bílé spodní prádlo,“ řekla jsem. „A máš pravdu, je tu důvod, proč nosím černou. Možná by sis o tom měl víc zjistit sám.“

S Becky jsem si sedly na vzdálený konec tribun a nechaly jsme Trevora a Matta stát na dráze.

„Tak jak budeš trávit narozeniny?“ zakřičel Trevor, když se posadil k ostatním spolužákům, aby to všichni slyšeli. „Budete s farmářkou Becky sedět o páteční noci doma a dívat se na *Pátek třináctého*? Nebo

psát na seznamku? „Šestnáctiletá bílá příšerka hledá druha na věčnost.““

Celá třída vybuchla smíchy.

Neměla jsem ráda, když si ze mě dělal Trevor srandu, ale ještě o to míň, když si dělal srandu z Becky.

„Ne, myslely jsme, že se dneska stavíme na Mattově párty. Jinak tam nejspíš nebude nikdo zajímavý.“

Všichni se tvářili šokovaně. A Becky protočila oči v sloup, jako by říkala: *Do čeho mě to zase zatahuješ?* Nikdy jsme nebyly na žádném z Mattových opěvovaných večírků. Nikdy nás nikdo nepozval, a i kdyby ano, stejně bychom nešly. Tedy aspoň já ne.

Celá třída čekala na Trevorovu reakci.

„Jasně, můžeš i s Igorem přijít... ale pamatuj, že pijeme pivo, ne krev!“ Celá třída se zase dala do smíchu a Trevor s Mattem si plácli.

V té chvíli pan Harris zapískal na píšťalku na znamení, že, máme jít z tribuny na dráhu a běhat okolo jako banda chrtů.

Ale já a Becky jsme se jen procházely, nehledíce na naše potíci se spolužáky.

„Nemůžeme jít přece na Mattovu párty,“ řekla Becky „Kdo ví, co nám provedou.“

„Uvidíme, co udělají. Nebo co uděláme my. Tohle je mých sladkých šestnáct, pamatuješ? Narozeniny, na které se nikdy nezapomíná!“

4 Pravda, nebo strach

Nejlepší věci, které se udály v Dullsville za můj život, seřazené podle chronologického pořadí:

1. Vlák, který jezdí 15.10, nadskočil na kolejích a vysypal krabice s bonbóny Tootsie Rolls, které jsme snědli.
2. Někdo z posledního ročníku spláchl do záchodu rozbušku, díky čemuž vybuchlo odpadní potrubí a škola pak byla týden zavřená.
3. Na mé šestnácté narozeniny se do strašidelného sídla na vrcholku Benson Hill přestěhovala rodina, o které panují zvěsti, že to jsou upíři!

Legenda o tomto sídle zní takto: Sídllo bylo postaveno rumunskou baronkou, která utekla ze země po rolnické vzpouře, při které byl zabit její manžel a většina rodiny. Baronka si postavila svůj nový domov na Benson Hill, a to tak, aby se každým detailem podobal jejímu evropskému obydlí, tedy až na ty mrtvoly.

Se svými sluhy žila v naprosté izolaci a bála se cizinců a houfů lidí. V době, kdy zemřela, jsem byla ještě malé dítě a nikdy jsem se s ní nesetkala, i když jsem si někdy hrávala na hřbitově u jejího osamoceneného pomníku. Lidé říkali, že sedávala u okna ve vyšším poschodí a dívala se na měsíc a že i teď, když je měsíc v úplňku a podíváme se z dobrého úhlu, můžeme vidět jejího ducha, jak sedí u toho samého okna a kouká k obloze. Ale já ji nikdy nezahlédla.

Od té doby bylo celé sídllo zavřené. Existuje i zvěst o tom, že měla rumunskou dceru – čarodějnici, která se zajímala o černou magii. V

každém případě ji ale Dullsville vůbec nelákal (chytrá to žena!), protože si na tohle sídlo nečinila žádné nároky.

Z gotického úhlu pohledu bylo pro mě sídlo na Benson Hill nádherné, ale všem ostatním bylo jen trnem v oku. Byl to ten největší dům ve městě a zároveň ten nejprázdnější. Táta tvrdil, že to je proto, že je v procesu prověřování závěti. Becky zase říkala, že je to proto, že tam straší. A já si myslím, že je to zkrátka proto, že se ženy z tohoto města bojí prachu.

Sídlo mě samozřejmě vždycky fascinovalo. Bylo jako můj vysněný Barbie dům a mnohokrát jsem k němu v noci šplhala, doufajíc, že uvidím ducha. Ale dovnitř jsem se ve skutečnosti dostala jen jednou, když mi bylo dvanáct. Doufala jsem, že to uvnitř dokážu opravit a udělat si z toho vlastní dům na hraní. Taky jsem plánovala, že tam pověsím ceduli ŇOUMŮM VSTUP ZAKÁZÁN. Jedné noci jsem přelezla tepanou železnou bránu a hnala jsem se nahoru po klikaté příjezdové cestě.

Sídlo bylo vážně skvostné, s popínavými rostlinami, oprýskanou barvou, rozbitými střešními taškami a děsivým podkrovním oknem. Dřevěné dveře se tyčily jako Godzilla – vysoké, mocné... a zamknuté. Přikradla jsem se zezadu. Všechna okna byla zatlučená dlouhými hřebíky, ale všimla jsem si uvolněných prken, které visely přes sklepní okýnko. Snažila jsem se je odlomit, jenže v tu chvíli jsem uslyšela hlasy.

Schovala jsem se za nějaké křoví, zrovna když se připotácela skupina starších středoškoláků. Většina z nich byla opilá, jeden se tvářil vyděšeně.

„No tak, Jacku, všichni jsme to udělali,“ lhali a tlačili kluka s kšiltovkou směrem k sídlu. „Jdi dovnitř a dones nám scvrklou hlavu!“

Viděla jsem, že se Jack Patterson bojí. Byl to hezký kluk, který by dokázal pobláznit spoustu holek, ten typ, co by měl trávit čas házením na koš nebo omračovat holky svým zevnějškem, ne se plížit do strašidelného domu, aby si získal přátele.

Zdálo se, jako by Jack viděl ducha, už když k sídlu přicházel. Najednou se podíval na křoví, kde jsem se schovávala. V té chvíli jsem se úlekem zajíkla a on strachem vyjekl. Myslela jsem, že z toho oba dostaneme infarkt. Přikrčila jsem se, protože jsem slyšela, jak celá skupina přichází.

„Ječí tu jako malá holka a to ještě ani nevlezl dovnitř!“ dobíral si ho jeden z nich.

„Vypadněte odsud!“ řekl Jack ostatním. „Mám to přece udělat sám, nebo ne?“

Počkal, až se všichni vzdálili, a pak na mě kývl, že je vzduch čistý. „Sakra, holka, tys mě ale vylekala! Co tu vůbec děláš?“

„Bydlím tady, ale ztratila jsem klíče. Jen se snažím dostat zpátky dovnitř,“ pokusila jsem se o vtip.

Nadechl se a pak se usmál. „Kdo jsi?“

„Raven. Ale já tě už znám. Jsi Jack Patterson. Tvůj otec vlastní obchodák, kde moje máma kupuje svoje módní kabelky. Viděla jsem tě tam pracovat u pokladny.“

„Jo, taky jsem si říkal, že jsi mi povědomá.“

„Tak proč jsi vůbec tady?“

„Má to být zkouška odvahy. Kámoši si myslí, že tady straší, a já se mám vplížit dovnitř a donést něco jako suvenýr.“

„Jako třeba starý gauč?“

Znovu se usmál tím samým úsměvem. „No jasně, ty hloupá. Ale to je jedno. Stejně není jak se tam dostat.“

„Ale ano!“ ukázala jsem mu uvolněná prkna u sklepního okna.

„Ty jdi první,“ řekl a třesoucím se rukama mě postrkoval dopředu. „Jsi menší.“

Lehce jsem proklouzla dovnitř.

Uvnitř byla i na mě moc velká tma. Stěží se daly rozeznat pavučiny. Ale bylo to bezva! Všude ležely hromady kartónových krabic a páchlo to tam jako v suterénu, který existuje už od počátku věků.

„No tak, pojd' už!“ řekla jsem.

„Nemůžu! Zasekl jsem se.“

„Musíš sem prolézt! Chceš snad, aby našli tvůj zadek trčet z okna ven?“ Tahala jsem a tlačila. Nakonec se naštěstí dostal dovnitř – tedy k mému štěstí, ne k jeho.

Vedla jsem vystrašeného staršího spolužáka plesnivějícím sklepem. Držel se mé ruky tak pevně, až jsem myslela, že mi zlomí prsty.

Ale bylo příjemné držet jeho ruku. Byla velká a silná, zkrátka mužská ruka. Né jako Ňoumova ruka, která je měkká a slizká.

„Kam to jdeme?“ zašeptal vyděšeným hlasem. „Nic nevidím.“

Rozeznávala jsem obrysy masivních židlí a pohovek, přikrytých zaprášenými bílými plachtami. Určitě kdysi patřily staré ženě, která koukala na měsíc.

„Vidím nějaké schody,“ řekla jsem. „Drž se za mnou.“

„Už nikam dál nepůjdu. Zbláznila ses?“

„Není libo vysoké zrcadlo?“ dobírala jsem si ho a nakukovala za plachtu.

„Vezmu některou z těch prázdných krabic!“

„To není dobrý nápad. Tví kámoši tě zabijou. Takhle budeš terčem posměchu po zbytek života. Věř mi, vím, o čem mluvím.“

Otočila jsem se na něj a viděla hrůzu v jeho obličejí. Nebyla jsem si jistá, jestli se tak moc bojí svých přátel tam venku, nebo sklepních schodů, které se můžou propadnout i při sebemenším zatížení. Nebo se možná bál duchů.

„Dobře,“ řekla jsem. „Počkej tady.“

„Jako bych mohl někam vůbec jít. Netuším, jak se dostat zpátky!“

„Ale nejdřív...“

„Co?“

„Pusť mou ruku!“

„A jo, jasně.“ Pustil mě. „Raven...“

„Co?“

„Buď opatrná!“

Odmlčela jsem se. „Jacku, ty věříš na duchy?“

„Ne, jasně že ne!“

„Takže si nemyslíš, že by tady byl duch? Té staré paní?“

„Pššš! Nemluv tak nahlas!“

Usmála jsem se své domněnce. A pak jsem si vzpomněla na zkoušku, kterou pro něj vymyslela jeho parta, a sebrala jsem mu kšiltovku. Zase vyjekl.

„Uklidni se. To jsem jen já, nejeden z těch děsivých duchů, na které nevěříš.“

Opatrně jsem vystoupala po rozvrzaných schodech a nahoře jsem narazila do zavřených dveří. Ale když jsem vzala za kliku, otevřely se. Stála jsem v rozlehlé vstupní hale. Škvírami v zatlučených oknech dovnitř prosvítalo měsíční světlo. Sídlo vypadalo zevnitř ještě větší. Při chůzi jsem prsty jezdila po zdech a prach se mi jemně zachytával

na ruce. Zahnula jsem za roh a doklopýtala k velkému schodišti. Co za poklady asi leží nahoře? Je to tam, kde se objevuje duch baronky?

Po špičkách jsem stoupala nahoru, jak nejtišeji to v mých těžkých vojenských botách šlo.

První dveře byly zamknuté, stejně tak druhé a třetí. Přitiskla jsem ucho ke čtvrtým dveřím a z druhé strany jsem velmi slabě uslyšela pláč. Přeběhl mi mráz po zádech. Byla jsem v nebi. Když jsem však poslouchala pozorněji, uvědomila jsem si, že je to jen vítr profukující skrz zabeďněná okna. Otevřela jsem skříň, která zaskřípala jako stará rakev. Možná najdu kostlivce! Ale našla jsem jen pár starých věšáků, na kterých visely pavučiny místo oblečení. Zajímalo mě, kde asi tak můžou být ti duchové. Nakoukla jsem do knihovny. Otevřená kniha ležela na malém stolku, jako by ji četla žena hledící na měsíc ve chvíli, kdy zemřela.

Vzala jsem z poličky knihu *Rumunské hrady a zámky* a doufala jsem, že to otevře tajný průchod do hrůzostrašného žaláře. Nic se nepohnulo, až na chlupatého hnědého pavoučka, který se hnál přes zaprášenou poličku.

Vzápětí jsem však uslyšela hlasitý zvuk a málem jsem proskočila střechou – bylo to zatroubení klaksonu auta! Leknutím jsem knihu upustila. Na Jackovu partu a svoji novou misi jsem úplně zapomněla.

Seběhla jsem dolů po velkém schodišti a posledních pár schodů seskočila. Zatarasenými okny v obývacím pokoji prosvítalo silné světlo. Vyškrábala jsem se k arkýřovému oknu a nakoukla ven, zatímco jsem se dobře schovávala za prkna. Parta kluků seděla na kapotě auta, jehož světlomety svítily skrz bránu sídla.

Jeden z nich se zrovna díval mým směrem, tak jsem mezerou v prknech protlačila Jackovu čepici a zamávala s ní, jako bych zrovna přistála na měsíci. Cítila jsem se vítězoslavně. Starší spolužáci mi odpověděli zvednutými palci.

Zpoceného Jacka jsem našla v rohu sklepa, jak sedí na nějakých dřevěných bednách. Zřejmě se bál krysa stejně jako duchů.

Chytil se mě jako se dítě chytá mámy. „Co ti trvalo tak dlouho?“

Posadila jsem mu kšiltovku zpátky na hlavu. „To budeš potřebovat.“

„Co jsi s tím dělala?“

„Jen jsem jim dala vědět, že ses dostal v pořádku dovnitř. Připraven?“

„Připraven!“ A protáhl mě zpátky oknem, jako by mě zachraňoval z požáru. Všimla jsem si, že tentokrát neuvízl.

Posunuli jsme prkna zpátky na místo. Vypadalo to, jako by to okno nikdo nepoužil. „Nechceme to přece ulehčovat ostatním,“ řekla jsem.

Nechápavě na mě hleděl, jako by nevěděl, jak mi poděkovat.

„Počkat! Nedonesl jsem žádný suvenýr!“ vzpomněl si najednou.

„Vlezu tam zpátky.“

„Cože? To ne!“ řekl a chytil mě za ruku. Na chvíli jsem se zamyslela.

„Na, vezmi si tohle,“ podávala jsem mu svůj náhrdelník. Byl to černý kožený pásek s onyxovým medailonkem. „Stál jen tři dolary, ale vypadá, že by ho mohla vlastnit baronka. Jen nikoho nenech, aby ho dal k ocenění.“

„Ale byla to všechno tvoje práce a přitom smetanu slíznou já.“

„Vezmi si ho, než si to rozmyslím.“

„Dobře, díky!“

Potěžkal náhrdelník v ruce a dal mi hřejivý polibek na tvář. Schovala jsem se za rozpadající se altánek a on se rozběhl zpátky dolů za svou partou, zamával jim náhrdelníkem před obličejí a všichni si s ním plácli. Oni ho teď obdivovali a já taky. Ušpiněnou rukou jsem se dotkla čerstvě políbeného místa na tváři.

Od toho dne se držel jen v partě oblíbenců a dokonce se stal předsedou třídy. Čas od času jsem ho zahlédla v okolí náměstí a on se na mě vždycky zešíroka usmál.

Už jsem neměla příležitost vrátit se do svého vysněného Barbie domu. Zvěst o tom, že se Jack vplížil do sídla, se roznesla městem, a tak tu oblast začala hlídat policie, ze strachu, že by se tam mohl vloupat ještě někdo jiný. Takhle to mohlo trvat roky, než bych se tam mohla znovu podívat.

5 Světlo v okně

Stále ještě upocené z hodiny tělocviku jsme já a Becky při naší cestě domů procházely kolem sídla. Všimla jsem si něčeho, co jsem nikdy předtím neviděla – světla v okně. Ani jedno okno už nebylo zabeďněné!

„Becky, podívej!“ vykřikla jsem nadšením. To byl ten nejlepší narozeninový dárek, jaký jsem mohla dostat! V podkrovním okně byla vidět postava, která se dívala nahoru na hvězdy.

„Ale ne! Tak je to pravda, Raven. Jsou tam duchové!“ vypískla Becky a křečovitě sevřela mou ruku.

„V tom případě tihle duchové jezdí černým mercedesem!“ ukázala jsem na elegantní auto zaparkované na příjezdové cestě.

„Pojďme už,“ žadonila.

Najednou světlo v podkroví zhaslo.

Obě jsme zalapaly po dechu. Becky zarývala nehty do mého svetru ze second-handu. Beze slova jsme čekaly s očima dokořán. „No tak, pojďme už,“ ozvala se zase Becky. Já se ani nepohnula.

„Raven, už tak jdu pozdě na večeri. A tím spíš obě přijdeme pozdě na Mattovu párty.“

„Ale ale, že by tu byl někdo zabouchnutý do slad'ouška Mattieho?“ dobírala jsem si ji, ale oči jsem měla přilepené na sídle.

Neozvala se však žádná odpověď, tak jsem se na ni otočila. Becky se v obličejí červenala.

„Cože? Takže jsi zabouchnutá?!“ vyjekla jsem udiveně. „A já že prý jsem divná!“ prohlásila jsem a nechápavě kroutila hlavou.

„Raven, vážně musím jít!“

Čekala bych tam do rána, ale ať už byl vevnitř kdokoliv, nevypadalo to, že vyjde ven. Světlo v podkrovním pokoji zažehlo plamínek v mé duši.

„Viděla jsem Mercedes zaparkovaný u sídla!“ informovala jsem svou rodinu u večeře. Jako vždycky jsem přišla pozdě, tentokrát dokonce na vlastní narozeninovou večeři.

„Slyšel jsem, že vypadají jako Addamsova rodina,“ řekl Ňouma.

„Možná mají dceru ve tvém věku. Někoho, kdo se nerad dostává do potíží,“ dodala má matka.

„V tom případě by mi byla ukradená.“

„A možná má tátu, se kterým bych mohl hrát tenis,“ přidal se otec s nadějí v hlase.

„Ať už je to kdokoliv, budou se muset zbavit těch starých zrcadel a beden,“ řekla jsem, aniž bych si uvědomila, co jsem vypustila z pusy.

Všichni se na mě podívali. „Jaké bedny?“ zeptala se máma.

„Neříkej mi, že ses do toho domu vloupala!“

„Ne, to jsem jen slyšela.“

„Raven!“ zvýšila má matka hlas a použila mateřský nesouhlasný tón.

Zdálo se, že nikdo v Dullsville ve skutečnosti nové vlastníky sídla nespatriil. Bylo skvělé mít v tomhle městě pro změnu nějakou záhadu. V Dullsville vždycky všichni věděli, co se kde šustlo, ale většinou to nebylo nic, co by stálo za to vědět.

Matt Wells bydlí na „správné“ straně města, na kraji Oakleyského lesa. Becky a já jsme přijely na párty pozdě a vstoupily jsme jako filmové hvězdy, které jdou na svou premiéru. Nebo aspoň já ano. Chudák Becky se mě bojácně držela ze strany, jako by šlo o návštěvu zubaře. „Bude to v pohodě,“ ujišťovala jsem ji. „Je to přece párty!“

Ale chápala jsem, proč je nervózní. Samy se takhle vystavujeme výsměchu, když jsme přitom mohly být v klidu doma a dívat se na televizi, jak říkal Trevor. Ale proč by si měli zábavu užívat jenom snobi? Jen protože je Mattova ložnice velká jako náš obývací pokoj? Nebo protože nenosíme oblečení, které je „in“? Jen proto bych měla na své šestnácté narozeniny sedět doma?

Cítila jsem se jako Mojžíš procházející Rudým mořem, když nám davy snobů ustupovaly při procházení chodbou. Spolužáci koukali na mou obvyklou gotickou róbu. Škoda že tam nebyl Tommy Hilfiger.

Určitě by ho to potěšilo. Všichni měli na sobě jeho oblečení, jako by to snad byla školní uniforma. Mattovým obývacím pokojem se rozléhala hudba Aerosmith. Hustá vrstva kouře se držela nad pohovkami a vzduch byl prostoupený pachem piva, jako by to byla nějaká laciná vonná esence. Páry, které se zrovna nedívaly odmítavě na nás dvě, se dívaly zamilovaně na sebe. Zdálo se, že je zbytečné s někým vůbec začít mluvit.

„Nemůžu uvěřit, že jste vážně přišly,“ řekl Matt, když si nás všiml v chodbě. „Vyfotil bych si vás, ale nevím, jestli byste na té fotce byly vidět!“ Přes uštěpačné poznámky nebyl zdaleka tak krutý jako Trevor. „Piva jsou támhle vzadu,“ řekl poté. „Mám vám to ukázat?“

Becky se před Mattem styděla. Jen zakroutila hlavou a pak se zamkla v koupelně u chodby. Matt se zasmál a zamířil ke kuchyni. Já zatím čekala v obýváku u reproduktorů velkých jako na koncertě a probírala se cédéčky. Michael Bolton, Celine Dion a další podobní. Vůbec mě to nepřekvapilo.

Šla jsem zpátky zkontrolovat Becky, ale dveře koupelny byly otevřené. Nebyla ani v chodbě, takže jsem si davem nalitých spolužáků prorazila cestu až do kuchyně. Jakési holky se stodolarovými účesy mě probodly pohledem a odešly pryč, takže jsem zůstala sama. Tedy, to jsem si aspoň myslela.

„Ahoj, sexy příšerko,“ ozval se hlas za mnou. Byl to Trevor.

Opíral se o zeď hned vedle mě a v ruce volně držel plechovku Budweiseru.

„Tahle hláška funguje na každé párty?“

Usmál se svůdným úsměvem. „Ještě nikdy jsem nepolíbil holku s černými rty.“

„Ještě nikdy jsi nepolíbil žádnou holku,“ opravila jsem ho a chystala se odejít.

Chytil mě za ruku a přitáhl zpátky. Pak se na mě podíval svýma krásnýma očima a políbil mě na rty! Musím uznat, že umí líbat skvěle, a to, že je tak nádherný, mi v tu chvíli vůbec nevadilo.

Trevor Mitchell se mě nikdy ani nedotkl, natož aby mě líbal – tedy kromě toho kousacího incidentu ve školce. Maximálně jsem od něj utržila pár úderů do hlavy, když jsem se k němu přiblížila moc blízko. Musel být zkrátka opilý. Možná to byl jen vtip, možná se snažil si ze mě kruté vystřelit. Ale to, jak tiskl rty k mým – měla jsem pocít, jako

bychom si to oba dva užívali. Nevěděla jsem, co si myslet, když mě protáhl zadními dveřmi a táhl mě okolo opilého páru, který se muchloval na schodech, za popelnice a za fontánu, až pod vysoké stromy ve tmě.

„Nebojíš se tmy, příšerko?“ Stromy propouštěly tak málo světla, že ani červené pruhy na jeho svetru nebyly pořádně vidět.

„Ne, mám tmu docela ráda.“

Přitlačil mě ke stromu a začal mě skutečně líbat. Jeho ruce byly úplně všude – na mně i na stromě.

„Vždycky jsem chtěl políbit upírku!“ řekl, když se konečně znovu nadechl.

„A já vždycky chtěla políbit neandrtálce.“

Zasmál se a pak pokračoval v líbání.

„Znamená to, že spolu chodíme?“ zeptala jsem se. Teď jsem to byla já, kdo se znovu nadechl.

„Co?“

„Jako ve škole a tak. Budeme se na chodbách držet za ruce a chodit spolu na oběd? A o víkendech chodit do kina?“

„Jo, klidně.“

„Takže spolu chodíme?“

„Jasně,“ zasmál se. „Můžeš se na mě chodit dívat, jak hraju fotbal, a já se zase budu dívat, jak se měníš v netopýra.“ Začal mě jemně kousat do krku. „Vsadím se, že se ti to tak líbí, že jo, příšerko?“

Srdce mi kleslo hluboko dolů. Samozřejmě, že jsem nechtěla být Trevorovou holkou. Nebyli jsme Mars a Venuše – nebyli jsme totiž ani ze stejného vesmíru! A já ho vlastně ani neměla ráda. Věděla jsem, proč mě sem dotáhl. Věděla jsem, co chtěl udělat. A taky jsem věděla, komu o tom pak bude vykládat. Nakonec by takhle možná vyhrál deset dolarů od svých kamarádů, se kterými se vsadil, že „dostane tu gotickou holku“. Doufala jsem, že mi dokáže, že se v něm pletu. Ale místo toho se ukazovalo, že mám naprostou pravdu.

Bylo načase se do toho vložit. „Chceš vidět, proč nenosím bílou? Poletíš se mnou?“

„No jasně,“ usmál se trochu překvapeně, ale dychtivě. „Vsadím se, že lítáš jako superholka!“

Vedla jsem ho přes laťkový plot do lesa. Samozřejmě jsem viděla lépe než on. Mé noční zvyky ze mě dělaly skvělého pozorovatele ve

tmě. Ne tak dobrého jako kočka, ale do zraku kočky to nemělo daleko. Se světlem měsíce, které mě vedlo, jsem se cítila naprosto v bezpečí. Podívala jsem se vzhůru a uviděla několik netopýrů, jak se zatřepotali nad stromy. Nikdy předtím jsem v Dullsville netopýry neviděla. Ale je pravda, že na párty jsem předtím taky běžně nechodila.

„Nic nevidím,“ ozval se Trevor a vyndával si větvičku z vlasů.

Za chůze máchal rukama okolo, jako by se bál, že do něčeho narazí. Někteří opilci jsou násilní, jiní jsou slintající opilci, a pak jsou tady ti vyděšení jako Trevor. Vážně vypadal čím dál míň přitažlivě.

„Zastavme tady,“ řekl.

„Ne, ještě kousek,“ rozhodla jsem já a následovala netopýry, jak letěli do lesa.

„Dneska jsou mé šestnácté narozeniny. Chci, aby to byla noc, na kterou nikdy nezapomenu. Potřebujeme naprosté soukromí.“

„Tady máme soukromí až nad hlavu,“ řekl a tápal kolem ve snaze mě políbit.

„Už tam skoro budeme,“ vedla jsem ho dál. Světla z domu už nebyla vůbec vidět a stačilo jen pět kroků a narazili bychom do některého stromu.

„Tady je to perfektní,“ řekla jsem nakonec.

Divoce mě objal – ne proto, že by mě miloval, ale proto, že se bál. Bylo to tak ubohé.

Lehký větřík pofukoval mezi stromy a byla cítit vůně podzimního listí. Vysoko nad hlavou jsem slyšela pískot netopýrů. Úplněk ozařoval jejich křídla. Bylo by to tak romantické, kdyby tam se mnou byl můj opravdový přítel.

Trevor byl ve tmě naprosto slepý. Všechno rozeznával jen pomocí rukou a rtů. Zlíbal mi celou tvář a rukou sjel až ke spodní části zad. I když byl slepý, netrvalo mu dlouho najít knoflíky mé blůzy.

„Ne, nejdřív ty,“ řekla jsem mu.

Svlékla jsem mu svetr, jak nejobratněji jsem dokázala. Nikdy dřív jsem to nedělala. Pod svetrem měl tričko s věčkovým výstřihem a pod ním ještě tílko. *To bude trvat věčně*, říkala jsem si.

Ucítila jsem jeho nahou hrud'. Proč ne? Byla přímo přede mnou – měkká, hladká a svalnatá.

Přitáhl mě k sobě blíž a má krajková černá blůza z umělého hedvábí se dotkla jeho holé hrudi.

„Teď jsi na řadě ty, kotě. Chci tě. Hrozně moc,“ řekl, jako by to byla věta z nějakého porno filmu.

„Já tě chci taky,“ vzdychla jsem a protočila oči v sloup.

Donutila jsem ho si pomalu lehnout na vlhkou zem. Sundala jsem mu boty a stáhla ponožky. Nedočkavě si zbytek svlékl sám.

Ležel tam úplně nahý, s rukama za hlavou. Já na něho v mdlém měsíčním světle shlížela a vychutnávala si ten okamžik. Kolik holek už na něho takhle hledělo, jak leží nahý u stromu, jen proto, aby je hned následující den odkopl? Nebyla jsem první a ani poslední. Ale rozhodně jsem se musela odlišit.

„No tak, pojď už za mnou,“ řekl. „Je mi zima!“

„Jen chvíličku. Nechci, abys mě viděl, jak se svlékám.“

„Já tě přece nevidím! Nevidím si ani na špičku nosu!“

„Jen prostě chvíli počkej.“

Všechno jeho oblečení jsem měla v náruči. Jeho svetr, tričko s věčkovým výstřihem, tílko, khaki kalhoty, ponožky, boty a spodní prádlo. Měla jsem jeho moc ve svých rukou. Celou tu maškarádu, za kterou se schovával. Celý jeho život. Co by tedy v takovou chvíli holka udělala?

Takhle holka se rozhodla běžet. Rozběhla jsem se takovou rychlostí, jakou jsem nikdy dřív neběžela. Jako bych na tohle celou dobu trénovala v hodinách tělocviku. Kdyby mě v té chvíli viděl pan Harris, určitě by mě zařadil do běžeckého týmu.

I netopýři odletěli, jako by byli spojení s mými pohyby. Rychle jsem doběhla až k domu, Trevorovo oblečení smačkané v náruči. Snobové, kteří popíjeli na zadní verandě, byli příliš zaneprázdnění hovorem o svých povrchních životech, než aby si všimli, jak vyprazdňuju jeden pytel na odpadky, z poloviny naplněný jen plechovkami od piva, a cpu do něj Trevorovo oblečení.

Pytel jsem donesla do domu a chytla překvapenou Becky za ruku. Zrovna nesla pivo ke stolu, kde několik lidí hrálo poker.

„Kdes byla?“ vykřikla. „Nikde jsem tě nemohla najít! A tihle mě donutili, abych je obsluhovala! Pořád tam a zpátky – pivo, chipsy, pivo, chipsy. A teď ještě i doutníky! Raven, kde mám asi tak sehnat doutníky?“

„Zapomeň na doutníky! Musíme rychle pryč!“

„Hej, kočička, tak kde jsou ty preclíky?“ dožadoval se jeden z těch opilých zmetků.

„Bar už má zavřeno!“ vmetla jsem mu do tváře. „Dobré služby si vyžadují dobré dýško!“ Chmátla jsem po jeho výdělku z pokeru a nacpala ho Becky do kabelky. „Čas odejít!“ řekla jsem a táhla Becky pryč.

„Co to máš v tom pytli?“

„Co asi? Odpadky přece.“

Postrčila jsem ji předními dveřmi. Na tom, že tady nemáme žádné přátele, bylo skvělé to, že jsme se nemusely s nikým loučit. „Co se stalo?“ ptala se mě pořád dokola, zatímco jsem ji táhla přes zahradu. Její deset let stará dodávka stála na konci ulice a čekala na nás jako naše domácí základna. „Tak kde jsi byla, Raven? Máš ve vlasech listí.“

Počkala jsem, až jsme byly na půl cesty domů, a teprve potom jsem se na ni otočila se svým rozjařeným úsměvem a zakřičela: „Nandala jsem to Trevorovi Mitchellovi!“

„Co že jsi?“ vyjekla a málem sjela ze silnice. „Komu?“

„Nandala jsem to Trevorovi!“

„Ne, to jsi neudělala! Tos nemohla! To bys neudělala!“

„Ne, tak to nemyslím. Totálně jsem ho zničila, Becky! Dokonce mám i jeho oblečení jako důkaz!“ řekla jsem a po jednom jsem jeho svršky vytahovala z pytle.

Smály jsem se, až jsme se zajíkalý, a Becky zatočila směrem k Benson Hill.

Trevor určitě ze tmy nějak najde cestu. Ale nebude mít své drahé šaty, aby se za ně mohl schovávat. Bude nahý, bude mu zima a bude sám. Obnažený za to, jaký skutečně je.

Své sladké šestnácté narozeniny si budu pamatovat po zbytek života. A Trevor Mitchell si je teď bude pamatovat taky.

Když jsme projížděly po zpustlé cestě, která se vinula okolo Benson Hill, přední světla osvětlovala strašidelně vypadající stromy. Můry narážely do čelního skla, jako by se nás snažily varovat, ať jedeme jinudy.

„V sídle je úplná tma,“ ozvala jsem se, když jsme se k němu přiblížily. „Nezastavíme a neomrkáme ho?“

„Tvé narozeniny už skončily,“ řekla Becky vyčerpaným hlasem a zůstala nohou na plynu. „Podíváme se tam příští rok.“

Najednou přední světla ozářila postavu stojící uprostřed silnice.

„Pozor!“ vykřikla jsem.

Kluk s dlouhými černými vlasy a kůží bledou jako světlo měsíce, oblečený v černém kabátě, černých džínách a martenskách, rychle zvedl paži a zakryl si oči – zdánlivě spíš kvůli záři světel než kvůli hrozícímu střetnutí s dodávkou.

Becky dupla na brzdy. Uslyšely jsme náraz.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se vyděšeně.

„Jo, jsem. A ty?“

„Srazila jsem ho?“ vykřikla v panice.

„Nevím.“

„Nemůžu se tam jít podívat,“ řekla a schovávala hlavu za volant. „Nedokážu to!“ začala brečet.

Vyskočila jsem z dodávky a s úzkostí obhlédla okolí před autem se strachem, co tam najdu ležet.

Ale nic jsem neviděla.

Nakoukla jsem i pod dodávku a hledala nějaké poškození karosérie. Po bližším prozkoumání jsem si všimla krve na nárazníku.

„Jsi v pořádku?“ zavolala jsem do tmy. Žádná odpověď.

Z přihrádky auta jsem vzala baterku. „Co to děláš?“ zeptala se vyděšeně.

„Jdu hledat.“

„Co?“

„Je tam trocha krve...“

„Krev?“ vyjekla Becky. „To ne, já někoho zabila!“

„Uklidni se. Mohla to být nějaká srnka nebo tak.“

„Srnky nenosí černé džíny! Zavolám na tísňové volání.“

„To udělej... ale kde je to tělo?“ přemýšlela jsem. „Nejela jsi tak rychle, abys ho odhodila až k lesu.“

„Možná je pod autem!“

„Už jsem se dívala. Vypadá to, že jsi do něj jen vrazila a on prostě utekl pryč. Ale radši se chci ujistit.“

Becky mě popadla za ruku a zaryla mi nehty do kůže. „Raven, nechod! Pojďme raději pryč! Zavolám na tísňové volání!“

„Klidně zamkni dveře, jestli chceš,“ řekla jsem a uvolňovala se z jejího sevření. „Ale nechej běžet motor a rozsvícená světla.“

„Raven, můžeš mi říct...“ vykřikla Becky téměř bez dechu a hleděla na mě vyděšenýma očima. „Který normální kluk by se v naprosté tmě procházel uprostřed silnice? Myslíš, že to může být...?“

Ucítla jsem příjemné zachvění, jak mi na rukou naskákala husí kůže.

„Becky, nedávej mi zbytečně naději!“

Pročesala jsem křoví, které se svažovalo k řece. Pak jsem zamířila na svah, který vedl až k sídlu. Z hrdla se mi vydral výkřik.

„Co se děje!“ zakřičela Becky a stahovala okýnko.

Krev! Husté louže krve v trávě! Ale nikde žádné tělo! Sledovala jsem krvavé skvrny a bála se, že někde uvidím ležet kousky mrtvoly. A pak jsem o něco tvrdého zakopla. Podívala jsem se dolů a očekávala jsem něco jako utrženou hlavu. S obavami jsem na to posvítla baterkou. Byl to jen promáčkнутý kbelík s barvou.

„Je mrtvý?“ zalapala Becky po dechu, když jsem se vrátila k autu.

„Ne, ale asi jsi zabila jeho kyblík,“ řekla jsem a zamávala jsem jí nádobou od barvy před nosem. „Co tady uprostřed noci asi natíral? A kam šel?“

„Byla to jen barva!“ hlasitě si Becky oddechla, položila telefon a znovu nastartovala motor. „Pojďme odsud pryč!“

„Co ten pitomec asi dělal, takhle chodit po silnici uprostřed noci?“ přemýšlela jsem nahlas. „Možná chtěl tou barvou nakreslit nějaké graffiti nebo tak.“

„Odkud přišel? A kam asi tak rychle odešel?“ mumlala si Becky. Ve zpětném zrcátku jsem zahlédla odraz tmavého sídla zrovna ve chvíli, kdy se v podkrovním okně rozsvítilo světlo.

6 Odhalený

Historka o nahatém Trevorovi se rychle rozšířila celou dullsvillskou střední. Někteří studenti tvrdili, že dovrávorál do Mattova domu jen v pleně, kterou si udělal z odpadkového pytle, jiní zase povídali, že ho našli, jak v mdlobách leží úplně nahý vzadu na zahradě. Nikdo netušil, že já v tom hrála nějakou roli. Jen Trevor věděl, jak to ve skutečnosti bylo. Očividně se to snažil svým kámošům podat jako pouhé „setkání“ s roztleskávačkou. V každém případě z toho ale všichni měli legraci.

Trevor mě nechal na pokoji. Dokonce se mi ani nepodíval do očí. Takže gotická holka konečně měla navrch nad populárním fotbalovým snobem. Ale nechtěla jsem, aby mě obvinil z krádeže. Oblečení jsem mu rozhodně musela vrátit, no ne?

První na řadě byla bota. Myslím, že to byla levá. Pověsila jsem ji na svou školní skříňku. Nejdřív se zdálo, že si nikdo nízké kožené boty značky Loafer nevšiml. Ti, kteří ji zaznamenali, šli prostě dál. Ale příštího rána byla bota pryč. Jeden člověk si jí tedy musel všimnout. Ale byl teď čas, aby si toho kromě starého dobrého Trevora pořádně všimli i ostatní.

Pravou hnědou botu jsem na skříňku pověsila stejným způsobem. Ale vedle jsem ještě přidala nápis NECHYBÍ TI NĚCO, TREVORE?

Tentokrát bylo slyšet chichotání studentů, jak kolem mé skříňky procházeli. Nevěděli, komu ta skříňka patří, ale brzo to pochopí.

Každý den tam něco viselo – ponožka, nebo tričko. Všimla jsem si, že i nafoukané holky, které se mnou normálně nikdy nemluví, se na mě najednou při algebře s uznáním usmívají. Byly to Trevorovy holky, které mu daly všechno, ale nic z toho neměly. Zato já z toho měla ažaž a měla jsem možnost to všem ukázat.

Když visely na výsluní i jeho khaki kalhoty, kompletní i se skvrnami od trávy a bláta, všichni už věděli, komu ta skříňka patří. Teď už se na mě poťouchle usmívali i lidé na školních chodbách. Ne že by mě kluci zvali na rande, ale najednou jsem byla oblíbená – v takovém tichém smyslu.

Tedy, byla jsem oblíbená u všech kromě Trevora. Ale cítila jsem se v bezpečí. Když už všichni věděli, že je to má skříňka, tak by byl Trevor první podezřelý, kdyby se mi něco stalo.

Přesto se pokusil aspoň o podivnou výhrůžku.

„Nakopu ti zadek, přišero,“ řekl jednoho dne a chytil mě pod krkem, zrovna když jsme se s Becky chystaly jít ze školy domů.

„Nezapomeň, že vojenskými botami to bolí mnohem víc než těmi tvými polobotkami, neandrtálce,“ řekla jsem mu já s čelistí zaklíněnou v jeho ruce.

„Nech ji být,“ ozval se Matt a snažil se ho odtáhnout pryč. Bylo vidět, že i Mattovi se můj vtípek líbil. Jsem si jistá, že i on je někdy z Trevorova chování otrávený. Koneckonců, uvázl v Trevorových spárech jako jeho nejlepší přítel.

„Nikdy z tebe nebude nic víc než přišera!“ křičel na mě Trevor. Naštěstí ho Matt odtáhl. Po dlouhém dni ve škole jsem rozhodně neměla náladu s někým bojovat.

„Jen počkej! Jen si počkej!“ volal na mě ještě z dálky.

„Promluv si s mým právníkem!“ zakřičela jsem já na něho a tiše doufala, že nebudu místo toho potřebovat plastického chirurga.

Čas na velké finále. Hodně studentů se shromáždilo okolo mé skříňky. A fotili si to dokonce i priváti.

Bylo to vyvrcholení, na které všichni čekali. Trevorovy bílé spodáry Calvin Klein čerstvě vyvěšené na mé skřínce. Pod nimi byl nápis BÍLÁ JE PRO PANNY A PANICE, ŽE JO, TREVORE?

Viselo to tam nějakou dobu. Všichni to viděli. A tím myslím úplně všichni!

„Raven, poškodila jsi školní majetek,“ vyhuboval mi ředitel Smith později toho dne. Byla jsem v ředitelně už tolikrát, že to bylo jako se vídat se starým dobrým přítelem.

„Ty skříňky už tam jsou celou věčnost, Franku,“ odpověděla jsem. „Možná je čas, abyste řekl školní radě, že potřebujeme nové.“

„Mám pocit, že vůbec nechápeš vážnost situace, Raven. Zničila jsi školní skříňku a zostudila našeho čestného studenta.“

„Jaký čestný student? Zeptejte se vašich nejlepších roztleskávaček a poloviny tanečního týmu, kolikrát on způsobil ostudu jim!“

Ředitel Smith nervózně poklepal tužkou.

„Měla by ses podílet na nějakých aktivitách, Raven. Připojit se třeba k nějakému klubu, který by ti pomohl najít si přátele.“

„Přijímá snad šachový klub nové členy? Nebo co třeba klub matematiků?“ zeptala jsem se sarkasticky.

„Jsou přece i jiné aktivity.“

„Podržíte mi místo v týmu roztleskávaček? Vyprošuju si ale černou skládanou sukni.“

„Zrovna tohle je pro tebe výtečná volba. Vsadím se, že ti to půjde skvěle.“

„No samozřejmě. Čestní studenti, jako je Trevor, přece respektují roztleskávačky.“

„Raven, život středoškoláka je těžkým obdobím pro mnoho studentů. Takhle to prostě je. Dokonce i ti, kteří na první pohled zapadají, se tak mnohdy ve skutečnosti necítí. Ale ty na to máš. Jsi nápaditá a chytrá. Určitě na to přijdeš sama. Jenom tě prosím, abys už při hledání životních odpovědí neničila další skříňky.“

„Jasně, Franku,“ řekla jsem a koledovala si tak o školní trest. „Brzy se uvidíme.“

„Doufám, že ne až tak brzy, Raven.“

„Budu se snažit působit méně potíží,“ řekla jsem a zavřela za sebou dveře.

Následující den jsem si na své skříňce všimla nápisu, který jsem tam nenapsala. Černou barvou tam stálo: RAVEN JE ZRŮDA!

To mi vyloudilo úsměv na rtech. Chytré, Trevore. Velmi chytré. Rozhostilo se ve mně příjemné teplo. To bylo poprvé, co mi jeho kompliment způsobil skutečně radost.

7 Šťastný Halloween

Halloween. Můj nejoblíbenější den v roce. Jediný den, kdy mezi ostatní skvěle zapadám. A taky je to jediný den, kdy mě všichni přijímají mezi sebe, skládají mi poklony, a dokonce dostávám odměny od našich štědrých sousedů, kteří si nemyslí, že jsem moc stará na to, abych Halloween slavila – nebo se možná spíš bojí, co za lumpárny bych si na ně vymyslela, kdyby mi nedali sladkosti.

Ale letos jsem se rozhodla, že chci skutečný kostým. Pár věcí jsem nakoupila v obchodech, kam normálně vůbec nechodím, a něco si půjčila od mámy. Vlasy jsem si svázala do copku a použila růžové sponky. Pak jsem si oblékla sladou měkký bílý kašmírový svetřík a k tomu růžovou tenisovou sukni. Pro zdravě vypadající barvu v obličeji jsem použila mámin podkladový make-up a růž na tváře a dovršila své dílo světle růžovou rtěnkou. Dokonce jsem si ke svému kostýmu vzala tátovu tenisovou raketu. Chodila jsem po domě se slovy jako: „Mami, drahoušku, vrátím se domů po hodině tenisu!“

Ňouma mě vůbec nepoznal, když jsem kolem něj prošla v kuchyni. Pak mu najednou spadla čelist, když si uvědomil, že jsem to já a ne nějaké sousedovic děcko, které se tady stavilo pro cukr.

„Nikdy jsem tě neviděl vypadat tak... dobře,“ řekl ve svém kostýmu baseballového hráče. Myslela jsem, že se pozvracím hned tam na místě. Rodiče chtěli pořídit několik fotek. Koho by to kdy napadlo? Byli z toho nadšení, jako bych snad šla na maturitní ples. Nakonec jsem jim dovolila vyfotit jeden snímek. Došlo mi totiž, že by si táta konečně zasloužil jednu fotku své dcery, kterou by si mohl pyšně vystavit u sebe v práci.

Později toho dne jsme s Becky jedly oběd v jídelně. Všichni na mě koukali, jako bych tady byla nová. Vážně mě nikdo nepoznal. Nejdřív to byla sranda, ale pak mě to začalo trochu rozčilovat. Koukají na mě, když jsem v černé. Koukají na mě, když jsem v bílé. S takovou jsem nemohla nikdy vyhrát. Pak do jídelny vešel Trevor, oblečený jako Dracula. Vlasy měl uhlazené dozadu a honosil se černou kápí. Taky měl plastové tesáky a rty nabarvené na červeno.

Stál vedle Matta a rozhlížel se okolo, aby mě našel. Určitě mi chtěl vmést svůj nový vzhled do tváře. Nakonec na mě Matt ukázal, ale Trevorměl očividně dlouhé vedení, než mu došlo, že jsem to vážně já. Zíral na mě dlouho a upřeně a prohlížel si mě odshora až dolů. Nikdy jsem ho neviděla se na mě takhle koukat. Nakonec vypadal, že je ve vážném šoku, když si prohlížel můj stylový bílý svetřík a obličej zářící zdravou barvou.

Byla jsem si téměř jistá, že přijde a utrousí nějakou hloupou poznámku, ale, místo toho si sedl na opačnou stranu jídelny, zády ke mně. Dokonce odešel dřív než já. Měla jsem od něj konečně pokoj! Jenže to jsem si jen myslela. Měla jsem vědět, že tohle naše příměří nepotrvá moc dlouho.

Můj malý košík ve tvaru dýně byl skoro až po vrch naplněný lentilkami, tyčinkami Snickers, bonbóny Mary Jane a Jolly Rancher, žvýkačkami Dubble Bubble a spoustou dalších dobrot a maličkostí. Hlavně bych měla zmínit úžasné pavoučí prstýnky a nalepovací tetovačky. Becky a já jsme prošly celé město a teď jsme přemýšlely, co nás asi tak čeká u předních dveří záhadného sídla. Ten nejlepší dům jsme si samozřejmě nechávaly nakonec. Ale zdálo se, že tímto způsobem uvažovali všichni.

Od předních dveří se skutečně táhla dlouhá řada. Bylo to, jako bychom byli někde v Disneylandu nebo něčem podobném. Dáblové, pankáči, pobudové, Mickey Mouse, Fred Flintstone a Homer Simpson – všichni dychtivě čekali, až na ně přijde řada. A nesmím zapomenout na bandu vyfintěných rodičů, kteří sem ze zvědavosti přišli také, aby mohli kradmo nakouknout dovnitř. Ve městě máme cirkus a všichni se samozřejmě přišli na nové stvůry podívat.

„Vypadá vážně hrůzostrašně,“ prohodil asi dvanáctiletý Frankenstein k prťavému vlkodlakovi, když kolem nás procházeli.

Ňouma scházel dolů po příjezdové cestě a všiml si mě a Becky.

„To fakt stojí za to, Raven. Bude se ti to líbit! Tohle je má sestra!“ pyšně oznamoval svému stejně otravnému ňoumovskému kamarádovi, který byl převlečený za Batmana a hloupě na mě koukal zamilovanýma očima.

„Viděl jsi nějaké scvrklé hlavy? Nebo příšery s tesáky?“ zeptala jsem se.

„Ne.“

„Tak to možná jen ztrácíme čas.“

„Ten stařec je vážně děsivý. Vypadá strašidelně a to ani nemá kostým!“

Viděla jsem, že se Ňouma snaží se mnou navázat přátelské pouto, když už tohle bylo poprvé, kdy mě vůbec mohl ukázat svému kamarádovi. Ale zároveň bylo vidět, že instinktivně očekává můj slovní útok.

„Tak díky za info.“

„Díky? Eh... Jo... Není zač, ségro.“

„Uvidíme se doma, jestli třeba budeš chtít směnit nějaké čokoládové tyčinky.“

Ňouma nadšeně přikývl. Usmál se a odešel, jako by právě potkal svou dlouho ztracenou sestru.

Becky a já jsme netrpělivě čekaly, až přijdeme na řadu. Byly jsme poslední v řadě, a když Charlie Brown a čarodějnice před námi odstoupili od dveří se svým dílem sladkostí, dveře se zavřely. Podívala jsem se na dvevní klepadlo ve tvaru S a přemýšlela, jestli je to iniciála nového majitele sídla. Když jsem si ho prohlédla blíže, zjistila jsem, že je to had se smaragdovými očima. Lehce jsem jím zaklepala a doufala, že ten gotický chlápek otevře. Chtěla jsem se ho zeptat, jestli to byl on, tehdy v noci na silnici, a pokud ano, co tam dělal. Většina lidí cvičí v tělocvičně, ne na strašidelných venkovských silnicích v naprosté tmě. Jenže nikdo neotvíral.

„Pojďme pryč,“ navrhla Becky s nervozitou v hlase.

„Ne, čekaly jsme na to věčnost! Neodejdu, dokud mi nedá nějaké sladkosti. Dluží nám to!“

„Jsem unavená. Byly jsme venku celou noc. Určitě je to jen nějaký stařec, co chce jít do postele. A já už bych taky ráda šla spát.“

„Teď přece nemůžeme odejít.“

„Jdu domů, Raven.“

„Nemůžu uvěřit, že jsi takový strašpytel. No tak! Myslela jsem, že jsme nejlepší kamarádky.“

„To jsme, ale už je vážně pozdě.“

„Tak fajn. Zítra zavolám a povykládám ti všechno o panu Děsivém.“

Všude ještě byla spousta halloweenských koledníků, takže jsem se o bojácnou Becky nemusela strachovat. Dostane se domů v pořádku. Ale můžu si tím být jistá i u sebe?

Hleděla jsem na hadí klepadlo a přemítala, kdo nebo co je za těmi obrovskými dřevěnými dveřmi. Možná mě nový majitel zatáhne dovnitř a bude mě tam držet jako zajatce. O tom jsem si mohla nechat zdát!

Zaklepala jsem znovu a čekala. A čekala.

Ještě jednou jsem zaklepala. A bušila jsem a bušila a bušila. Začínala mě bolet ruka. Vyběhla jsem se podívat k domu ze strany, ale v tu chvíli jsem uslyšela zvuk odemykání zámku a dveře se s vrzáním otevřely. Rychle jsem se vrátila po předních schodech nahoru. A byl tam, přímo přede mnou – Děsivý stařík.

Byl vysoký a hubený, jeho tvář a ruce byly bledé jako sníh v kontrastu s černou komornickou uniformou. Neměl žádné vlasy – ne jako by mu vypadaly, ale jako by nikdy žádné neměl. A vykulené zelené oči, které naháněly hrůzu. Vypadal, jako by žil už staletí. Hned jsem si ho zamilovala.

„Už nemáme žádné sladkosti, slečno,“ řekl hlubokým hlasem s cizím přízvukem a shlížel na mě shora.

„Vážně? Musíte mít ještě aspoň něco. Nějaké tyčinky z burákového másla? Kousek topinky?“

Otevřel dveře jen natolik, kolik to bylo nutné. Nemohla jsem spatřit nic za ním. Jak to asi vypadalo uvnitř? Co se tam změnilo od doby, kdy jsem se tam před čtyřmi lety vloupala? A koho všechno tím myslel, když mluvil v množném čísle? Vypadají taky tak strašidelně jako on? Můžou z nás být přátelé. Cítila jsem, že se na nás dívá někdo další a že se přibližuje. Pokusila jsem se vstoupit za práh.

„Kdo tady ještě bydlí?“ zeptala jsem se bez obalu. „Máte syna?“

„Nemám žádné děti, slečno. A je mi líto, ale už nám tady vskutku nezbyl ani drobek.“ Pomalu zavíral dveře.

„Počkejte!“ vyhrkla jsem a zablokovala dveře svou botou. Zabořila jsem ruku do dýhového košíku a vytáhla Snickers a pavouci prstýnek. „Ráda bych vás uvítala v sousedství. Tohle je má oblíbená sladkost a můj oblíbený halloweenský suvenýr. Doufám, že se vám budou líbit.“

Skoro se ani neusmál. Ale pak, když jsem mu to strčila do ruky s těmi pavoučími sněhově bílými prsty, usmál se úděsným pokřiveným úsměvem a vycenil své polovypadlé křivé zuby. Dokonce i jeho vypoulené oči jako by zazářily.

„Ještě se uvidíme!“ řekla jsem a vesele seskákala dolů po schodech.

Setkala jsem se s Děsivým staříkem! Všichni ve městě můžou říkat, že od něj dostali sladkosti, ale kdo jiný by mohl říct, že mu nějaké dal?

Točila jsem se dokola na trávníku před domem a koukala na celé to velké sídlo. V podkrovním okně jsem spatřila stín postavy dívající se ven. Byl to snad ten Gotický kluk? Zastavila jsem se v otáčení a koukala směrem k oknu, ale nikdo tam nebyl. Jen zvlněný tmavý záves.

Prošla jsem železnou bránou, když tu se přihnal ďábelský upír v červeném camaru a zastavil u obrubníku.

„Nechceš se svézt, holčičko?“ zeptal se Trevor. Farmář Matt seděl v klidu za volantem.

„Maminka mi říkala, abych nemluvila s cizími lidmi,“ řekla jsem a ukousla si kousek měkkého bonbónu Mary Jane. Neměla jsem náladu teď vyvolávat konflikty s Trevorem.

„Já přece nejsem cizí, kotě. A nejsi už trochu stará na to, abys chodila koledovat o sladkosti?“

„A ty nejsi starý na to, abys omotával toaletním papírem město?“

Trevor vystoupil z auta a přišel ke mně. Vypadal obzvlášť sexy. Podle mě jsou ale všichni upíři sexy, dokonce i ti falešní.

„Za co vůbec jdeš?“

„Jsem převlečená za příšeru, to nepoznáš?“

Snažil se chovat uvolněně, ale nešlo mu to. Byla jsem jediná holka, která mu řekla ne. Jediná holka, kterou nemohl nikdy mít. Vždycky jsem pro něj byla zvláštní neznámou kvůli tomu, jak jsem se oblékala

a chovala, a teď jsem před ním stála oblečená jako dokonalá dívka snů.

„Takže navštěvuješ své spřátelené město?“ koukal směrem k sídlu. „Jsi ty ale mrška, co?“ podíval se na mě, až mi z toho zamrazilo. V Draculově kápi byl božský.

Nic jsem neříkala.

„Vsadím se, že jsi nikdy nepolíbila upíra,“ řekl a jeho plastové tesáky se leskly v měsíčním světle.

„Tak až nějakého uvidíš, dej mi vědět,“ odpověděla jsem a chystala se odejít.

Chytil mě za ruku.

„Nech mě být, Trevore!“

Přitáhl mě k sobě blíž. „Já zase nikdy nepolíbil tenistku,“ pokusil se o vtip.

Zasmála jsem se. To byla vážně otřepaná hláška. Začal mě líbat na ústa tak silně, až jeho plastové zuby překážely. A já ho nechala. Možná jsem byla pořád trochu omámená z těch otoček na trávníku.

Pak se nadechl.

„No, tak teď už jsi políbil tenistku!“ řekla jsem a odtahovala se pryč. „Myslím, že na tebe čeká farmář Matt!“

„Nedostal jsem žádnou sladkost!“ řekl a sáhl prsty do dýňového košíku. Vytáhl tyčinku Snickers.

„Hej, ta je má oblíbená! Vezmi si raději tyčinku z burákového másla.“

Rozkousal Snickers svými upířími tesáky. Ty se tak uvolnily a spadly na zem, špinavé od čokolády a karamelu. Chtěla jsem se pro ně natáhnout, ale chytil mě za ruku a rozsypal tak všechny mé sladkosti.

„Podívej, cos provedl!“ zakřičela jsem.

Popadl dvě plné hrsti sladkostí a nacpal si je do kalhot. Dívala jsem se, jak zbytky mých sladkostí ležely rozsypané na trávníku. Jediné, které se ještě daly zachránit, byly nudné lentilky a jedna rozmačkaná tyčinka Mars.

„Pořád chceš, aby z tebe něco bylo?“ zeptal se s kapsami nacpanými mou celonoční prací a znovu mě přitáhl blíž.

„Chceš být mou holkou?“

Najednou mě pustil a vystartoval směrem k sídlu. „Teď je řada na mně, abych získal nějaká skutečná cukrátká!“

Tentokrát jsem ho chytila za ruku já. Kdo ví, co by Trevor udělal, kdyby se dostal až ke dveřím.

„To už se ti stýská?“ zeptal se, zjevně překvapený, že jsem neutekla pryč.

„Už žádné sladkosti nemají.“

„To se ještě uvidí!“

„Mají zhasnutá světla. Už šli spát.“

„V tom případě je tohle probudí,“ vytáhl zpod kápě barvu ve spreji. „Určitě potřebují někoho, kdo se vyzná ve výzdobě!“ Pokračoval k sídlu a já běžela za ním.

„Ne, Trevore, nedělej to!“

Odstrčil mě stranou. Chtěl zničit tu jedinou věc v tomto městě, která byla opravdu krásná. „Ne!“ křičela jsem. Sundal víčko a začal sprejem třepat.

Snažila jsem se odtáhnout jeho ruku, ale shodil mě na zem. „Tak podívejme... Co třeba ‚Vítejte v sousedství!‘?“

„Nedělej to, Trevore! Přestaň!“

„Nebo ‚Upíří milují společnost!‘ a podepíšu se tvým jménem.“

Nejenom že chtěl ničit jejich majetek, ale ještě z toho chtěl obvinít mě. Znovu zatřepal sprejem a začal sprejovat na sídlu.

Rychle jsem se vyškrábala na nohy a napřáhla se tenisovou raketou. Dříve jsem hrávala s tátou, ale žádnou hru pro mě nebylo důležitější vyhrát než tuhle. Zaměřila jsem pohled na hliníkovou plechovku plnou barvy, jako by to byl míček, a udeřila do ní co největší silou. Plechovka v otáčkách odletěla do dálky a já jako při každé hře ztratila vládu nad raketou, takže tenisová raketa letěla hned za ní. Trevor spustil takový jekot, že jsem myslela, že to musí slyšet celý svět. Tuším, že jsem toho udeřila víc než jen plechovku.

Najednou se rozsvítilo světlo u předních dveří a já slyšela lomoz odemykání zámku.

„Musíme rychle pryč!“ křičela jsem na Trevora, který se krčil na zemi a držel si pochroumanou ruku.

Byla jsem připravena utéct, když tu jsem ucítila něco zvláštního – někdo tady byl. Otočila jsem se a hrůzou se zajíkla. Strach mi vzal dech a já jen stála jako přimražená.

Byl tam. Ne Děsivý stařík. Ani Pan a Paní podivíni ze sídla. Ale Gotický kluk, moje spřízněná gotická duše, gotický princ. Stál přímo přede mnou jako temný rytíř noci.

Dlouhé černé vlasy mu v hustých pramenech splývaly k ramenům. Jeho oči byly temné, hluboké, nádherné, osamělé, obdivuhodně inteligentní a zasněné zároveň. Brána k jeho temné duši. I on stál nehybně, jen vdechoval mou přítomnost. Jeho tvář byla stejně bledá jako moje a úzké černé tričko měl zastrčené v černých džínách, které měl zase zastrčené v hrůzně stylových punk-rockových vojenských botách.

Běžně cítím strach jen ve chvílích, kdy máma pořádá párty příznivců kosmetiky Mary Kay a chce mě použít jako model. Ale byli jsme na soukromém pozemku a mou zvědavost poznat tohle zvláštní stvoření převálcovala hrůza z toho, že nás chytí.

Tenisky byly pro tuto noc určitě ta nejlepší volba. Slyšela jsem Trevorův křik, jak mě v mém zběsilém běhu následoval: „Ty přišero! Zlomila jsi mi ruku!“

Proběhla jsem otevřenou bránou a rychle nasedla do čekajícího camara. „Odvez mě domů!“ křičela jsem. „Hned!“

Matt byl nečekaným spolucestujícím více než překvapen. Jen na mě hleděl s mlčenlivým odmítnutím.

„Odvez mě domů! Nebo řeknu policii, že ses na tom všem taky podílel!“

„Policie?“ vyhrkl. „Do čeho nás to Trevor zas dostal?“

Dívala jsem se, jak našťvaný hrabě Trevor sbíhá dolů po příjezdové cestě a kápě mu vlaje ve větru. Už byl skoro u brány. Gotický kluk se ani nepohnul, ale stále zíral směrem ke mně.

„Jed! Tak už sakra jed!“ ječela jsem z plných plic.

Nastartoval motor a už jsme ujížděli pryč, nechávající za sebou sídlo i jeho podivínské majitele. Otočila jsem se a podívala se zadním oknem na hulákajícího Dracula Trevora, který se nás marně snažil dohnat.

„Šťastný Halloween,“ řekla jsem Mattovi a zhluboka si oddechla.

8

Příchod potíží

Šla jsem právě na hodinu dějepisu, když jsem uviděla Trevora, který skráčel přede mnou. Na jeho jinak běžném vzezření jsem si všimla něčeho zvláštního – na pravé ruce měl golfovou rukavici.

„Zavádíš novou módu?“ dobírala jsem si ho, když jsem ho dohnala. „Myslím, že máš štěstí, že se fotbal nehraje rukama!“

Nevšímal si mých provokativních poznámek a pokračoval v chůzi do třídy.

„Nejspíš budeš muset vynechat pár schůzek graffiti klubu,“ vtipkovala jsem dál, „když teď máš ukazováček mimo provoz.“

Zastavil se a věnoval mi ledový pohled. Ale rozhodl se raději nic neříkat a pokračoval v chůzi.

Auč! Zdá se, že jsem ranila víc než jen jeho ruku.

„Vidím, že ses domů dostal v pořádku,“ pokračovala jsem v jeho sledování. „Matt se o mě skvěle postaral. Je to dokonalý džentlmen!“

Ale pak jsem si něco uvědomila. Připravila jsem ho o jeho hrdost. Připravila jsem ho o jeho věčné přítelkyně. A nakonec jsem donutila jeho nejlepšího kamaráda, aby ho zradil a přidal se na stranu nepřítelů. Bylo mi ho líto... tedy skoro líto.

Trevor se znovu zastavil a shlížel na mě, jako by měl vybuchnout. Mou pozornost však najednou upoutala zvláštní postava, jež mluvila se sekretářkou ve dveřích ředitelny. Byl to Děsivý stařík! Stál tam, bledý ve světle zářivek, vyzábělé tělo zahalené v dlouhém šedém kabátě. A v bílé kostnaté ruce držel tenisovou raketu mého táty.

Přitlačila jsem rozvztekaného Trevora ke zdi, kde jsme mohli bezpečně naslouchat jejich konverzaci.

„Co to děláš?“ ptal se Trevor a snažil se mi vykrotit.

„Pšš! To je komorník ze sídla!“ zašeptala jsem a ukázala směrem k Děsivému staříkovi.

„No a?“

„Hledá nás tu!“

„Jak by nás dva mohl hledat? Byla tam tma, ty huso!“

„On nás viděl! Taky nejspíš jako důkaz našel tu odhozenou plechovku od spreje a to, co jsi nastříkal na zeď! A má tenisovou raketu mého táty!“

„Zatracená příšero! Kdybys mě tou raketou nepraštila, nic z toho by se nestalo.“

„Kdyby ty ses nenarodil, nic z toho by se nestalo, pitomče! A buď už zticha!“

„Můžete nám tady tu raketu nechat, pane. My už to ohlásíme,“ zaslechla jsem odpovídat paní Gerberovou. „Co jste říkal, že měla ta dívka na sobě?“

„Tenisový úbor, madam.“

„Na Halloween?“ zasmála se a sáhla po raketě.

Ale Děsivý stařík udělal krok zpátky. „Raději bych si ji nechal prozatím u sebe. Pokud najdete majitelku, ona už bude vědět, kam si pro ni může přijít. Přeji hezký den,“ řekl a poklonil se okouzlené paní Gerberové.

Tak jsem se vylekala, že jsem zatáhla Trevora za sochu Teddyho Roosevelta. „Je to past,“ řekla jsem a tiskla Trevorovu ruku s golfovou rukavicí. „Přijdu tam a bude tam na mě čekat policie s přichystanými pouty!“

Studenti zírali na Děsivého staříka, jak prochází chodbou zpátky k předním dveřím a rozhlíží se kolem takovým způsobem, až to nahánělo hrůzu. Hledal nás.

„To ne, bere si důkaz s sebou! A ten důkaz má cenu dvě stě dolarů,“ zašeptala jsem Trevorovi.

„No jasně, důkaz,“ řekl. „Důkaz, který svědčí proti tobě!“

„Mně? Na té raketě byly i tvoje otisky prstů. A navíc tě taky viděl.“

„Jenom mě viděl utíkat. Určitě jde po tobě. Byla jsi našťavaná, že jim došly sladkosti, tak jsi jim začala sprejovat dům a oni tě uslyšeli dělat hluk. A když se rozsvítila světla, upustila jsi svůj košík se sladkostmi a tenisovou raketu,“ řekl Trevor, jako by byl Sherlock Holmes, který rozřešuje případ ztracené tenisové rakety.

„Takže to hodíš na mě? To snad nemyslíš vážně!“

„Neboj, nemyslím, že bys kvůli tomu šla do vězení, kotě. Jen dostaneš pěkně na frak od toho cáklého komorníka.“

Běžně jsem se dostávala do spousty potíží kvůli věcem, které jsem provedla; nepotřebovala jsem, aby mě někdo trestal i za to, co jsem neudělala.

Trevor vykročil směrem ke třídě.

Já ho dohnala. „Jestli se něco stane, tak tě stáhnou s sebou!“

„Komu myslíš, že budou věřit, příšero? Čestnému studentovi, který je hvězdou fotbalového týmu, nebo hloupé gotické ubožačce, která má jedinou kamarádku a tráví víc času v ředitelně než ve vyučování?“

„Dlužíš mi tenisovou raketu!“ zakřičela jsem za ním ještě zoufale, když odcházel.

Musela jsem si to přiznat – Trevor se mi za tu nahatou noc v lese pěkně pomstil. Kvůli němu jsem ztratila tátovu super-oblíbenou raketu. A co hůř, udělal ze mě nepřítele těch jediných lidí ve městě, kteří by mi mohli rozumět a být mými přáteli. Byli pro mě osvobozením z Dullsville a spojením s humanitou. Ale teď bude kvůli Trevorovi větší oříšek se do sídla dostat, než když bylo zatarasené.

9 Žijící peklo

„Co že jsi udělala?“ vykřikl na mě při večeři, když jsem mu řekla, že jsem ztratila jeho raketu.

„No, vlastně není tak úplně ztracená. Jen ji prostě nemám.“

„Tak ji dostaň zpátky, pokud víš, kde je.“

„To teď asi nebude možné.“

„Ale já mám zítra zápas!“

„Já vím, tati, ale máš přece i jiné tenisové rakety,“ snažila jsem se zavést řeč na jeho ostatní rakety, čímž jsem snížila důležitost té jedné konkrétní. To byla chyba!

„Jiné? To se ti lehko řekne! Co abys šla a koupila mi novou raketu Prince Precision OS, co tomu říkáš?“

„Tak jsem to nemyslela...“

„Stačí, že už jsi zničila školní majetek!“

„Je mi to vážně líto, ale...“

„Lítost tentokrát nestačí. Tvoje omluvy mi nepomůžou vyhrát zítřejší zápas. To dokáže jen moje raketa. Nemůžu uvěřit, že jsem ti ji vůbec půjčoval!“

„Ale tati, ty jsi určitě taky dělal chyby, když jsi byl mladý hipík!“

„A taky jsem za ně platil! Stejně jako ty zaplatíš za moji raketu.“ Na mém bankovním účtu bylo momentálně pět dolarů – zbytek mých peněz ze sladkých šestnáctých narozenin. A to jsem ještě pořád dlužila videopůjčovně Premiére Video dvacet pět dolarů na poplatcích za pozdní vrácení. Rychle jsem si to v hlavě spočítala. Táta mi nejspíš nebude dávat kapesné až do mých třiceti, abych to splatila.

Pak řekl osudná tři slova, která mi zněla v hlavě jako ozvěna a způsobila mi závrať a nával vzteku zároveň. Když je vyslovil, myslela jsem, že se rozpadnu na milion nešťastných kousíčků.

„Najdi si práci!“ prohlásil. „Stejně už máš nejvyšší čas. Možná tě to naučí nějaké zodpovědnosti!“

„Nemůžeš mi prostě vrazit pár facek? Nebo mi dát domácí vězení? Nebo se mnou roky nemluvit, jak to dělají ti rodiče v různých talk show? Prosím, tati!“

„Mé slovo je konečné! A šmitec! Klidně ti pomůžu nějakou práci najít, pokud to sama nedokážeš. Ale budeš zkrátka pracovat.“

Běžela jsem do svého pokoje, brečela jako Ňouma, když byl malý, a křičela na celé kolo. „Vy vůbec nechápete, jaký nátlak to je – být teenager v mé generaci!“

Jak jsem brečela na posteli, představovala jsem si, že bych se vkradla do sídla jako tehdy s Jackem Pattersonem, když mi bylo dvanáct, a získala raketu zpět.

Jenže jsem věděla, že od té doby se mi zvětšily boky a že okýnko, které jsme tehdy použili, bylo nahrazeno novým. Navíc jsem si byla jistá, že noví majitelé mají nainstalovaný bezpečnostní systém, a i kdyby se mi povedlo dostat dovnitř, jak bych asi tak hledala raketu v tolika pokojích a skříních? Jak bych to tam v šílené panice prohledávala, určitě by mě objevil Děsivý stařík, třímající pistoli nebo nějaké středověké mučící zařízení. Práce na částečný úvazek by nejspíš probíhala s lepším scénářem. Ale ne o moc lepším.

V tu chvíli jsem si vážně přála být upírkou. Nikdy jsem neslyšela, že by měl Dracula práci.

Konexe. Ty by byly skvělé, kdyby můj táta znal Stevena Spielberga nebo královnu Anglie. Ale nějaká Janice Armstrongová z cestovky Armstrong Travel, ta se mezi takové lidi počítat nedá. Co bylo ještě horší než ukazovat se tam po škole tři dny v týdnu, milým hlasem odpovídat na telefonáty, kopírovat tikety s tou otrěsnou oslepující září a jednat s nějakými namyšlenci, kteří jedou počtvrté do Evropy, byla naprosto konzervativní pravidla oblékání.

„Je mi líto, ale tyhle nosit nemůžeš...“ začala se svým kázáním Janice a hleděla na mé boty. „Jak takovým botám dnešní mládež říká?“

„Jsou to vojenské boty.“

„Tady nejsme v armádě. A co se týká rtěnky, tu nosit můžeš, ale měla by být červená.“

„Červená?“

„Ano, můžeš si vybrat jakýkoliv odstín.“

To je od tebe milé, Janice! „Co třeba růžová?“

„Růžová by byla skvělá. A taky bys měla nosit sukni. Ale ne moc krátkou.“

„Červenou sukni?“ zeptala jsem se.

„Ne, nemusí být červená. Může být třeba zelená nebo modrá.“

„A můžu si vybrat jakýkoliv odstín?“ Jestli ze mě bude dělat blbce, tak se tak taky budu chovat.

„Samozřejmě. A ohledně punčoch...“

„Ne černé?“

„Ne potrhané.“

„A lak na nehty,“ začala znovu a dívala se na konečky mých prstů.

„Ne černý, ale jakýkoliv odstín červené. A růžová by byla skvělá,“ odrecitovala jsem.

„Velmi dobře,“ řekla a usmála se širokým úsměvem. „Už teď sem skvěle zapadáš!“

„Tak vám děkuji,“ řekla jsem, když jsem se chystala odejít. Podívala jsem se na hodinky. Pohovor zabral patnáct minut, ale cítila jsem se, jako bych tam seděla hodinu. Tahle práce bude utrpení.

„Takže se uvidíme zítra ve čtyři, Raven. Máš ještě nějaké otázky?“

„Dostanu zapláceno i za pohovor?“

„Tvůj otec říkal, že jsi chytrá, ale nezmínil tvůj úžasný smysl pro humor. Jsem si jistá, že spolu budeme skvěle vycházet. A kdo ví, třeba se ti tu zalíbí a budeš chtít pracovat v cestovní kanceláři, až budeš dospělá.“

Paní Peevishová, naše příšerná učitelka ze školky, by byla pyšná.

„Já už vím, čím chci být,“ odpověděla jsem. Chtěla jsem ještě doříct, že upírkou, jen pro připomenutí starých dobrých časů. Ale věděla jsem, že by to nepochopila.

„A čím chceš tedy být?“

„Profesionální tenistkou. Dostávají tenisové rakety zadarmo!“

Máma mi koupila děsné společenské oblečení v zářivých barvách, abych mohla pěkně zapadat do dullsvillského podnikatelského světa.

Vytahovala jsem jednotlivé kusy z nákupních tašek a při pohledu na visačky s cenami jsem se zděsila.

„Páni! Vždyť to oblečení stojí víc než nová tenisová raketa. Tak to si ho prostě nech a budeme vyrovnané.“

„Ne, o tom to přece není!“

„Ale takhle to vůbec nedává smysl.“

Neochotně jsem se jí ukázala v bílé halence a modré sukni ke kolenům. Máma se na mě dívala, jako bych byla dcerou, po které vždycky toužila.

„To už si nevzpomínáš na dobu, kdy jsi nosila trička se zavazováním kolem krku, kalhoty do zvonu a copánky ve vlasech?“ zeptala jsem se. „To, co nosím já, se v mé generaci od tvého dřívějšího stylu moc neliší.“

„Už dávno nejsem ta malá holka, Raven. A krom toho, nikdy jsem nenosila rtěnku. Vždycky jsem prosazovala přirozenost.“

„Hm,“ řekla jsem a protočila oči v sloup.

„Být náctiletá je těžké, já vím. Ale nakonec zjistíš, kým skutečně jsi.“

„Ale já vím, kým jsem! A pracovat v cestovce, kde budu nosit bílou halenku a punčochy, mi nepomůže najít mé ‚vnitřní já‘.“

„Ale zlatíčko,“ pokusila se mě obejmout. „Když jsi mladá, tak si vždycky myslíš, že ti nikdo nerozumí a že je celý svět jen proti tobě.“

„Ne, to jen tohle město je proti mně. Asi bych se zbláznila, mami, kdybych si myslela, že je proti mně celý svět!“

Objala mě a já ji tentokrát nechala. „Miluju tě, Raven,“ řekla stejně, jako to říkají všechny maminky, které své ratolesti rády mačkají láskou. „Jsi krásná v černé, ale v červenější přímo úchvatná!“

„Už přestaň, mami, pomačkáš mi novou halenku.“

„Nemyslela jsem si, že to někdy řekneš!“ a objala mě ještě silněji.

Potřebovala jsem se té práce po škole nějak zbavit. Jak jsem si mohla udržovat přehled o tom, co se děje v sídle, když jsem měla být celé odpoledne zavřená v práci? Musela jsem to čisté a vyžehlené oblečení tahat do školy a pak je mít hezky uložené ve školní skříňce, dokud nebylo po škole. Můj nový odpolední trest mě naprosto ničil.

„Proč vlastně ten kluk nechodí do školy?“ zeptala jsem se Becky, když jsem se převlékala.

„Možná se na naši školu ještě nepřihlásil.“

„Kdybych neměla tuhle pitomou práci, mohly bychom hned jít na průzkum. Grr!“

Záviděla jsem Becky, protože ona mohla jít domů, do světa kabelové televize a popcornu z mikrovlnky, zatímco já šla od školní lavice k recepčnímu pultu.

Když jsme se s Becky rozloučily, vkradla jsem se na dívčí záchody a namočeným ubrouskem setřela všechnu černou rtěnku, abych ji pak mohla nahradit ultra-zářivým odstínem červené. Vážně jsem se svou bledou pletí vypadala jako duch. Neochotně jsem si oblékla zbytek věcí z červeného hedvábí a bavlny. „Bude se mi stýskat, ale za pár hodin budeme zase spolu,“ řekla jsem svým černým šatům a vojenským botám a uložila jsem je do batohu.

Naposledy jsem si chtěla prohlédnout celé to „dílo“. Tohle byl zrovna případ, kdy jsem si vážně myslela, že být upírem by se hodilo. Podívala bych se do zrcadla, ale nic bych neviděla. Jenže místo toho jsem uviděla zbědovanou holku, která tady přihloupě stojí v červeném hedvábném úboru.

Proklouzla jsem ze záchodů, přitom jsem se rozhlížela doprava a doleva, jako bych přecházela silnici, a bezpečně jsem unikla předními dveřmi školy. Aspoň jsem si to myslela.

Na schodech stál Trevor.

Když jsem ho uviděla, zmocnila se mě panika, ale snažila jsem se ho ignorovat a jít dál. Chtěla jsem utíkat, ale nebyla jsem zvyklá na jehlové podpatky.

„Hej, Halloween už skončil!“ zakřičel a šel za mnou.

„Kde máš tu svou tenisovou sukýnku? Jdeš snad na maškarní za sekretářku Suzie?“

Dál jsem dělala, že si ho nevšímám, ale chytl mě za ruku.

Nemohla jsem dopustit, aby se dozvěděl, že pracuju, nebo kde pracuju. A co bylo důležitější, nesměl se dozvědět, že pracuju, abych splatila tátovu tenisovou raketu. Kvůli němu jsem prohrála a musela podstoupit tuhle ostudu. Kdyby to věděl, udělalo by mu to hroznou radost.

Prohlédl si mě stejným způsobem, jako když mě poprvé viděl v tom tenisovém úboru. Tentokrát jsem byla jeho vysněnou společenskou dívkou.

„Tak kam jdeš?“

„Do toho ti nic není!“

„Vážně? Myslel jsem si, že před sebou nemáme tajemství.“

„Vypadni už.“

„Půjdu s tebou.“

Zastavila jsem se. „Ne, nepůjdeš se mnou! Nepůjdeš se mnou nikam! Dáš mi pokoj! Napořád. Navěky!“

„Zdá se, že nejsi ve své obvyklé roztomilé kůži,“ řekl a smál se u toho. „Máš špatný den? Možná by sis na to už měla zvyknout.“

„Trevore, je konec! Konec mých her i tvých! Už mě nemusíš dál mučit. Jsme si kvit. Od teď jsme si kvit už navěky, jasné? Tak už mi zmiz z očí!“

Když jsem se rozzuřeně dala zase do pochodu, běžel za mnou.

„My se rozcházíme? Ani jsem nevěděl, že spolu chodíme, kotě. No tak, neopouštěj mě,“ prosil ze srandy.

Prošla jsem školní bránou a hnala jsem se po chodníku. Měla jsem pět minut, abych se dostala do cestovní kanceláře Armstrong Travel.

„Nemůžu bez tebe žít!“ lkal sarkasticky a znovu mě dobíhal. „Zlobíš se, protože jsem ti nikdy nedal černé růže? No tak, vynahradím ti to. Seženu ti nové šaty. Někaké ze hřbitova,“ zajíkal se smíchy. „Jen mě prosím neopouštěj, kotě!“

„Přestaň!“ dýmala jsem vzteky. Nejspíš měl dvě stě dolarů v zadní kapse u kalhot a já přitom musela pracovat věky na místě, které nesnáším, jen kvůli jeho pitomým rozmarům.

„Tak mi řekni, kam jdeš.“

„Trevore, nech toho! Jdi pryč! Zařídím si soudní zákaz přibližování k mé osobě, pokud budu muset!“

„Máš rande?“ Zdálo se, že se jen tak nevzdá.

„Jdi pryč!“

„Máš s někým schůzku?“

„Vypadni už!“

„Máš interview? Interview... s upírem?“

„Tak sakra, jdi mi už z očí!“

„Jdeš... do práce?“

Zastavila jsem se. „Ne! Zbláznil ses? To je přece blbost!“

„Takže jdeš! Ty máš práci!“ poskakoval kolem. „Jsem na tebe tak pyšný! Moje malá gotická příšerka si našla práci!“

Vřela mi krev v těle.

„Snažíš se zlepšit si život? Anebo snad splácíš tátovi jeho drahou tenisovou raketu?“

Byla jsem připravena ho praštit. A místo plechovky spreje tentokrát poslat v otáčkách do dálky jeho hlavu.

V tu chvíli u nás zastavil Matt. „Sakra, chlape, říkal jsi, že počkáš na schodech. Nemám čas jezdit po městě a snažit se tě najít. Musíme jet.“

„Fajn, tak si tě našla tvoje dětská opatrovnice,“ řekla jsem.

„Nabídl bych ti odvoz do práce, ale spěcháme,“ dobíral si mě Trevor.

Jak camaro ujíždělo do dálky, podívala jsem se na hodinky. Bezva! První den v práci a už jdu pozdě.

Pracující příšera

Big Ben, Eiffelovka a západ slunce na Havaji – obrázky různých míst vykukovaly za recepcním stolem v Armstrong Travel a ustavičně mi připomínaly, že za hranicemi Dullsville je taky život. Ale všechno to nádherné povzbuzení bylo strašně daleko.

Jediné, co bylo na práci v cestovce zajímavé, byly drby. Za běžných podmínek mě skandály zdejšího města spíš nudily – starosta byl přistižen, jak dovádí s nějakou tanečnicí z Vegas; místní televizní reportér ze stanice WGYS zfalšoval příběh o únosu mimozemšťany; velitelka dívčích skautek zpronevěřila výdělek ze soutěže v pečení sušenek.

Ale teď se můj život změnil – pohledy obyvatel Dullsville se zaměřovaly na novou rodinu v sídlu.

Ruby, sebejistá obchodní partnerka, mě vždycky informovala o těch nejčerstvějších novinkách. Byla jako chodící bulvární plátek *National Enquirer*.

„Pořád je záhadou, co vlastně dělá ten manžel,“ mluvila o rodině v sídlu, „ale každopádně je hodně zámožný. Ten jejich komorník nakupuje potraviny ve Wexley’s každou sobotu přesně v osm večer a vyzvedává věci z čistírny každé úterý – všechno jsou to tmavé obleky a pláště. Manželka je vysoká bledá čtyřicátnice s dlouhými tmavými vlasy a vždycky nosí černé sluneční brýle.“

„Skoro jako by to byli upíři,“ dospěla Ruby k závěru, aniž by věděla, jak mě její vyprávění fascinuje. „Vždycky vycházejí ven jen večer nebo v noci a vypadají tak děsivě, temně a zahloubaně, jako by vypadli z nějakého béčkového hororu. A až do teď neměli žádnou návštěvu. Ani jedinou. Myslíš, že něco skrývají?“

Visela jsem na každém slově, které Ruby vypustila z úst.

„Žijí tam už měsíc,“ pokračovala, „ale vůbec ten dům nově nenatřeli, ani neposekali trávu! Je možné, že si tam dokonce schválně přidělali staré vrzající dveře!“

Janice se jejímu vyprávění nahlas smála, ani si nevšimla zvonícího telefonu. „Marcy Jacobsová mi říkala úplně to samé,“ přidala se Janice. „No dovedeš si to představit? Vůbec neposekat trávník a nevysadit žádné květiny? To je nezajímá, co si o nich myslí sousedi?“

„Možná je jim jedno, co si myslí sousedi. Možná se jim to tak prostě líbí,“ vložila jsem se do toho.

Obě se na mě zděšeně podívaly.

„Ale povím vám tohle,“ řekla Ruby. „Slyšela jsem, že ta manželka byla v italské restauraci U Georgia a objednala si tam Henryho speciální antipasto... ale bez česneku! To mi říkala Natalie Mitchellová, že prý jí to povídal její syn.“

No a? řikala jsem si v duchu. Taky mám ráda úplněk. Ale to přece nemusí hned znamenat, že jsem vlkodlak. Ty s tím teda nadělají! A vůbec, kdo by věřil Trevorovi a jeho rodině? Zadrnčení zvonku u předních dveří ukončilo naše klevety. A nově příchozí zákazník nám všem způsobil šok. Byl to Děsivý stařík!

„Musím vzadu něco dodělat!“ zašeptala jsem Ruby, která měla oči přilepené na kostnatém staříkovi.

Hnala jsem se dozadu, jak nejrychleji jsem mohla, a neohlížela jsem se, dokud jsem nestála bezpečně před kopírkou. A přitom jsem tak toužila vběhnout tomu dobrému staříkovi do náruče, stisknout jeho křehké tělo a říct mu, jak moc mi je líto té Trevorovy halloweenské ničemnosti s barvou ve spreji. Chtěla jsem naslouchat jeho vyprávění o světě, jak ho zná, o jeho dobrodružstvích a cestách. Jenže jsem nemohla. Tak jsem se jen schovala za kopírku a kopírovala jsem si ruku.

„Prosil bych dvě letenky do Bukureště,“ slyšela jsem ho říkat, když si sedal k Rubyinu stolu.

Natahovala jsem krk, abych ho viděla. „Do Bukureště?“ zeptala se Ruby.

„Ano, Bukurešť v Rumunsku.“

„A kdy byste rád odlétal?“

„Já nepoletím, madam. Ty letenky jsou pro pana a paní Sterlingovy. Chtěli by odjet prvního listopadu, na tři měsíce.“

Ruby vyťukávala informace do počítače. „Takže dvě místa... v ekonomické třídě?“

„Ne, první třídou, prosím. Dokud panu a paní Sterlingovým servíruje obsluha v letadle krvavé víno, jsou vždy šťastní!“ řekl svým hlubokým přízvukem a smál se.

Ruby se rozpačitě zasmála a já se tomu v duchu uchechtla.

Prošla ještě jednou cestovní plán a pak mu předala kopii.

„Ty dnešní výdaje na cestování, to je jako dávat krev!“ smál se Děsivý stařík a podepisoval dokumenty.

Tohle začíná být zajímavé!

Ruby načetla jeho platební kartu. „A vy s nimi nejedete, pane?“ zeptala se, když dokončil podepisování, aby z něj vytáhla ještě nějaké informace. Dobrá práce, Ruby!

„Ne, hoch a já zůstaneme tady.“

Hoch? Myslel tím Gotického kluka? Nebo Sterlingovi měli i malé dítě, které bych si mohla vzít na hlídání? Mohla bych si s ním hrát v sídle na schovávanou.

„Sterlingovi mají syna?“ zeptala se Ruby.

„Moc často nevychází. Pořád je jen zavřený v pokoji a poslouchá hlasitou hudbu. Tak to prý dnešní mládež v sedmnácti dělá.“

Sedmnáct? Slyšela jsem dobře? Sedmnáct. Mluvil o Gotickém klukovi. Ale proč nechodí do školy?

„Vždycky měl vychovatele. Nebo jak říkáte v této zemi, měl domácí výuku,“ odpověděl Děsivý stařík, jako by mi četl myšlenky. Možná měl spíš říct „sídelní výuku“. Nikdo v Dullsville ve skutečnosti neměl domácí výuku.

„Takže sedmnáct?“ opakovala Ruby ve snaze vytěžit z těch jeho křehkých kostí ještě ždibec informací.

„Ano, sedmnáct... ale někdy jako by mu bylo sto.“

„To znám,“ prohodila Ruby. „Mojí holčičce bylo právě třináct a už si myslí, že všechno zná!“

„Někdy se chová, jako by žil už dávno, jestli víte, jak to myslím. Pořád jen samé ohromné názory na celý svět.“ Děsivý stařík se zasmál šíleným smíchem, což nakonec skončilo záchvatem kašle.

„Můžu pro vás ještě něco udělat?“

„Ano, rád bych mapu města.“

„Našeho města?“ zeptala se se smíchem. „Nejsem si jistá, jestli něco takového vůbec máme.“

Obrátila se na Janice, která jen zakroutila hlavou.

„Je tady jen jedno náměstí a pak kukuřičná pole,“ řikala mu Ruby, zatímco prohledávala zásuvky od stolu. „Jste si jistý, že nechcete mapu nějakého zajímavějšího místa?“ zeptala se a nabízela mu mapu Řeka.

„Tohle je to nejzajímavější, co ještě muž mého věku snese. Děkuji vám,“ řekl s úšklebkem. „Náměstí mi připomíná mé rodné městečko v Evropě. Už jsou to staletí, co jsem tam byl naposledy.“

„Staletí?“ zeptala se Ruby zvědavě. „Tak v tom případě se vám daří svůj věk dobře skrývat,“ laškovala s ním.

Pokud by někdo byl schopný vytáhnout informace z chodící mrtvoly, byla by to Ruby. Mohla by flirtovat i s tou nejmrtvější mrtvolou ze všech.

Tvář Děsivého staříka se změnila z barvy bílého vína na sytou barvu burgundského.

„Jste velmi laskavá,“ řekl a otíral si pleš červeným hedvábným kapesníkem. „Děkuji vám za váš čas,“ chystal se k odchodu. „Byla s vámi moc milá rozmluva. A i vy jste milá,“ svými kostnatými prsty ji chytil za ruku a usmál se na ni pokřiveným úsměvem.

Když se postavil, podíval se přímo na mě, dokonce skrz mě, jako by věděl, že už mě předtím někde viděl. Cítila jsem jeho ledový pohled, když jsem se v rychlosti otočila a dávala dohromady třináct kopií své ruky.

Neopovážila jsem se otočit, dokud jsem neuslyšela, že se zavřely dveře. Vykoukla jsem, když venku procházel před výlohou – a znovu mi věnoval rentgenový pohled, jako by viděl skrz mě. Z toho pohledu mě zamrazilo. A ten pocit se mi líbil.

Zbytek dne uběhl rychle. Skoro jsem si ani nevšimla, že už je po šesté.

Přehodila jsem si svou černou tašku přes ramena.

„No teda, asi ti budeme muset zaplatit přesčas!“ řekla Ruby, když jsem se zvedla od recepčního stolu.

Kdybych nemohla být Elvíra nebo Draculova nevěsta, určitě bych byla Ruby. Byla mým naprostým opakem – bílá na bílé. Nosila bílé vysoké kozačky s těsnými bílými šaty z lesklého vinylu, nebo

elegantní bílý kalhotový kostýmek s bílými botami na vysokých podpatcích. Měla krátce sestřižené světlé blondáté vlasy a vždycky si upravovala make-up pomocí své bílé pudřenky, na které bylo velké R, složené z malých červených lesklých kamínků. Dokonce měla bílého pudla, kterého si sem tam brala do práce. A v práci ji často navštěvoval některý z kluků, se kterým zrovna chodila. Všichni věděli, že ona je holka té nejlepší kvality.

Přišla jsem k jejímu stolu, na kterém ležely dekorace z bílého křišťálu, ozdoby s bílými andělíčky a taky tam v rámečku z bílého skla stála fotografie její třináctileté dcery.

„Ruby?“ zeptala jsem se, zatímco ona hledala něco ve své kabelce z bílé kůže.

„Ano, zlato?“

„Jen mě tak napadlo...“ začala jsem a nervózně jsem ohýbala, ucha od své kabelky.

„Tak co se děje, zlatíčko? Posad' se,“ popadla křeslo od Janice a posunula ho vedle svého.

„Ohledně dneška... Asi to bude znít šíleně, ale ty... no... věříš na... upíry?“

„Jestli věřím?“ zasmála se a prsty se dotýkala křišťálového náhrdelníku. „Já věřím v různé věci.“

„Ale věříš v upíry?“

„Ne!“

„Aha,“ snažila jsem se skrýt zklamání.

„Ale kdo ví?“ zasmála se zlehka. „Moje sestra Kate přísahala, že viděla na kukuřičném poli ducha starého farmáře, když jsme byly malé. A jednou jsem chodila s klukem, který viděl stříbrný záblesk, jak protnul celou oblohu. Moje nejlepší kamarádka Evelyn zase přísahá, že jí numerologie pomohla najít manžela. A můj chiropraktik léčí lidi tak, že jim přikládá magnety na klouby. Co je pro některé fantazie, pro jiné je zas realita.“

Visela jsem na každém jejím slově.

„Takže, jestli věřím na upíry?“ pokračovala. „Ne. Ale taky jsem nevěřila, že Rock Hudson je gay. Co můžu vědět?“ usmála se svým zářivým bílým úsměvem.

Já se zasmála a šla jsem ke dveřím.

„Raven?“

„Ano?“

„V co věříš ty?“

“Já věřím... že tomu přijdu na kloub!“

Nepravděpodobná mise

„Půjdu na misi!“ zakřičela jsem na Becky, která už čekala na houpačkách v parku Evans. Řekla jsem jí, že se tam sejdem v sedm večer. „Neuvěříš, co se děje!“

„Máš další Trevorovo spodní prádlo?“

„Cože, Trevor? Ne, tohle je něco daleko lepšího! Něco, co překračuje hranice celého nudného města. Tohle je jako z jiného světa!“

„Tak o co jde?“

„Vím všechno o té rodině ze sídla!“

„A jo. Myslíš ty upíry?“

„Ty to víš?“

„Je toho plné město. Někteří říkají, že je to tím, jak se oblíkají. Jiní říkají, že jsou prostě jen divní. Pan Mitchell zase vykládal mému tátovi, že to určitě nemůžou být normální lidé, když chodí na jídlo k Georgiovi, ale vždycky si všechno poroučí bez česneku.“

„No, ale tady mluvíme o Mitchellových. I když... i tak si to nejspíš zapíšu. Každá nová informace je zásadní!“

„To proto jsi svolala tuhle schůzku?“

„Becky, věříš na... upíry?“

„Ne.“

„Ne?“

„Ne!“

„To je všechno? Ani se nad tím nechceš zamyslet?“

„Jestli ses chtěla zeptat jen na tohle, tak to jsi mi mohla říct po telefonu. Kvůli tobě jsem musela odejít ještě před druhým nášupem makarónů se sýrem!“

„Ale tohle je vážně důležité!“

„Jsi našťvaná? Chceš mě snad donutit, abych věřila na upíry?“

„No...”

„Raven, ty na ně věříš?”

„Chtěla jsem na ně věřit už roky. A kdo vlastně může vědět, co je pravda? Předtím jsem taky nevěřila, že Rock Hudson je gay.”

„Kdo je Rock Hudson?”

Protočila jsem oči v sloup. „To je jedno. Sešly jsme se tady, protože chci, abys mi pomohla na mé misi. Odpovědi nenajdeme v povídkách, které se šíří městem, ale v pravdě. A pravda se skrývá v sídle. Ten Děsivý stařík jezdí každou sobotu večer nakoupit potraviny do Wexley's a je tam zhruba hodinu. Byla jsem se podívat k sídlu a zdá se, že nemají nainstalovaný žádný bezpečnostní systém. A pokud všechno půjde dobře, tak Gotický kluk bude zavřený ve svém podkrovním pokoji, kde mu bude z reproduktorů vyřvávat Marilyn Manson. Takže mě vůbec neuslyší.”

„A neuslyší tě dělat co?”

„Neuslyší mě, jak hledám pravdu.”

„Ty jsi vážně cvok.”

„Díky.”

„Takže po mně chceš, abych čekala doma, dokud mi nezavoláš, že ses v pořádku vrátila, a nepodělíš se se mnou o všechny detaily?”

Zůstala jsem na ni hledět.

„Ne, potřebuju, abys mi kryla záda a hlídala.”

„Víš přece, že to je nedovolený vstup na cizí pozemek? Jakože skutečné vniknutí na soukromou půdu a dokonce vloupání do domu?”

„No, pokud najdu otevřené okno, tak to nebude přímo vloupání. Jenom vstoupení dovnitř. A jestli všechno půjde podle plánu, tak o mne nikdo nebude vědět, takže jako bych ani nevstoupila. Takže pak už jen vylezu ven a všechno bude v pořádku.”

„Tohle bych vážně neměla...”

„Měla bys.”

„Nemůžu.”

„Můžeš.”

„Ne, to neudělám.”

„Ale uděláš!”

Náš rozhovor skončil. „Uděláš to!” řekla jsem, tentokrát skutečně vážně. Nechtěla jsem být panovačná, ale nedalo se nic dělat. Vstala

jsem z houpačky. „Nic tam neukradnu. A když nic neukradnu, tak nemůžeš být ani můj spolupachatel. Ale jestli tam najdu něco důležitého, kolosálního, velkolepého, něco, co není z našeho světa, pak se my obě podělíme o Nobelovu cenu.“

„Takže to chceš provést v sobotu?“

„Jo. To mi dává dost času na to, abych shromáždila víc informací a prozkoumala pozemky sídla. A ty máš zase dost času na...“

„Na to, abych vymyslela, jak se z toho vykroutit?“

Usmála jsem se. „Ne. Na to, abys mohla dojít své makaróny se sýrem.“

12

Čas k úniku

Bylo to snad lepší než den úspěšného absolvování školy – den, kdy skončila má práce na částečný úvazek. Vydělala jsem si čistých dvě stě dolarů. Dost na to, aby si můj drahý táta koupil zbrusu novou tenisovou raketu a k tomu ještě dózu zářivých, neonově žlutých míčků.

Jako by všechno mělo nádech melancholie, když jsem si brala svetr a chystala se odejít z Armstrong Travel, s šekem bezpečně uschovaným v tašce. Ruby mě vřele objala na rozloučenou a bylo to skutečné objetí, ne jako falešné objetí Janice, které působilo, jako bych objímala porcelánovou panenku.

Zamávala jsem na rozloučenou Big Benu, Eiffelovce i havajskému západu slunce.

„Kdykoliv budeš chtít přijít, rádi tě tu uvítáme!“ řekla Ruby. „Vážně se mi po tobě bude stýskat. Neznám nikoho tak jedinečného, jako jsi ty, Raven.“

„Ty jsi taky jedinečná, Ruby!“

Ruby pro mě opravdu byla výjimečným člověkem. Bylo příjemné se spřátelit s někým, kdo se lišil od všech těch běžných obyvatel Dullsville.

„A jednoho dne si určitě najdeš vlastního jedinečného kluka. Nějakou spřízněnou duši, která se k tobě bude přesně hodit!“

„Díky, Ruby!“

To byla ta nejmilejší věc, kterou mi kdy kdo řekl. V té chvíli přišel dullsvillský golfový profík Kyle Garrison, aby si trochu zaflirtoval s Ruby. Zdá se, že Ruby si byla schopná najít více jedinečných spřízněných duší než jen jednu. Ale já jí to přála.

Položila jsem výplatní šek na noční stůl a schoulila jsem se v posteli, šťastná, že můj vězeňský trest je u konce a že si zítra můžu nechat šek proplatit a hrdě odevzdat celý svůj výdělek tátovi. Ale samozřejmě jsem nemohla usnout. Celou noc jsem proležela, aniž bych zamhouřila oči, a přemýšlela jsem, jak asi bude vypadat můj jedinečný kluk. Hlavně jsem se modlila za to, aby nenosil plédové kalhoty, jako nosí golfový hráč Kyle.

Pak jsem myslela na toho kluka ze sídla. Co když jsem už svou spřízněnou duši potkala?

„Jsi dneska nějaká vysmátá. Stalo se něco?“ ptal se mě druhého dne po obědě Trevor. Nemohla jsem si pomoci a pořád jsem se usmívala, dokonce i na Trevora. Tak moc jsem byla šťastná.

„Skončila jsem v práci,“ odpověděla jsem mu radostně. „Konečně se můžu naplno věnovat svým zájmům.“

„Vážně? Tak to gratuluju! Ale nějak jsem si zvykl vídat tě v tom tvém roztomilém sekretářském oblečení. Nechceš ho teď nosit kvůli mně?“ naklonil se ke mně blíž.

„Vypadni!“ zařvala jsem a odstrčila ho. „Dneska se neopovažuj ničit mi náladu!“

„Nechci ti kazit náladu,“ řekl, tentokrát už s odstupem. „Jsem na tebe pyšný,“ usmál se naprosto božským úsměvem, ve kterém však byl náznak škodolibosti. „Teď máš určitě dost peněz na to, abys mě někam pozvala. Miluju hororové filmy.“

„Ty jsou pro takové děcko, jako jsi ty, až moc strašidelné. Dám ti vědět za pár let.“

Zasmála jsem se a odkráčela jsem pryč. Už se nepokoušel mě zastavit. Zdálo se, že mi nakonec náladu nepokazí.

Osmá hodina byla konečně u konce. Rychle jsem vyrazila ke skříňkám, kde jsem se měla sejít s Becky, abychom spolu zašly na odpolední zmrzlinu a probraly plán na naši tajnou výpravu do sídla. U mé skříňky stálo velké množství studentů. Becky se mě snažila odvést pryč, ale odstrčila jsem ji a začala jsem se prodírat tím hloupě zirájícím davem.

Když jsem procházela, studenti mi začali uhýbat. Podívala jsem se na svou skříňku a srdce mi kleslo k zemi. Na provaze, který byl ke skříňce přichycený šedou lepicí páskou, visela tátova tenisová raketa Prince Precision a vedle bylo napsáno: KONEC HRY! VYHRÁL JSEM!

Hlava se mi začala točit kolem dokola, stejně jako ve *Vymítači ďábla*. Trevor Mitchell měl tu raketu celou dobu u sebe. Že by ji nějakým způsobem získal od Děsivého staříka ten den, kdy přišel k nám do školy?

Třásla jsem se vztekem. Všechny ty zvonící telefony, rozčilení zákazníci, nudné faxy a nechutné proužky lepidla na obálkách, které jsem musela olizovat. To, jak jsem se musela dívat na zákazníky, kteří odlétali a odjížděli pryč z Dullsville, a předávat jim jejich lístky ke svobodě. To všechno jsem musela podstoupit jen proto, že Trevor čekal na ten správný okamžik, kdy mi raketu vrátí.

Vydala jsem zlověstný výkřik, který mi začal v palcích u nohou a skončil v ozvěnách, odrážejících se od školních zdí.

Přiběhlo několik vylekaných učitelů, aby se podívali, co se stalo.

„Raven, jsi v pořádku?“ ptala se mě slečna Lennyová.

Nevěděla jsem, jestli se už dav studentů rozešel nebo pořád vyčkává; jediné, co jsem viděla, byla tenisová raketa. Nemohla jsem ani dýchat, natož mluvit.

„Co se stalo?“ volal na mě pan Burns.

„Dusíš se? Nemáš astma?“ ptala se slečna Lennyová.

„Trevor Mitchell...“ procedila jsem skrz zatnuté zuby.

„Ano? Co je s ním?“

„Je zraněný, v nemocnici!“

„Cože? Jak to?“

„Kde? Kdy?“ ptali se učitelé v panice jeden přes druhého.

Zhluboka jsem se nadechla. „Nevím jak ani kde!“ otočila jsem se k nim, dýmaje vzteky, jako by mi měla explodovat hlava. „Ale něco vám řeknu – stane se to hodně brzo!“

Nechápaví učitelé na mě beze slova hleděli.

Popadla jsem tenisovou raketu a šklubla jsem s ní tak silně, až se z mé už tak zničené skříňky společně s lepicí páskou strhl i kus zelené barvy. Žíznivá po krvi jsem se hnala ze školy.

Studenti byli roztroušení všude po předním trávníku a čekali na odvoz. Když jsem mezi nimi neviděla Trevora, vyrazila jsem na zadní pozemek školy.

Tam jsem ho konečně uviděla, dole na fotbalovém hřišti. Čekal na mě. A kolem něj byl shromážděný celý fotbalový tým.

Trevor to celé plánoval. Zatímco já jsem netrpělivě pracovala, on trpělivě čekal na tenhle den. Věděl, že za ním přijdu. Věděl, že budu zuřit. A věděl, že se s ním budu chtít rvát. Teď mohl konečně ukázat svým kámošům, že on je tady king, který vyhrál nad gotickou holkou – když ne pomocí svádění někde v noci u stromu, tak pomocí tenisové rakety. A chtěl, aby to všichni jeho kámoši viděli.

Rychle jsem se k němu přibližovala, oháněná zuřivou touhou po krvi. Řítila jsem se z kopce dolů k fotbalovému hřišti, zatímco na mě koukalo třináct pitomců a jeden povýšeně se tvářící nepřítel. Všichni čekali, jestli se zmocním kořisti. A tou kořistí byl Trevor.

Prodrala jsem se skrz všechny ty fotbalové snoby a zastavila jsem se před Trevorem, tátovu raketu v ruce a připravena zabíjet.

„Měl jsem ji celou dobu,“ přiznal se. „Tehdy jsem toho děsivého dědka dohnal po škole. Chtěl ti tu raketu předat osobně, ale řekl jsem mu, že jsem tvůj kluk. Vypadal, že ho to docela zklamalo.“

„Tys mu řekl, že jsi můj kluk? To je teda hnus!“

„Věř mi, větší hnus je to pro mě, kotě. Ty bys chodila s fotbalovým hráčem, zato já bych chodil s příšerou!“

Napřáhla jsem se s tenisovou raketou, připravena k úderu.

„Chtěl jsem ti ji vrátit dřív, ale vypadala jsi v té své práci tak šťastná.“

„Až to s tebou tentokrát skončím, budeš muset nosit víc než jen golfovou rukavici!“

Ohnala jsem se raketou, ale uskočil dozadu.

„Věděl jsem, že za mnou přiběhneš. Všechny holky za mnou vždycky přiběhnou!“ oznámil hrdě.

Jeho banda loutek se zasmála.

„Ale ty za mnou taky běháš, není to tak, Trevore?“

Hleděl na mě nechápavým pohledem.

„Je to pravda,“ pokračovala jsem. „No tak, pověz to svým kámošům! Všichni jsou přece tady. Ale jsem si jistá, že už to dávno vědí. Tak jim řekni, proč to vlastně všechno děláš!“

„O čem to mluvíš, příšero?“ Z jeho výrazu bylo jasné, že na rvačku se mnou byl připravený, ale rozhodně nečekal takový typ hry.

„Mluvím přece o lásce,“ řekla jsem naoko ostýchavě.

Celá jeho parta se zasmála. Měla jsem zbraň, která byla lepší než nějaká dvou set dolarová raketa – ponížení. Nařknout fotbalového snoba, že se mu líbí nějaká gotička, to je jedna věc. Ale použít před šestnáctiletým namachrovaným klukem tohle citlivé slovíčko, to může způsobit skutečnou újmu.

„Ty jsi vážně cvok!“ zakřičel na mě.

„Nemáš se proč stydět. Vlastně je to docela roztomilé,“ řekla jsem samolibě a usmála jsem se na brankáře. „Trevor Mitchell mě miluje! Trevor Mitchell mě miluje!“ zpívala jsem si na celé kolo.

Trevor nevěděl, co říct.

„Holka, ty jsi asi na drogách nebo co,“ prohlásil nakonec.

„Pěkně chabá hláška, Trevore,“ pohledem jsem sjela všechny jeho snobské kamarády, kteří se usmívali, a nakonec jsem se očima vrátila k Trevorovi. „Bylo to celou dobu tak jasné, co ke mně cítíš, měla jsem si toho všimnout dřív.“ Pak jsem co nejhlasitěji řekla: „Trevore Mitchelli, ty jsi do mě zamilovaný.“

„No jasně, ty kozo! Jako bych měl tvůj plakát doma nad postelí. Nejsi nic víc než hnusná špína.“

To poslední trochu zabořelo, ale bolest mi dodala dostatek energie do dalšího kola.

„Do Oakleyského lesa jsi nešel s plakátem. Na Halloween ses nepřevlékl za upíra, abys ohromil plakát. A rozhodnější neschoval raketu mého táty jen proto, aby sis získal pozornost nějakého hloupého plakátu!“

Na kluky z fotbalového týmu moje argumenty nejspíš zapůsobily, protože se na mě nesnažili útočit a ani nebránili Trevora. Místo toho se jen dívali, co bude dál. „Všem tvým kamarádům tady jsem úplně ukradená,“ pokračovala jsem. „To protože se o mě nezajímají. Ale ty se o mě zajímáš. Zajímáš se o mě jako blázen. A moc dobře to na tobě jde vidět.“

„Jsi šílená! Nejsi nic víc než zdrogovaná pomatená ubožačka. A nic lepšího z tebe nikdy nebude.“

Trevor se podíval na Matta, který se zmohl jen na rozpačitý úsměv a pokrčil rameny. Ostatní kámoši se tiše posmívali a šeptali si mezi sebou něco, co jsem neslyšela.

„Tak strašně po mně toužíš,“ vmetla jsem mu do tváře, „ale nikdy mě nedostaneš!“

Klátivě došel až ke mně. Rozhodně bylo dobře, že jsem s sebou měla tátovu raketu, abych se mohla bránit jeho úderům. Ale pohled na rozzuřeného týpka, který se snaží zmlátit holku, působil asi žalostně, nebo si možná Trevorova fotbalová parta ve skutečnosti užívala jeho ostudu, protože ho chytili zezadu a táhli ode mě pryč, zatímco Matt a brankář se postavili přede mě a udělali krásnou obranu.

V té chvíli pan Harris zapískal na píšťalku na znamení, že začíná trénink.

Už nebyl čas na slova díky Mattovi a ostatním nebo na věty typu: „Jé, to byla sranda. To si musíme někdy zopakovat.“ Vítězoslavně jsem se rozběhla zpátky nahoru. Nemohla jsem se dočkat, až to řeknu Becky.

Jestli jsem vážně věřila, že mě Trevor miluje? Ne. Zdálo se to stejně nepravděpodobné jako existence upírů. Láska pana Oblíbeného a slečny Neoblíbené. Ale dokázala jsem dobře argumentovat. Důležité bylo, že tomu všichni uvěřili.

Konečně jsem byla volná.

13

Slečna Posedlá

Najednou začaly mezi dullsvillskými panovat fámy, že se konečně i Gotický kluk začal ukazovat na veřejnosti.

„Vypadá vážně dobře, ale v tom strašidelném domě se musí dít něco fakt divného!“ šeptala Monica Haversová na hodině algebry Josie Kendlové.

„Takže konečně vylezl ze své kobky?“

„Jo, a Trevor Mitchell ho prý viděl, jak v noci vychází ze hřbitova a od pusy mu kape krev. A když k němu přijel blíž, tak prý najednou zmizel.“

„Fakt? Hej, a ty teď zase chodíš s Trevorem?“

„Ani náhodou! Všichni přece ví, že je zamilovaný do té holky Raven. Ale poslechni si tohle. Minulý pátek jsem viděla toho kluka ze sídla, jak jde do kina. A úplně sám. Dovedeš si to představit? Kdo chodí do kina sám?“

„Jen nějaký bláznivý ubožák,“ řekla Josie.

„Přesně!“

Protočila jsem oči v sloup z naprostého znechucení.

Ten den jsme pak byly s Becky před večerí v 7-Eleven, koupit nějakou limonádu, pro kterou mě poslala máma, a v bulváru jsem si všimla titulku „Porodila jsem dvouhlavé upíří dítě.“

„Tak je to přece jenom pravda!“ vtipkovala jsem. „Upíří existují. Četla jsem to v *Národním lháři*.“

Becky a já jsme se hihňaly jako malé holky.

Pak jsem se otočila a všimla si ho – zády ke mně tam stál Gotický kluk a prohlížel si čokoládové tyčinky u pokladny.

Měl na sobě sluneční brýle značky Ray Ban, jako nějaká strašidelná rocková hvězda, a v ruce držel balení svíček.

„Ty jsi ten kluk...“ zašeptala jsem téměř bez dechu, jako bych potkala celebritu.

„Další,“ řekl prodavač, aby ho vyzval k pokladně. Vůbec si mě nevšiml. Držela jsem se těsně za ním, ale cestu mi zkrřížila nějaká zrzavá fitnesska a její na soláriu závislá opálená kámoška. Kupovaly časopisy o životě celebrit a PET lahve s vodou.

Gotický kluk popadl svou tašku a odešel z obchodu. Sotva vyšel do podvečerního šera, sundal si brýle.

Obě ženské na něho koukaly, jako by právě spatřily oživlou mrtvolu.

„Teď jsem si vzpomněla, Phyllis,“ zašeptala fitnesska, „už jsem toho kluka viděla v Carlsonově knihkupectví. Je tak strašně bledý! To nikdy neslyšel o slunci? Mohl by aspoň použít krém na umělé opálení. Vážně by potřeboval zapracovat na svém vzhledu!“

„A všimla sis, co si v tom knihkupectví prohlížel?“

„No jo,“ vzpomněla si. „Četl si tam knihu o hřbitově na Benson Hill!“

„To musím říct Natalii Mitchellové. Je přesvědčená, že jsou to upíři!“

„Možná, že se příští týden bude o Sterlingových psát v bulváru: Teenager z Dullsvillu všem skutečně pije krev.““ A hihňaly se stejně jako předtím já a Becky.

„Pojďme rychle!“ řekla jsem netrpělivě.

Ale když jsme s Becky vyběhly z obchodu na parkoviště, byl už pryč.

Drby pokračovaly i doma u večeře.

„John Garver od soudu mi dneska vykládal, že Sterlingovi to sídlo nekoupili, ale zdědili,“ povídal u stolu táta.

„Jimmy Fields říkal, že slyšel, že nejedí normální jídlo, ale jen brouky a větvičky,“ přidal se ňoumovský brácha způsobem, jakým může něco vykládat jen skutečný ňouma.

„Co to s vámi všemi je?“ zakřičela jsem. „Jsou prostě jen jiní! Neporušují přece žádné zákony!“

„Jsem si jistá, že určitě nic neporušují,“ souhlasila máma. „Ale je pravda, že jsou zvláštní. A jejich oblečení je divné.“

Všichni se podívali na mě – na mou černou rtěnku, černý lak na nehty, vlasy nabarvené na černo, černé elastické šaty a černé plastové náramky.

„No, taky se tak oblékám, ale znamená to snad, že jsem divná?“

„Jo,“ řekli všichni jednohlasně.

Všichni jsme se tomu společně zasmáli, dokonce i já. Ale hluboko uvnitř mě to zarmoutilo, protože jsem věděla, že si ve skutečnosti legraci nedělají. Stejně tak bylo vidět, že to trápí i je, a to z toho samého důvodu.

Slunce zapadlo a z nebe se na mě a Becky usmíval už jenom měsíc. Ve své noční maskovací výbavě jsem byla připravená proniknout na pozemek Sterlingových. Měla jsem matnou černou rtěnku místo lesklé, černý rolák, černé džíny a malý černý batůžek, kam jsem si schovala baterku a foťák na jedno použití. Pan a paní Sterlingovi byli v Evropě. Jejich Mercedes nebyl nikde v dohledu. Děsivý stařík musel odejít do obchodu, a pokud tlačil nákupní vozík stejně pomalým tempem, jakým jezdil v autě, tak jsem měla spoustu času.

Přede mnou se tyčila zrezavělá železná brána. Odpovědi na všechny ty fámy ležely tam na druhé straně. Stačilo jen rychle přelézt a mé výzvědy mohly začít.

Naneštěstí to vypadalo, že celé dobrodružství budeme muset odložit, protože Becky se bála přelézt bránu. „Neřekla jsi mi, že musíme přelézt bránu! Bojím se výšek!“

„Prosím! Prostě ji přelez. Ubíhá nám čas.“

Becky se podívala na tu neškodnou starou bránu, jako by to byl Mount Everest. „Nedokážu to. Je moc vysoká!“

„Ale dokážeš,“ přemlouvala jsem ji. „Tady.“ Spojila jsem ruce dohromady, abych ji mohla vyzvednout nahoru. „Budeš do toho muset dat celou svou váhu!“

„Nechci ti ublížit.“

„Neublížíš mi. Tak do toho!“

„Jsi si jistá?“

„Becky! Čekala jsem na tohle měsíce. Takže jestli to celé pokaziš jen kvůli tomu, že se bojíš mi šlápnout na ruku, tak tě asi zabiju.“

Becky konečně šlápla nohou na mé spojené ruce a já ji s námahou vyzvedla. Křečovitě se držela nohama i rukama na bráně jako vyděšený pavouk.

„Nemůžeš tam jen tak viset. Musíš vyšplhat nahoru!“ Zkusila to. Vážně se snažila. Viděla jsem, že namáhá každý sval ve v těle. Ne že by byla těžká, ale nebyla dost silná. „Představ si, že půjdeš do vězení, jestli tu bránu nepřelezeš.“

„Snažím se!“

„Do toho, Becky! Do toho!“ povzbuzovala jsem ji jako roztleskávačka. Šplhala pomalu a nakonec se dostala až ke špičatým hrotům nahoře. Tam ale zpanikařila.

„Nedokážu přelézt. Mám strach.“

„Nedívej se dolů.“

„Nemůžu se pohnout!“

Pomalu jsem začínala propadat panice i já. Každou chvíli se mohl celý náš plán zhroutit. Mohl by kolem projíždět policista, nebo by se tu mohl objevit některý z těch vlezlých sousedů. Nebo se taky mohlo stát, že Gotický kluk sejde dolů ze svého podkrovního pokoje, aby se podíval, kdo tady dělá větší hluk než jeho CD skupiny The Cure.

„Tak jo, polezu já,“ vyšplhala jsem se nahoru kolem Becky a rychle přelezla vršek. „Teď jsi na řadě ty!“ zašeptala jsem, zatímco jsem se držela druhé strany brány.

Vůbec se nehýbala. Dokonce neměla ani otevřené oči.

„Myslím, že mám asi panický záchvat.“

„Bezva!“ řekla jsem a otočila oči v sloup. „Tohle mi přece nemůžeš udělat!“ Možná jsem si s sebou měla vzít raději Ňoumu. „Becky?“

„Nedokážu to!“

„Dobře, dobře! Tak slez pomalu zase dolů.“

Obě jsme sklouzly po kovové bráně dolů na opačných stranách. Teď nás oddělovaly železné mříže brány, ale naše přátelství tím našťěstí neutrpělo.

„Doufám, že jsem to všechno nezkazila,“ řekla Becky.

„Aspoň jsi mě sem odvezla, no ne?“

Vděčně se na mě usmála. „Budu hlídat tady.“

„Ne, jdi domů. Tady by tě někdo mohl uvidět.“

„Jsi si jistá?“

„Byla tady s tebou sranda,“ žertovala jsem, „ale teď už vážně musím jít!“

„Tak držím palce, ať tam najdeš všechno, co chceš.“

Becky odjela do bezpečí svého domova s kostkovaným gaučem a já pokračovala sama bez parťáka. Byla jsem jako FBI, tedy spíš RBI, jako *Raven Bureau of Investigation*. Musela jsem těm klepům, které se šířily městem, učinit přítrž. A pokud se ukáže, že jsou pravdivé, pak je to něco, o čem by měl svět vědět.

Jediné světlo vycházelo z podkrovního okna, které bylo zatažené závěsem. Zatímco jsem se potichu kradla okolo domu, slabě jsem slyšela zvuky elektrické kytary. Nic jiného naštěstí slyšet nebylo – žádný štěkot hlídacích psů. Našla jsem staré známé okýnko. Už přes něj nebyla žádná prkna, ani nebylo zastavěné cihlami. Jen rozbité sklo bylo nahrazeno novým. Jestli na sídle opravili jedinou věc, proč to muselo být zrovna tohle okýnko? Plížila jsem se dál, abych zkontrolovala ostatní okna. Všechna byla zamknutá. Najednou jsem na zemi uviděla něco, v čem se odráželo světlo měsíce. Přikradla jsem se blíž a zjistila jsem, že tam vedle křoví leží kladivo. A vedle kladiva bylo to nejužasnější, co jsem mohla najít – otevřené okno, podepřené cihlou. Na římse tam ještě pořád ležela těsnící pistole i tmel. Někdo tady musel pracovat a nechal okno tak, aby uschlo. Poslala jsem vděčný polibek své nové kamarádce cihle. Díky, cihličko, díky!

Tentokrát bylo mnohem těžší protlačit se skrz tak malé okýnko. Od svých dvanácti jsem snědla hodně sladkostí.

Cpala jsem se dovnitř a tlačila a tahala, hekala a lapala po dechu. Ale nakonec jsem byla uvnitř. Zvládla jsem to! Zvedla jsem ruku do vzduchu, jako bych si měla s někým plácnout, ale cítila jsem jen ten zatuchlý a zaprášený starý vzduch, který vyplňoval sklep sídla.

Světlo baterky mě vedlo okolo dřevěných beden a starého nábytku. Uviděla jsem tři obdélníkové předměty, které byly opřené o zeď a zakryté plachtami. Že by obrazy? Třásla jsem se nedočkavostí, když jsem chytla roh jedné plachty a stáhla ji dolů. Zalapala jsem po dechu. Hleděl na mě obličej se strnulým pohledem. Bylo to zrcadlo!

Chytla jsem se za srdce, které mi bušilo jako o závod. Zakryté zrcadlo? Stáhla jsem plachty, jednu po druhé, i z ostatních předmětů. Všechno to byla zrcadla! Se zlatým rámem, s dřevěným rámem,

některá obdélníková, jiná oválná. To nemůže být pravda! Kdo by zakrýval zrcadla? Jenom upíři!

Pokračovala jsem v prohledávání sklepa. Našla jsem čínskou jídelní soupravu a křišťálové poháry, žádný normální typ sklenic, ze kterých se dnes běžně pije. Pak jsem našla krabici, na které byl nápis ALEXANDROVY AKVARELY, a uvnitř byla spousta maleb domu, který se podobal tomu, v jakém jsem právě stála.

Byly tam i jiné malby – Spiderman, Batman a Superman. A dokonce malba velké trojky – Frankensteina, vlkodlaka a hraběte Draculy.

Začala jsem si je strkat do batůžku, ale pak jsem si vzpomněla na slib Becky, že nic neukradnu. Takže jsem vytáhla foťák a místo toho si je vyfotila.

Pak jsem našla zaprášený svinutý pergamen s vybledlým rodokmenem. Byla tam dlouhá jména vévodkyň a baronů, která se ani nedala vyslovit, a zdálo se, že rodokmen sahá staletí zpátky. Dole na úplném konci stálo jméno Alexander. Ale nebyla tam žádná data narození, dokonce ani data úmrtí!

Nakonec jsem objevila tři bedny, na kterých byl nápis ZEMINA. Měly na sobě razítka z rumunské celnice.

Když jsem si razila cestu ke schodům, zakopla jsem o něco překrytého bílou plachtou. To musí být to, kvůli čemu jsem sem přišla – rakev. Mělo to tu správnou velikost, a když jsem na to poklepala, znělo to jako dřevo. Cítila jsem vzrušení i strach zároveň. Zavřela jsem oči a strhla z předmětu plachtu. Pak jsem se zhluboka nadechla a otevřela oči. Byl to jen konferenční stolek.

Položila jsem zaprášenou plachtu zase zpátky a opatrně jsem vyšla po rozvrzaných schodech nahoru. Otočila jsem skleněnou kulovitou klikou a zatlačila na dveře, ale bez výsledku. Vší silou jsem zatlačila znovu a dveře se najednou rozletěly. A já letěla s nimi, až jsem dopadla na podlahu vstupní haly.

Halu lemovaly portréty mužů a žen se stříbřitě bílými vlasy a také pár šílených maleb, které mohly být od van Gogha nebo Picassa. Kdybych někdy dávala pozor na výtvarné výchově, asi bych to poznala přesněji. Cítila jsem se jako v muzeu, až na to, že tady vše osvětlovaly svíčky, žádné zářivky.

Po špičkách jsem došla až do obývacího pokoje. Byl tam nábytek ve stylu art deco. Velmi vkusné. Okna, včetně toho, ze kterého jsem kdysi mávala červenou kšiltovkou, zakrývaly těžké červené sametové závěsy. Skrz strop se ozývala hudba skupiny The Smiths a duněla mi v uších.

Podívala jsem se na své hodinky Swatch, svítící ve tmě. Už bylo půl deváté. Čas jít. Zastavila jsem se však pod velkým schodištěm. Nemohla jsem jít nahoru. To by bylo až moc riskantní. Jenže jsem si chtěla všechno prohlédnout. Kdo ví, jestli ještě někdy budu mít šanci se sem podívat.

Nejdřív jsem vstoupila do velké studovny. Byla tam kniha na knize, taková soukromá knihovna Sterlingových. Ale díky Bohu, nebyl tam žádný knihovník. „Jen jsem si přišla pro *Zločin a trest*.“ Taková výmluva by na Děsivého staříka asi nezapůsobila. Rychle jsem nakoukla i do ostatních pokojů. Nikdy jsem na jednom podlaží neviděla tolik koupelen. Ani fotbalový stadion jich nemá tolik. Malý pokoj pro hosty působil se svou osamocenou postelí neuvěřitelně stroze. V hlavní ložnici byla postel s nebesy a kolem jejích sloupků splývaly černé krajkové závěsy. Byl tam i toaletní stolek, ale žádné zrcadlo! Malé hřebeny, štetěčky a laky na nehty. Odstíny černé, šedé a hnědé. Zrovna jsem se chtěla podívat do skříně, když jsem si najednou všimla, že hudba přestala hrát. Nad sebou jsem uslyšela kroky.

Rychle jsem seběhla po schodech. Neohlížela jsem se a jenom dávala pozor na nohy, abych nezakopla a nespadla jako ty holky ve filmech *Pátek třináctého*. Ve snaze odemknout zámky na dveřích se mi ruce nekontrolovatelně třásly jako těm hloupým holkám z hororů. Dělal jsem až moc hluku. Když jsem se pokoušela otevřít vrchní zástrčku na dveřích, všimla jsem si, že někdo už odemyká spodní zámek zvenčí.

Vyběhla jsem tedy halou zpátky, ale uslyšela jsem přibližující se kroky.

Rychle jsem se obrátila a zamířila do obýváku. Nebyl čas otevřít okna, takže jsem se schovala za červené sametové závěsy.

„Jsem doma,“ uslyšela jsem volat Děsivého staříka hlubokým rumunským přízvukem. „Z Wexley's nám zítra jako obvykle přivezou dodávku rozvážkovou službou. Půjdu teď do postele.“

Nikdo neodpověděl.

„Když jsou jim tři, nikdo je nedokáže na chvíli umlčet, ale když jim je sedmnáct, tak se neobtěžují ani otevřít pusy,“ slyšela jsem ho mumlat, když procházel kolem velkého schodiště.

„Zase nechal dveře dokořán,“ uslyšela jsem ho ještě říct a pak zavřel dveře – pravděpodobně ty od sklepa.

Vymotala jsem se ze závěsu, vyběhla ke dveřím a v rekordním čase otevřela všechny zámky. Byla jsem připravena uniknout, ale ucítila jsem něco povědomého – někdo tady byl, stejně jako minule. Otočila jsem se a stál tam přímo přede mnou. Gotický kluk. Stál nehybně, jako by vdechoval přítomnost svého nezvaného hosta.

Natáhl ke mně ruku, jako by říkal, že se ho nemusím bát, a já si najednou všimla doplňku, který měl na ruce – nosil ten černý pavoučí prstýnek, který jsem dala Děsivému staříkovi na Halloween!

Na tuhle chvíli jsem čekala celý život. Setkat se a spřátelit se s někým, kdo je stejný jako já a liší se od všech ostatních. Náhle jsem si uvědomila, že se to stalo skutečností.

Byla jsem přistižena při činu.

Běžela jsem přes trávník na pozemku sídla, pořádně jsem zabrala a přehoupla se přes zrezivělou bránu. Ve chvíli, kdy jsem přehazovala nohu v černé botě přes vršek brány, ohlédla jsem se a v dálce uviděla postavu, která stála ve dveřích a sledovala mě. Zaváhala jsem a cítila, že mě něco táhne zpátky k sídlu. Věnovala jsem postavě v dálce ještě jeden pohled a pak jsem rychle sklouzla z druhé strany brány dolů.

Našla jsem to, co jsem hledala.

14

Honba za dopisem

Poté, co jsem zavolala Becky a celé své dobrodružství jí popsala do těch nejnapínavějších detailů, jsem měla problém usnout. Nebylo to stmívání, které by mě udržovalo vzhůru, ale kluk s těma nejhlubšíma, nejtemnějšíma a nejzasněnějšíma očima, jaké jsem kdy viděla. Srdce mi bušilo a hlava se mi točila. Byl nádherný. Jeho vlasy, obličej i rty. A to nejkrásnější byla vzpomínka na jeho nataženou ruku – s mým prstýnkem!

Proč nezavolal policii? Proč měl na ruce můj prsten? Je to vážně upír? A kdy ho znovu uvidím? Už v té chvíli mi Gotický kluk začínal hrozně chybět.

Dalšího rána jsem se v parku Evans houpala na houpačce co nejvíc do výšky a čekala jsem na Becky, pořád ještě trochu omámená z předchozí noci. Když se Becky konečně objevila, prudce jsem nohama zastavila houpačku a celý ten neuvěřitelný příběh jí povykládala znovu. „Máš štěstí, že tě nezabil!“

„Děláš si srandu? Byl úžasný! Čekala bych věky, než by se mi podařilo znovu potkat někoho aspoň z poloviny tak skvělého!“

„Takže teď už těm fámám věříš?“

„Asi to zní šíleně, ale myslím, že můžou být pravdivé. Vím už o spoustě znamení, která to potvrzují. Kresby Draculy, svíčky, černé brýle, zakrytá zrcadla, starý rodokmen.“

„Alergie paní Sterlingové na česnek, to, že vycházejí jen po setmění,“ přidala ještě Becky.

„A co teprve ta dovezená hlína? Upíři si vždycky s sebou berou půdu ze své rodné země.“

„Zavoláš do CNN?“ dobírala si mě.

„Ještě ne. Potřebuju víc důkazů.“

„Zahrnuje to další plán, při kterém se mě zase budeš snažit dostat přes bránu?“

Začala jsem se houpat a myslela na Annu Riceovou, Brama Stokera, Bélu Lugosiho, filmy *Hlad* a *Ztracení chlapci* a na všechny nosferaty, kteří kdy poctili svět svými božskými úsměvy a uhlazenými vlasy.

„Ne! Tebe se to tentokrát netýká,“ odpověděla jsem jí nakonec.

Oddechla si úlevou.

„Ve skutečnosti je jen jeden způsob, jak to dokázat, že? Pak můžeme všem těm šířitelům drbů říct, aby nadobro skončili se svými fámami. A mí gotičtí přátelé můžou v klidu spát, ať už jdou do postele v noci nebo přes den!“ vtipkovala jsem.

„Tak co uděláš? Budeš se dívat, jestli se náhodou nepromění v netopýra?“

„Ne. Budu čekat, jestli se v netopýra neproměním já!“

„V netopýra se přece neproměníš jen tím, že se na něho budeš dívat.“

„Budou toho muset udělat víc, než na něj jen koukat! Je jen jeden způsob, jak zjistit, jestli je opravdovým upírem.“

„Jaký?“

„No přece kousnutí!“ vyjekla jsem nadšeně.

„Ty se od něj necháš kousnout? Nejsi cvok?“

„Zvědavý cvok.“

„Ale co když je to vážně upír? Pak z tebe bude upírka! A co potom budeš dělat?“

„Potom,“ řekla jsem s úsměvem, „zavolám do CNN.“

Loudala jsem se z parku Evans domů a snila o shledání se svým princem temnoty, když tu jsem uviděla černý Mercedes, zabočující za roh na vzdáleném konci ulice.

Běžela jsem za ním, jak nejrychleji jsem mohla, ale vojenské boty se nemůžou rovnat otáčejícím se kolům a spalovacímu motoru, a to ani v případě děsivě pomalé jízdy, jakou razili obyvatelé sídla.

Doma mě uvítal Nouma se škodolibým úsměvem.

„Něco pro tebe mám!“ snažil se mě poškádlit.

„Nech si ty své hry. Nemám na to náladu.“

„Zdá se, že pošta začala chodit i v neděli. A nedělní pošťák je ten divný komorník z halloweenského sídla!“

„Cože?“

„Přinesl ti dopis!“

„Dej ho sem!“

„Něco tě to bude stát!“

„Ne, tebe to bude stát tvoji hlavu,“ křičela jsem a snažila se ho chytit. Utíkal pryč a já ho pronásledovala v šílené touze zmocnit se toho dopisu.

„Já ten dopis dostanu. Otázkou je jen to, jestli budeš živý nebo mrtvý, až ho budu držet v ruce!“

Kdybych jenom zůstala doma! Pak by mi Děsivý stařík dal ten dopis osobně a nesvěřoval ho do prackek Ňoumy. Ještěže rodiče šli ven na oběd. Asi by je kleplo, kdyby viděli toho milion let starého komorníka, jak stojí u našich dveří a ptá se po mně.

Ňouma mi mával červenou obálkou před obličejem a posmíval se mi, když jsem ji nedokázala chytit. Najednou vyběhl nahoru po schodech. Chytla jsem ho zezadu za nohu a on spadl na zem. Pak jsem si ho přitáhla, ale obálku svíral v natažené ruce, která ode mě byla pořád daleko.

Vycenila jsem zuby jako žralok a dala mu tak vědět, že pokud budu muset, klidně ho kousnu do nohy, což je něco, co člověk může udělat sourozenci, aniž by šel do vězení. Začal se bránit a volnou nohu použil k tomu, aby odstrčil mé ruce z té jeho druhé kostnaté nožky a vysvobodil se. Pak mi před nosem zabouchl dveře do svého pokoje a zamknul se tam.

Bušila jsem a bušila. Ruka mě už bolela, ale pulzující bolest jsem ucítila až později. Byla jsem neuvěřitelně našťavaná. „Drahá Raven,“ předstíral za dveřmi, že čte dopis. „Miluju tě a chci, aby ses stala mou čarodějnou manželkou, abychom společně měli spoustu děsivých komornických děťátek. S láskou, Podivný komorník.“

„Dej mi ten dopis! Hned! Nevíš, čeho jsem schopná? Stačí se zeptat našeho fotbalového týmu. Udělám ti ze života peklo!“

„Dám ti ten dopis pod jednou podmínkou.“

„Kolik?“

„Nechci peníze.“

„Tak co chceš?“

„Chci, abys slíbila...“

„Co?“

„Abys slíbila, že už mi nebudeš říkat ‚Ňoumo‘!“

Na obou stranách dveří se rozhostilo ticho.

Bodlo mě u srdce. Že by pocit viny? Dojetí? Asi mě nikdy dřív nenapadlo, že by ho ta neškodná přezdívká celé ty roky tolik zraňovala. Možná jsem mu tím udělala ze života peklo.

„Tak jak bych ti měla říkat?“

„Co třeba mým jménem?“

„A to je jaké?“ dobírala jsem si ho.

„Billy.“

„No, tak... dobře. Dáš mi ten dopis a já ti nebudu říkat ‚Ňoumo‘ celý rok.“

„Ne rok. Navždy.“

„Navždy?“

„Navždy!“

„Tak fajn. Na... vždy.“

Otevřel dveře a hodil mi obálku. Pak se na mě podíval svýma hlubokýma hnědýma bratříčkovskýmá očima.

„Tady máš. Neotevřel jsem to.“

„Díky. Neměl jsi mě nechávat takhle tě honit po domě. Měla jsem dlouhý den!“

„Vždyť je sotva poledne!“

„Přesně!“ Teď jsem měla červenou obálku bezpečně v rukou.

„Díky, Ňoumo.“ Nemohla jsem si pomoci. Byl to zkrátka zvyk.

„Slíbila jsi to!“ zakřičel a zabouchl znovu dveře.

Zaklepala jsem. Tentokrát jsem už cítila bolest z předchozího bušení do dveří.

„Co chceš, ty čarodějko!“ řval na mě. „V porovnání s tebou by byl asi každý Ňouma! Nech mě být a zalez si zpátky do své jeskyně!“

Dveře nebyly zamknuté, tak jsem vstoupila. Už to byly roky, co jsem naposledy vstoupila do jeho pokoje. Na zdech byly plakáty Michaela Jordana a Wayne Gretzkyho a po zemi a na stole u počítače se válelo asi padesát bilionů počítačových her. Můj Ňoumovský brácha byl vlastně docela zajímavý.

„Díky za ten dopis,“ řekla jsem.

Jen seděl u počítače a klikal myší, aniž by si mě všímal.

„Billy!“ zakřičela jsem. Zvedl hlavu a šokovaně se na mě podíval. „Řekla jsem ‚díky‘. Ale určitě tě nehodlám obejmout. To si necháme pro televizi.“

Ve svém pokoji jsem skočila na postel, opřela se o měkkou péřovou pokrývku a zahleděla se na červenou obálku. Vevnitř mohlo být napsáno cokoliv. Například: „Nepřibližuj se k našemu majetku, nebo zažalujeme tebe i tvé rodiče.“

Ale pokud se tam něco takového psalo, pak jsem aspoň měla výhrušku ve svých rukou.

Pomalou jsem obálku otevřela a čekala nejhorší.

Byla to pozvánka! „Pan Alexander Sterling si žádá společnost slečny Raven Madisonové při večeři v jeho domě 1. prosince ve 20.00 hodin.“

Jak mohl znát moje jméno? Jak věděl, kde bydlím? A nebyl to nějaký žert? Žádný sedmnáctiletý kluk v tomhle městě, státě nebo zemi by nikdy nepozval holku takovým způsobem. Bylo to jako z nějakého filmu s Emmou Thompson, z produkce Merchant Ivory, kde lidé mají nabubřelý britský přízvuk, cpou se do korzetů a nikdy nepoužívají slovo „láska“. Bylo to tak středověké, zastaralé, jako z jiného světa. Bylo to tak romantické, že jsem se chvěla po celém těle.

Podívala jsem se na pozvánku, jestli tam není připsáno ještě něco, ale nic víc tam už nebylo. Ani žádost o odpověď na pozvání. Ten si teda věří! Čeká, že určitě přijdu, a má pravdu. Na tohle jsem čekala celý život.

15 Gotická návštěva

O té záhadné pozvánce do sídla jsem rozhodně nemohla říct mámě. Řekla by: „Ne, nemůžeš jít.“ A já bych řekla: „Ale ano, můžu jít.“ Pak by mi máma dala domácí vězení a já bych utekla. Bylo by to hodně dramatické. Byla jsem si jistá, že mě nic nemůže zastavit, dokud prvního prosince ráno nespustil bombu táta.

„Dnes večer беру mamku do Vegas!“ oznámil mi, když si mě vzal stranou. „Byl to takový náhlý nápad, takže je to dost narychlo. Odlétáme dnes odpoledne.“

„Není to romantické?“ zářila máma štěstím a vyndávala kufr ze skříňe v předsíni. „Tvůj otec nikdy dřív nic takového na naše výročí neudělal!“

„Takže máš dům na starost a musíš dávat pozor na Billyho,“ rozkázal táta.

„Dávat pozor na Billyho? Vždyť mu je jedenáct!“ křičela jsem a následovala je do ložnice.

„Tady nás zastihneš, kdybys náhodou měla nějaké problémy,“ řekl a předával mi útržek papíru s telefonním číslem. „Tvá práce u Janice mě přesvědčila o tom, že dokážeš být zodpovědná. Vrátime se zítra po večeři.“

„Ale já už mám něco domluvené!“

„Tak pozvi Becky dnes večer k nám.“ Hodil hřebec do své cestovní tašky. „Stejně vždycky chodíš ty k ní. Ale nezapomeň půjčit nějaký film, na který se můžete dívat všichni společně.“

„Becky? Myslíš, že to je jediná kamarádka, kterou mám? A že všechno, co mám v životě na práci, je sledování televize?“

„Paule, mám si vzít tyhle?“ vyrušila nás máma a ukazovala červené šaty bez ramínek.

„Je mi šestnáct, tati. Chci si v sobotu večer vyjít ven.“

„Já vím,“ řekla máma a ukládala červené boty s jehlovými podpatky do tašky. „Ale dnes večer ne. Tvůj otec právě přišel s romantickým překvapením! Nic takového neudělal od našich studentských let. Jen pro jednu, Raven. Pak si můžeš mít všechny ostatní soboty jenom pro sebe.“ Políbila mě na čelo a už nečekala odpověď.

„Zavolám přesně o půlnoci,“ varoval mě táta, „abych se ujistil, že ty a Billy spolu vycházíte a že má raketa je stále ve skříni.“

„Nemusíš se bát. Žádnou divokou párty tady pořádat nebudu,“ řekla jsem rozzlobeně.

„Fajn, je možné, že budu muset dát v blackjacku náš dům do zástavy jako záruku.“

Šel ke skříni a vytáhl z ní svou bundu. Já se vrátila do svého pokoje a rvala jsem si vlasy. Za celých sedmnáct let, kdy jsou mí rodiče manželé, si táta musel vybrat k překvapení mámy zrovna dnešek.

Bylo půl osmé večer, když jsem situaci vysvětlila Ňoumovi – tedy vlastně Billymu. Měla jsem na sobě to nejlepší pro sobotní noc – černé elastické minišaty bez rukávů, pod kterými jsem měla ještě černé krajkové tílko, které vykukovalo ven, pak černé punčochy, neoňosené vojenské boty, černou rtěnku a stříbrné náušnice s černými kamínky onyxu. „Dnes večer jdu ven.“

„Ale máš tady se mnou přece zůstat.“ Prohlížel si mé šaty jako ochranný táta. „Ty máš rande, že jo!“

„Nemám rande. Ale musím jít.“

„Nemůžeš! Nedovolím ti to. Řeknu to na tebe.“ Billy by určitě rád zůstal doma sám, ale co mu dělalo ještě větší radost, byla moc, kterou nade mnou najednou měl.

„Becky sem za tebou přijde. Máš přece Becky rád.“

„Jo, ale má ona ráda mě?“

„Vždyť tě miluje!“

„Vážně?“ zeptal se s nadšením v očích.

„Zeptám se jí, až přijde – Becky, miluješ mého jedenáctiletého bráčku?“

„Ne! To se jí neptej!“

„Tak mi slib, že se budeš slušně chovat.“

„Já to na tebe řeknu. Necháš mě tu a odejdeš pryč! Kdo ví, co se pak stane. Můžu být třeba na internetu a potkat tam nějakou šílenou ženskou, co si mě bude chtít vzít.“

„Tak to bys měl vážně štěstí,“ řekla jsem a vyhlížela Becky z okna.

„Budeš mít potíže!“

„Přestaň se už chovat jako malé děcko! Raději ukaž Becky své počítačové hry. Určitě bude z těch ufonských vesmírných stříleček nadšená.“

„Jestli odejdeš, zavolám jim do Vegas.“

„Ne, jestli je ti život drahý. Jestli budu muset, klidně tě přivážu k židli!“

„Tak to udělej! Protože já jim jdu zavolat!“ Běžel pro bezdrátový telefon.

„Billy, prosím,“ žadonila jsem. „Vážně musím jít. Jednoho dne to určitě pochopíš. Prosím, Billy.“

Zastavil se s telefonem v ruce. Nikdy dřív se nestalo, že bych ho o něco prosila, vždycky jsem mu jen vyhrožovala.

„No tak dobře. Ale buď prosím do půlnoci zpátky. Nebudu předstírat, že jsi v koupelně.“

Poprvé v životě jsem svého malého bráchu objala. A objala jsem ho doopravdy, jako když mě v objetí mačkala Ruby. Skutečné objetí, kdy cítíme hřejivé teplo druhého člověka.

„Tak kde je ta Becky!“ křičel a najednou kopal za můj tým. „Musíš už přece jít!“

Najednou jsme uslyšeli zvonek a oba jsme běželi dolů po schodech. „Kdes byla?“ ptala jsem se jí.

Becky se vloudala dovnitř s krabicí popcornu do mikrovlnky. „Myslela jsem, že jsi říkala v osm.“

„V osm tam už mám být!“

„Sakra, a to jsem si myslela, že jdu dokonce brzo. Vezmi si mou dodávku,“ řekla a podala mi klíčky.

„Díky. Jak vypadám?“ zeptala jsem se a otáčela se před ní ve svém modelu.

„Úžasně!“

„Vážně? Díky!“

„Vypadáš jako anděl noci,“ přidal se můj bráška.

Koukla jsem se do zrcadla v předsíni a usmála se. Teď je to nejspíš naposledy, co budu moct spatřit svůj odraz. „Tak se mějte, vy dva. Dobře se postarej o Billyho!“

„O koho?“ zeptala se nechápavě.

„O Billyho. Mého bratra.“

Oba se tomu zasmáli. Vzala jsem si bundu a vyletěla ven jako netopýr.

Nějací hnusní Dullsvillští nasprejovali na rozpadající se zeď vedle brány k sídlu nápis JDĚTE DOMŮ, PŘÍŠERY! Mohl to být Trevor. Mohl to být kdokoliv. Když jsem to viděla, ucítila jsem uvnitř sebe prázdnotu.

Řekla bych, že Sterlingovi nemívají moc návštěv – u brány nebyl žádný zvonek. Měla jsem tam čekat? Nebo snad bránu přelézt? Ale pak jsem si všimla, že je brána otevřená. Pro mě. Šla jsem nahoru po příjezdové cestě, dívaje se na podkrovní okno, zatáhnuté závěsem, a doufala jsem, že ho konečně budu moct spatřit i z vnitřní strany.

Dnes večer se mohlo stát cokoli. Vážně jsem netušila, co od toho mám čekat. Co budeme mít k večeři? A co vlastně upíři vůbec jedí?

Lehce jsem zaklepala hadím klepadlem.

Těžké dveře se pomalu otevřely a Děsivý stařík mě vítal svým pokřiveným úsměvem.

„Jsem šťasten, že jste mohla přijít,“ řekl svým hlubokým evropským přízvukem, jako by to bylo z nějakého černobílého hororu. „Mohu vám vzít kabát?“ Odnal někam mou koženou bundu.

Stála jsem ve vstupní síni a hledala znamení čehokoli, co by mělo působit hroživě. Kde byl vlastně můj partner k večeři?

„Alexander se k vám připojí za pár minut,“ řekl Děsivý stařík, když se vracel. „Nešla byste se posadit to přijímacího pokoje, než sejde dolů?“

„Dobře,“ souhlasila jsem, a tak mě zavedl do velkého pokoje hned vedle obývacího. Jeho jednoduchá výzdoba se skládala ze dvou viktoriánských křesel a čalouněné pohovky. Jediné, co tady nepůsobilo staře a zaprášeně, bylo koncertní křídlo, umístěné v rohu. Děsivý stařík znovu odešel, a tak jsem využila příležitosti k bližšímu prozkoumání pokoje. Byly tam nějaké cizojazyčné knihy, vázané v

kůži, zaprášené noty a pokroucené staré mapy, a to přitom ani nebyla jejich knihovna.

Přejela jsem rukou po hladkém dubovém psacím stole. Co se asi ukrývá v jeho zásuvkách? A pak mě najednou přepadl ten známý pocit, který jsem cítila i při své poslední návštěvě sídla. Pocit, že nejsem sama. Alexander vešel do pokoje.

Stál tam, záhadně krásný. Měl uhlazené vlasy a na sobě černou hedvábnou košili přes černé džíny. Zajímalo mě, jestli má i pavoučí prstýnek, ale obě ruce schovával za zády.

„Omlouvám se, že jsem přišla pozdě. Čekala jsem na chůvu,“ přiznala jsem se.

„Ty máš nějaké dítě?“

„Ne, jen bratra!“

„Aha, dobře,“ řekl s rozpačitým úsměvem a jeho bledý obličej jako by najednou přišel k životu. Byl ještě hezčí než Trevor, jenom nebyl tak sebejistý, spíš jako poraněné ptáče, které potřebuje, aby ho někdo držel. Jako by celý život žil ve sklepení a tohle bylo poprvé, co vidí nějakého člověka. Zdálo se, že se při rozhovoru cítí nesvůj a volí každé slovo s velkou opatrností, jako by se bál, že už nikdy neopraví to, co vyslovil.

„Promiň, že jsem tě nechal čekat,“ začal. „Byl jsem ti totiž nasbírat tohle.“ A stydlivě mi podával pět lučních květín.

Květiny? To myslí vážně?

„Ty jsou pro mě?“ Úplně mě tím ohromil. Jako bych najednou všechno viděla ve zpomalených záběrech. Vzala jsem si od něj květiny a přitom jsem se zlehka dotkla jeho ruky. Všimla jsem si pavoučího prstýnku.

„Nikdy dřív jsem květiny nedostala. Jsou to ty nejhezčí květiny, jaké jsem kdy viděla.“

„Už jsi musela mít tak stovku kluků,“ řekl se sklopenou hlavou a koukal na své boty. „Nemůžu uvěřit, že ti žádný z nich nikdy nedal květiny.“

„Když mi bylo třináct, babička mi poslala kytici tulipánů v žlutém plastovém květináči.“ Znělo to hodně hloupě, ale pořád to bylo lepší než kdybych řekla: „Nikdy jsem nedostala květiny od stovky kluků, protože jsem nikdy neměla ani jediného kluka!“

„Dostat květiny od babičky, to je vždycky něco výjimečného,“ řekl zvláštním způsobem.

„Ale proč jsi mi jich dal pět?“

„Jedna za každé setkání s tebou.“

„S tím sprejem jsem neměla nic společného...“

Najednou se objevil Děsivý stařík. „Večeře je připravena. Mám ty květiny dát do vázy, slečno?“

„Ano, prosím,“ řekla jsem, přestože jsem se s nimi nechtěla rozloučit.

„Děkuji, Jamesone,“ poděkoval Alexander.

Alexander, jako by vypadl z nějakého filmu s Carym Grantem, počkal, až z pokoje vyjdu jako první. Já jsem si ale nebyla jistá, kterým směrem mám jít.

„Myslel jsem si, že už to tady znáš jako své boty,“ dobíral si mě. „Dala by sis něco k pití?“

„Jasně, cokoliv.“ Počkat. Řekla jsem „cokoliv“? Raději jsem se opravila: „Vlastně, obyčejná voda by byla fajn!“

Za chvíli se vrátil se dvěma křišťálovými poháry. „Doufám, že máš hlad.“

„Já mám vždycky hlad,“ snažila jsem se flirtovat. „A ty?“

„Hlad mám málokdy,“ řekl. „Ale žízeň, tu mám vždycky!“

Vedl mě do svíčkami osvětlené jídelny, které dominoval dlouhý dubový stůl bez ubrusu a na něm byly porcelánové talíře a stříbrné příbory. Odsunul mi od stolu židli, abych se posadila, a sám se pak posadil na druhý konec, milión milí ode mě. Na stole stála křišťálová váza s mými pěti květinami a bránila mi ve výhledu.

Děsivý stařík – tedy vlastně Jameson – dotlačil do pokoje rozvrzaný starý vozík a obdařil mě košíkem se závitky, ze kterých se kouřilo. Pak se vrátil s křišťálovými mísami, plnými nějaké nazelenalé polévky. Když jsem vzala v úvahu množství chodů, pomalost Jamesonovy obsluhy a délku stolu, vypadalo to, že tady budeme měsíce. Ale vůbec mi to nevadilo. V tu chvíli jsem nechtěla být nikde jinde na světě.

„To je maďarský guláš,“ poučil mě Alexander, zatímco jsem nervózně míchala hustou polévku. Netušila jsem co, nebo dokonce kdo, je v tom guláši, ale protože Alexander i Jameson čekali na mou reakci, musela jsem to ochutnat.

„Mňam!“ ozvala jsem se poté, co jsem usrkla polovinu lžíce. Bylo to daleko lepší než jakákoliv jiná polévka z konzervy, kterou jsem kdy měla. Ale zároveň to taky bylo asi stokrát pálivější!

Jazyk jsem měla jako v ohni, a tak jsem do sebe rychle obrátila celý pohár s vodou.

„Doufám, že to pro tebe není moc ostré,“ řekl Alexander.

„Ostré?“ lapala jsem po dechu a oči mi slzely. „To si snad děláš srandu!“

Alexander naznačil Jamesonovi, aby přinesl víc vody. Zdálo se to jako věčnost, ale nakonec se vrátil s celým džbánem. Konečně jsem mohla znovu popadnout dech. Nevěděla jsem, na co se Alexandra zeptat, ale chtěla jsem o něm vědět všechno.

Bylo jasné, že má ještě míň přátel než já. Působil nervózně i ve své vlastní kůži.

„Co celé dny děláš?“ položila jsem mu dotaz jako nějaká televizní reportérka, která se snaží prolomit ledy.

„To samé bych rád věděl o tobě,“ namítnul.

„Chodím do školy. Tak co děláš ty?“

„Spím.“

„Ty spíš?“ To byla opravdová novinka! „Vážně?“ zeptala jsem se pochybovačně.

„Je na tom něco špatného?“ řekl a rozpačitě si odhrnul vlasy, které mu padaly do očí.

„No, většina lidí spí v noci.“

„Já nepatřím mezi většinu lidí.“

„Pravda...“

„A ty taky ne,“ řekl a sledoval mě pohledem plným citu. „Poznal jsem to už o Halloweenu, když jsem tě uviděl v tom kostýmu tenistky. Zdála ses dost stará na to, abys chodila koledovat o sladkosti. A od ostatních ses musela lišit už jen proto, že jsi to vůbec považovala za kostým.“

„Jak ses o mně vlastně dozvěděl víc informací?“

„Jameson ti měl vrátit tu tenisovou raketu, ale místo toho ji dal tomu blondatému fotbalistovi, který prý tvrdil, že s ním chodíš. Skoro bych tomu uvěřil nebýt toho, že jsem tě viděl ho tou raketou přetáhnout a pak ujet autem bez něj.“

„Máš pravdu, není to můj kluk. Jen jeden naprostý pitomec ze školy.“

„Ale naštěstí pověděl Jamesonovi tvé jméno a adresu, aby měl čím svou povídačku podložit. To proto jsem věděl, kde tě najdu. Ale netušil jsem, že se s tebou znovu setkám přímo tady, jak nám prohledáváš dům.“

Probodával mě svýma zasněnýma očima.

„No... já...“

Sídlem se ozval náš společný smích. „Kde máš rodiče?“

„V Rumunsku.“

„V Rumunsku? Není to tam, kde žil Dracula?“ zeptala jsem se s narážkou na jeho možný původ.

„Ano.“

Oči se mi rozsvítily. „Jsi spřízněný s Draculou?“ zeptala jsem se ho přímo.

„Ani jedinkrát se na našich rodinných sešlostech neobjevil,“ vtipkoval s úzkostí v hlase. „Ty jsi vážně trhlá holka. S tebou určitě musí Dullsville ožít.“

„Dullsville? To ani náhodou! Je tady hrozná nuda!“

„To je pravda. Není tady žádný noční život. Ne pro lidi, jako jsi ty a já.“

Noční život. Lidé jako ty a já. *Tím máš na mysli upíry?* chtěla jsem se ho zeptat.

„Víc se mi líbilo žít v New Yorku a v Londýně,“ pokračoval.

„Vsadím se, že tam je toho dost, co se dá v noci dělat. A taky hodně nočních lidí.“ V té chvíli přišel Jameson, odnesl guláš a začal servírovat steak.

„Doufám, že nejste vegetariánka,“ řekl.

Koukla jsem se na talíř před sebou. Steak byl středně propečený. No, spíš krvavější než propečený, jak jsem tak koukala na šťávu, která se z nejrozlila na talíř a mezi šťouchané brambory.

Alexander byl záhadnější a zároveň zábavnější, než jsem si vůbec dokázala představit. Když jsem na něho koukala skrz květiny na stole, uvědomila jsem si, že jsem jím naprostou okouzlena.

„Určitě to bude výborné,“ řekla jsem a on se díval, jak vkládám do úst první sousto. „Mňam podruhé.“

Najednou mi věnoval smutný pohled. „Poslyš, nevadilo by ti, kdybych...“

Vzal si svůj talíř a přišel s ním až ke mně. „Odtamtud nevidím nic jiného než květiny. A ty jsi přitom mnohem hezčí než jakákoliv květina.“

Položil talíř vedle mého a přisunul si dubovou židli. Myslela jsem, že omdlím štěstím. Seděl vedle mě s úsměvem na rtech a jeho noha se zlehka dotýkala té mojí. Jako by mi elektrizovalo celé tělo. Alexander byl vtipný, nádherný a takovým přitažlivým způsobem nesmělý. Chtěla jsem znát jeho celý životní příběh, nehledě na to, jestli žil sedmnáct let nebo sedmnáct set.

„Co děláš v noci? Kde jsi předtím žil? A proč nechodíš do školy?“ vypálila jsem na něj v mžiku několik otázek.

„Zpomal.“

„No, tak... kde ses narodil?“

„V Rumunsku.“

„Tak proč nemáš rumunský přízvuk?“

„Asi zůstal v Rumunsku. Hodně jsme totiž cestovali.“

„Chodil jsi někdy do školy?“

„Ne, vždycky jsem měl domácího učitele.“

„Jaká je tvoje oblíbená barva?“

„Černá.“

Vzpomněla jsem si na paní Peevishovou. Odmlčela jsem se a pak jsem se zeptala: „Čím chceš být, až vyrosteš?“

„Tím myslíš, že jsem ještě nevyrostl?“

„To je otázka, ne odpověď,“ řekla jsem ostýchavě.

„Čím chceš být ty?“

Hleděla jsem do jeho tajemných hlubokých očí a zašeptala jsem: „Upírkou.“

Věnoval mi zvláštní zkoumavý pohled a vypadal, že ho to vyvedlo z míry. Pak se rozesmál. „Ty jsi teda číslo!“ Najednou na mě ale znovu upřel pohled. „Raven, proč ses vloupala k nám do domu?“

Stydlivě jsem od něj odvrátila pohled.

Jameson přivezl na vozíku moučník. Škrtl sirkou a kolem moučníku se rozžehly plameny. „Flambé!“ oznámil nám. Právě včas.

Alexander uhasil oheň na našich dezertech a řekl Jamesonovi, že zbytek večere dojíme venku. „Doufám, že se nebojíš tmy,“ řekl, když mě vedl do zchátralého altánku.

„Jestli se bojím? Já tmu miluju!“

„Já taky,“ řekl s úsměvem. „Jen takhle může člověk pořádně vidět hvězdy.“ Na římse zapálil už z poloviny roztavenou svíčku.

„Sem vodiš všechny svoje holky?“ zeptala jsem se a prsty přejížděla po ohořelé svíčce.

„Jasně,“ zasmál se. „A čtu jim při svíčkách. Co bys ráda?“ zeptal se a ukázal na stoh učebnic, které ležely na podlaze. „*Funkce a logaritmy?* Nebo raději *Menšinové komunity?*“

Zasmála jsem se.

„Dnes je nádherný měsíc,“ řekl, dívaje se z altánku na oblohu. „To mi připomíná vlkodlaky. Myslíš, že se člověk může změnit ve zvíře?“

„Pokud je s tou správnou holkou,“ řekl se smíchem.

Přistoupila jsem k němu blíž. Měsíční světlo jemně osvětlovalo jeho obličej. Byl krásný. *Polib mě, Alexandře. Polib mě hned teď a tady!* myslela jsem si a zavřela jsem oči.

„Ale my máme celou věčnost,“ řekl najednou. „Takže teď si užijme pohled na hvězdnou oblohu.“

Položil misku s moučníkem na římsu a sfoukl svíčku. Rychle jsem ho chytlá za ruku. Nebyla jako Trevorova ruka, ani jako ruka mého vyhublého noumovského bráchy. Jeho ruka byla ta nejlepší na celém světě!

Lehli jsme si do studené trávy a dívali se na hvězdy, naše ruce stále spojené.

Tiše jsme odpočívali. Jeho ruka hřála tu mou a moje ruka zase tu jeho. Prsty jsem cítila pichlavé nožičky pavouka na jeho prstýnku.

Přála jsem si, aby mě políbil. Ale stále se jen koukal na hvězdy.

„Máš nějaké přátele?“ zeptala jsem se a obrátila se k němu.

„Vystačím si sám.“

„Vsadím se, že jsi poznal spoustu skvělých holek, než jste se sem přestěhovali.“

„Říct ‚skvělá holka‘, to je jedna věc. Ale holka, která tě uznává přesně takového, jaký jsi, to je něco úplně jiného. Toužím po něčem... trvalém.“

Trvalém? Jakože na věčnost? Ale to jsem se ho nemohla zeptat.

„Chci mít vztah, do kterého se konečně můžu zakousnout.“

Vážně? Tak v tom případě jsem celá tvoje! myslela jsem si. Ale vůbec se ke mně neotočil. Místo toho pořád koukal na hvězdy.

„Takže tady nemáš vůbec žádné přátele?“ Snažila jsem se z něj dostat více.

„Jeden by tu byl.“

„Jameson?“

„Někdo, kdo nosí černou rtěnku.“

Chvilí jsme beze slova leželi a koukali na měsíc. Zářila jsem štěstím, nadšená z jeho komplimentu.

„A co tvoji kamarádi?“ zeptal se nakonec.

„Becky je jediná, kdo mě přijímá takovou, jaká jsem. Ale asi je to jen tím, že jsem jediná, kdo ji nešikanuje.“ Oba jsme se zasmáli.

„Všichni ostatní si myslí, že jsem divná.“

„Já ne.“

„Vážně?“ Tohle mi nikdo nikdy neřekl. Ani jediný člověk za celý můj život.

„Myslím, že jsme si v mnohém podobní,“ řekl. „Jsi jediná, kdo na mě nezírá jako na nějakou zrůdu.“

„Zmlátím každého, kdo to udělá.“

„To už jsi mi jednou dokázala – když jsi jednoho z nich praštila tenisovou raketou.“

Společně jsme se zasmáli v měsíčním světle. Položila jsem volnou ruku na jeho hrud' a objala jsem ho, zatímco on mě jemně hladil po ruce.

„Nejsou to krkavci?“ zeptala jsem se a ukázala na hejno černokřídlých stvoření, která kroužila vysoko nad sídlem.

„To nejsou ptáci. Jsou to netopýři.“

„Netopýři! Nikdy dřív jsem tady netopýry neviděla, dokud jste se sem nepřistěhovali.“

„Jo, našli jsme nějaké viset v podkroví a Jameson je pustil ven. Snad z nich nemáš strach. Jsou to úžasná stvoření.“

„To může říct jen ten, kdo tomu skutečně rozumí, že?“ pokusila jsem se o další narážku.

„Ale neměj strach. Nikdy by nesletěli dolů a nezamotali se do takových uhlově černých vlasů, jaké máš. To se může stát jen lidem se zvlněnými nalakovanými vlasy, jaké se kdysi nosily.“

„Oni mají rádi lak na vlasy?“

„Právě naopak – nesnášejí ho. A moc dobře vědí, že lidé s takovými účesy vypadají hrozně!“

Zasmála jsem se a on mě začal zlehka hladit po vlasech. Jeho dotek mě uklidňoval. Myslela jsem, že roztaju blahem.

Očividně si dával mnohem víc načas než Trevor. Začala jsem ho taky hladit po vlasech, které měl jemné od vlasového gelu.

„Mají netopýři rádi gel na vlasy?“ zeptala jsem se.

„Mají rádi, jak gel vypadá společně s hedvábnou košilí od Armaniho,“ dělal si legraci.

Převalila jsem se na něj a přitlačila mu ruce k zemi. Překvapeně se na mě podíval a usmál se. Čekala jsem, až mě políbí. Ale ani se nepohnul. No jasně, že se nepohnul – vždyť jsem ho přitlačila k zemi! Na co jsem jenom myslela?

„Řekni mi, co máš na netopýrech nejradši, netopýří holko,“ zeptal se, zatímco jsem na něj úzkostlivě shlížela shora.

„Že umí létat.“

„Chtěla bys létat?“ Přikývla jsem.

Překulil mě na záda a teď ležel on na mě a tlačil mi ruce k zemi. Znovu jsem čekala, jestli mě nepolíbí, ale nic neudělal. Jen se mi díval do očí.

„A co máš ty na netopýrech nejraději, netopýří kluku?“ zeptala jsem se.

„Musím říct,“ začal, „že jejich ostré upíří zuby.“

V té chvíli jsem zalapala po dechu. Ale nebylo to kvůli Alexandrově poznámce. Do krku mě totiž kousl komár.

„Neboj se,“ řekl a tiskl mi ruku. „Já tě nekousnu... aspoň zatím ne.“ Zasmál se svému vtipu.

„Já se nebojím. Jen mě kousl komár,“ vysvětlovala jsem a zběsile se škrábala na krku.

Prohlédl si štípnutí zkoumavým pohledem, jako by byl doktor. „Začíná ti to otékat. Asi bychom měli dojít pro led.“

„To bude v pohodě. Takové komáří kousance mívám pořád.“

„Nechtěl bych sdělovat tvým rodičům, že jsi přišla k nám domů a něco tě tady kouslo do krku!“

Já bych naopak zprávu o svém kousanci na krku nejraději vykřičela do celého světa. Ale ten hloupý komár to celé pokazil.

Vzal mě do kuchyně a dal mi na to malinké zranění led. Poslouchala jsem odbíjení stojacích hodin.

Devět... *Bim*... Deset... *Bim*. To ne! Jedenáct... *Bim*. A sakra! Dvanáct. To snad nemůže být pravda!

„Musím jít!“ zasténala jsem.

„Tak brzo?“ zeptal se zklamaně.

„Každou vteřinu zavolá můj táta z Vegas a jestli nebudu doma, tak mi udělí domácí vězení na věčnost!“

Kdybych tak mohla zůstat a žít s Alexandrem v jeho podkrovním pokoji! A každé ráno by mi Děsivý stařík servíroval cereálie hraběte Čokuly...

„Děkuju za květiny, za večeri i za hvězdy,“ řekla jsem ve spěchu, když jsem došla k dodávce od Becky a hledala jsem v kabelce klíčky.

„Díky, že jsi přišla.“

Vypadal zasněně a nádherně, ale zároveň nějak osaměle. Toužila jsem po tom, aby mě má gotická spřízněná duše políbila. Chtěla jsem cítit jeho rty na mém krku a jeho duši v propojení s mou.

„Raven?“ řekl opatrně.

„Ano?“

„Chtěla bys, abych...“

„Ano? Co?“

„Chtěla bys, abych... abych tě zase pozval, nebo se k nám raději zase vlížíš zezadu?“

„Miluju pozvání,“ odpověděla jsem a stále čekala. Pokud mě teď políbí, pak budeme spřízněni až na věčnost.

„To je skvělé. Zavolám ti.“ Zlehka mě políbil na tvář. Na tvář? I tak to ale bylo něžnější a romantičtější, než když mě Jack Patterson políbil venku u sídla. A rozhodně to bylo daleko romantičtější, než když mě Trevor tiskl ke stromu. Toužila jsem po opravdovém polibku – po upřímném polibku – a mezitím ve mně probíhala změna. Měnila jsem se v naprosto sentimentální, připitomělou, téměř omdlávající želatinovou holku s velkýma zamilovanýma očima a nohama měkkýma jako nudle.

Když jsem seděla za volantem a jela jsem domů, pořád jsem na tváři cítila ten jeho krásný polibek, kdy se mě dotkl celými rty. Tělo se mi trásl nadšením, touhou a vášnivým vzrušením – pocity, které jsem nikdy k žádnému klukovi necítila. A zatímco jsem si škrábala

kousanec, který nebyl od něho, mohla jsem jenom doufat, že se neproměním v krev sajícího komára.

„Táta vysvětluje Becky pravidla blackjacku,“ pošeptal mi Billy nervózně, když jsem proběhla předními dveřmi. „Už jí pověděl o úplně každém casinu a taky celou historii Siegfrieda a Roye. Pomalu mu docházejí i známé hotely v Las Vegas, o kterých by mohl mluvit!“

Pošeptala jsem Becky „díky“ a rychle jsem si od ní vzala telefon.

„Ta Becky ale miluje vyprávění,“ začal táta. „Vůbec jsem netušil, že ji Las Vegas tak zajímá. Příště ji určitě musíme vzít s sebou. Řekla mi, že jste se celý večer dívali na upírské filmy.“

„Jo...“

„*Dracula: Princ tmy* po patnácté?“

„Ne. Něco nového. Jmenuje se to *Upíří polibky*.“

„Je to dobré?“

„Jasně, oba palce nahoru!“

Čokoládovo-vanilková polízanice

Becky a já jsme další den lízaly před cukrárnou U Shirley zmrzlinu v kornoutku – ona vanilkovou a já čokoládovou. „Alexander je božský! Ještě teď cítím jeho rty na své tváři,“ líčila jsem jí. „Becky, tohle je poprvé, co netoužím z tohoto města utéct, protože na vrcholku Benson Hill žije můj vysněný gotický kluk. Nemůžu na něho přestat myslet. Moc bych si přála, aby ses s ním taky setkala. Pak bys zjistila, jak je úžasný!“ Najednou u nás zastavilo červené Camaro.

„Matt prý včera večer viděl Beckyno auto zaparkované před strašidelným sídlem,“ prohlásil Trevor svým typickým nepříjemným tónem, zatímco vystoupil z auta a přiloudal se k nám. Díval se přímo na Becky a zeptal se: „Taky se snažíš jim posprejovat sídlo, Igore?“

„Ne,“ bránila jsem ji s úsměvem, pořád ještě myšlenkami u včerejší noci. Nehodlala jsem Trevorovi dovolit, aby mi zničil mou skvělou náladu.

„Takže jsi tam nic nedělala, vlkodlačko?“ ptal se Trevor a pořád zíral na Becky.

Becky vypadala vyděšeně.

„Pojď už, Treve,“ ozval se Matt.

„Moc rády bychom si s takovými džentlmeny, jako jste vy, popovídaly, ale jsme právě uprostřed naší pracovní schůze,“ řekla jsem mu. „Takže budete muset nechat vzkaz u mé sekretářky.“

„To teď Shirley dává do své zmrzliny Prozac, nebo co?“ smál se Trevor. „Nevěřím, že bys poznala džentlmena, ani kdyby tě kousl do krku!“

Pokračovala jsem v olizování kornoutku ze strany.

„Nebo jsi tam byla ty?“ hádal Trevor. „Ty jsi přece odjakživa potíživka.“

„Nebo tam možná byli rodiče od Becky, co říkáš? Je to přece jejich dodávka. Myslím, že na rozřešení takového problému nepotřebuješ raketového inženýra, nebo jo?“

„Jen jsem si myslel, že jste ty a Becky začaly chodit s Osbornovými. Jo, a tohle jsem ti zapomněl říct – on se neproměňuje v netopýra, jen netopýrům ukusuje hlavy!“

„Myslím, že ti právě volá matka,“ řekla jsem.

„Jsou přesně jako ty. Bledí ubožáci a společenští vyvrženci. Dokonce se ještě ani nepokusili přihlásit do sportovního klubu. Ale stejně, upíry by tam nikdo nechtěl.“

„Upíry?“ zasmála jsem se nepřírozeně. „A to říká kdo?“

„Všichni, ty kozo! Upíři Sterlingovi. Ten jejich kluk chodí dokonce i na hřbitov. Ale já myslím, že jsou to jen šilenci, kteří patří do blázince, stejně jako ty. Jsou to příšery.“

„No tak, Treve, pojďme už. Máme přece trénink,“ řekl Matt.

„Teď už vidím, kdo z vás dvou nosí ve vztahu kalhoty,“ řekla jsem. „Ale počkat, já zapomněla – byly to přece tvoje kalhoty, které visely na mé skřínce.“

Trevor mi vyrval kornoutek z ruky.

„Hej! Vrať to!“ křičela jsem. Nakonec se mu přece jenom podařilo zničit mi mou veselou náladu.

Otevřel pusy a slízl velkou část mé čokoládové zmrzliny.

„Bezva, teď je na ní spousta hnusných snobských bakterií. Už si ji můžeš nechat,“ řekla jsem.

„Byla tam spousta hnusných bakterií už v ten moment, kdy ses na tu zmrzlinu jenom podívala.“

„Pojď, Becky,“ řekla jsem a tahala ji za ruku.

„To už jdete?“

„A to jsem si myslela, že jsem s tebou nadobro skoncovala,“ křičela jsem.

„Skoncovala? Tak ty mi nepřestaneš lámat srdce, co? Znamená to konec našeho zasnoubení?“

„Pojď, Treve,“ řekl Matt. „Musíme jet.“

„Sama přece moc dobře víš, jak tyhle naše hry miluješ, příšero! Nebýt mě, nikdo by si tě nikdy ani nevšiml.“

„Tak to bych byla ta nejšťastnější holka na světě.“

„Počkám v autě,“ řekl Matt Trevorovi netrpělivě.

„Hned tam budu,“ odpověděl Trevor a pak se naklonil ke mně. „Jestli chceš být ta nejšťastnější holka na světě, pak se mnou půjdeš na Sněhový ples.“

Trevor mě zval na ples? A ze všech plesů zrovna na Sněhový ples? Velkou školní událost, kdy ze stropu tělocvičny visí plastové rampouchy a sněhové vločky a na podlaze leží umělý sníh? A ukázal by se tam ruku v ruce se mnou před všemi jeho přáteli? Před fotbalovými snoby i před holkami se stodolarovými účesy? To musel být jen nějaký sprostý vtip. Čekala bych doma celá vyparáděná a on by schválně nepřišel, nebo by na mě vylil kýbl nějaké červené šlichty, podobně jako ve filmu *Carrie*. Ale i kdyby to myslel vážně, i kdyby mě nějakým zázrakem měl Trevor opravdu rád, stejně bych s ním na žádný ples nešla. Ne teď, když jsem poznala Alexandra Sterlinga.

„Bude to noc, na kterou nikdy nezapomeneš,“ řekl svůdným hlasem.

„O tom nepochybuju, ale netoužím mít pak po zbytek života noční můry.“

„Vsadím se, že se zkrátka nemůžeš odtrhnout od nočního programu Nick at Nite.“

„Ne, já na ten ples jdu.“

Trevor se ušklíbl. „Sama? Nebo s nafukovací pannou?“

„Už mám partnera.“

Becky se leknutím zajíkla, ale ve skutečnosti to nebyla jen ona a Trevor, koho překvapila má unáhlená slova.

„To leda ve snu! Já tě zval jen ze soucitu. A nikdo jiný by s tebou nikdy na ples nešel, ledaže by byl mrtvý.“

„To se ještě uvidí.“

„Já jedu!“ zakřičel Matt z auta. „Jdeš nebo ne?“

„Díky za zmrzlinu, příšero,“ řekl Trevor a nastoupil si do Camara. „Ale propříště si pamatuj, že mám raději čokoládovou s oříšky a želé.“

Dívala jsem se, jak mi má dvojité čokoládová zmrzlina odjíždí pryč.

„Dala bych ti svoji, ale vím, že nemáš ráda čistou vanilkovou,“ řekla mi Becky konejšivě.

„Díky, ale teď mám důležitější věci na práci než řešit zmrzlinu. Musím získat partnera na ples!“

Kdykoliv jsem uslyšela zvonit telefon, srdce mi poskočilo. Není to Alexander? Ale pak jsem vždycky zjistila, že to není on, a srdce se mi rozpadlo na milión kousků. Už to byly dva dlouhé dny, co jsem se setkala se svou spřízněnou gotickou duší. Nedokázala jsem pustit Alexandra z hlavy a pořád jen snila o tom, jaké to bude, až se uvidíme znovu. Na ničem jiném mi nezáleželo. Dokonce jsem si nemyla to místo na tváři, kde se mě dotkly jeho něžné rty. Chovala jsem se úplně stejně jako ty hloupé holky ve filmech! Co se to se mnou stalo? Jako bych ztrácela svou vlastní osobnost! Poprvé v životě jsem měla skutečně strach. Strach z toho, že už ho nikdy neuvidím, z toho, že mě odmítne.

Kdybych Alexandra zkusila pozvat na ten ples, možná by to vzal špatně. Možná by řekl: „S tebou?“ Nebo: „To ani náhodou, na žádný trapný školní ples nepůjdu. Něco takového mám dávno za sebou. A myslel jsem, že ty na to máš stejný názor.“

I já jsem takové hlouposti měla dávno za sebou, i když ve skutečnosti jsem na žádném plese nikdy nebyla, takže jsem je vlastně za sebou mít nemohla. Nikdy bych nešla na večírek starších absolventů školy, na maturitní ples nebo na jakoukoliv jinou školní akci, která je naplánovaná v průběhu roku. Zůstala bych s Becky doma a dívaly bychom se v televizi na *Monsters*. Ale Trevorova výzva mě nutila k boji. A to se zbraní, kterou jsem bohužel neměla – Alexandrem.

Nemohla jsem jíst ani spát a tyhle pocity byly v mém životě úplně nové. Upínat se na každé zazvonění telefonu, ječet z plných plic na Billyho, aby neobsazoval linku ustavičným surfováním na netu, nebýt schopná se dívat na *Upíra Nosferatu*, aniž bych u toho brečela, a poslouchat hloupé, sentimentální a srdceryvné písničky Celine Dion, aniž bych si myslela, že je napsala přesně pro mě. Chtěla jsem, aby tohle všechno zmizelo. Někteří lidé tomu říkají láska. Já tomu říkám peklo.

A pak se to najednou stalo. Po dvou dlouhých dnech, plných mučení. Když zazvonil telefon, říkala jsem si, že to je určitě pro Billyho. A když na mě pak Billy zavolal, byla jsem smířená s tím, že to

je určitě jen Becky. Už už jsem jí chtěla vylít své srdce. Ale než jsem vůbec otevřela ústa, uslyšela jsem jeho zasněný hlas.

„Už jsem nedokázal déle čekat,“ řekl.

„Prosím?“ zeptala jsem se překvapeně.

„To jsem já, Alexander. Víím, že se nesluší, aby kluk volal tak brzo po schůzce. Ale už jsem to nemohl vydržet.“

„To je pěkně hloupé pravidlo. Co kdybych se za tu dobu přestěhovala?“

„Za dva dny?“

„To byly jen dva dny?“

Zasmál se. „Mně se to taky zdálo jako celý rok.“

Jeho slova zasáhla mé srdce, jako by mi přes telefon posílal milostný dopis.

Čekala jsem, co řekne dál, ale nastalo ticho. Už nic neříkal. Tohle byla skvělá příležitost k pozvání na Sněhový ples. Přinejhorším mohl jen zavěsit. Třásl se mi ruce a s nádechem jsem nabírala odvahy. „Alexandře... ehm... chtěla bych se tě na něco zeptat.“

„Já taky.“

„Tak ty první.“

„Ne, dámy mají přednost.“

„Ne, kluci by se měli ptát dřív.“

„Máš pravdu.“ Nastalo ticho. „No... chtěla by sis se mnou vyjít ven? Zítra večer?“

Usmála jsem se, šťastná z jeho pozvání. „Vyjít si ven? Jasně, to by bylo skvělé!“

„Tak na co ses chtěla zeptat ty?“

Odmlčela jsem se. Zvládnu to! Zhluboka jsem se nadechla. „Chtěl bys...“

„Ano?“

„Chtěl bys jít...“

„Co?“

„Chtěl bys jít se mnou tancovat?“

„Jo, ale v tomhle městě přece nejsou žádné dobré kluby. Nebo o nějakém víš?“

„Ne... ale až nějaký najdu, dám ti vědět.“

Jsem to ale slaboch!

„Dobře! Tak se zítra setkáme u sídla, po západu slunce.“

„Po západu slunce?“

„Řekla jsi, že miluješ tmu. A já taky.“

„Ty si to pamatuješ.“

„Pamatuju si všechno,“ řekl a zavěsil telefon.

17

Vysněné rande

Moje první rande! Becky tvrdila, že mé první rande byla večeře v sídle, ale já s ní nesouhlasila. Dnes večer si konečně vyjdeme ven – možná půjdeme do kina, nebo hrát minigolf, nebo zajdeme na limonádu k Shirley. Celé odpoledne jsem strávila s Becky a řešila s ní, kam mě asi tak vezme, co si obleče na sebe a kdy mě políbí.

Byla jsem tak nadšená, že jsem celou cestu běžela. Měli jsme se setkat u železné brány. Máma by určitě vysilovala, kdyby zjistila, že mám rande s klukem ze strašidelného domu. Myšlenka na to, že by přišel k nám domů a táta by se ho vyptával na oblíbené tenisové hráče a na plány do budoucna, byla nesnesitelná. Takže jsem svého Romea musela potkat na jeho balkóně.

Už tam stál. Opíral se o železnou bránu, sexy v černých džínách a černé kožené bundě, a nesl batoh.

„My jdeme na nějakou túru?“ zeptala jsem se.

„Ne, na piknik.“

„Takhle pozdě?“

„Existuje snad na piknik lepší doba?“

Zakroutila jsem hlavou a usmála se.

Netušila jsem, kam mě vezme, ale dovedla jsem si představit, že by na to Dullsvillští znali odpověď.

„Nevadí ti to?“ zeptala jsem se a ukazovala na graffiti na zdi.

Alexander jen pokrčil rameny. „Jameson to chtěl přemalovat, ale já mu to nedovolil. Co je pro jednoho jen graffiti, je pro jiného uměleckým dílem.“ Vzal mě za ruku a vedl mě po silnici, bez jakéhokoliv náznaku, co přesně plánuje dnes večer dělat. Ale pokud to bylo milión mil daleko a pokud mě přitom nepustí za ruku, bylo mi úplně jedno, kam jdeme.

Zastavili jsme se u dullsvillského hřbitova.

„A jsme tady,“ oznámil.

Nikdy předtím jsem na žádném rande nebyla, tím spíš jsem nikdy neměla rande na hřbitově. Historie dullsvillského hřbitova sahala až do počátku devatenáctého století. Vsadím se, že tehdy byl Dullsville daleko zajímavější – obchůdky se šaty, které stahovaly pas, salóny, obchodníci, hazardéři a taky ty viktoriánské boty se šněrováním, které byly tehdy v módě.

„Na hřbitov vodiš všechny svoje holky?“ zeptala jsem se.

„Máš strach?“

„Jako malá jsem si tady hrála. Ale to bylo ve dne.“

„Tenhle hřbitov je pravděpodobně to nejživější místo ve městě.“

Takže ty fámy byly pravdivé. Alexander skutečně chodil v noci na hřbitov.

Hrůzu nahánějící brána byla zamknutá, aby se dovnitř nedostali vandalové.

„Musíme přelézt,“ řekl. „Ale já moc dobře vím, jak miluješ lezení přes brány.“

„Z toho můžeme mít potíže,“ podotkla jsem.

„Ale vloupat se do domu, to je v pořádku, že?“ zeptal se. „Neboj se. Znáš tu jednoho z lidí.“

Mrtvého? Živého? Nějakého dávného nebožtíka? Nebo možná Jamesonova bratránka, který tu pracuje na hřbitovní šichtě – a to doslova.

Alexander se otočil, když jsem s námahou přelézala bránu ve svých úzkých elastických šatech.

Když jsme oba seskočili na druhé straně, vzal mě za ruku a vedl mě po střední pěšině, podél které se až do nekonečna tyčily náhrobní kameny. Na některých z nich bylo zaznamenáno úmrtí na mor na počátku devatenáctého století. Alexander si to rázoval cestou tak rychle, jako by věděl, kam přesně jde.

Kam mě vede? A koho tady zná? Spí tady někdy? Přivedl mě sem, aby mě políbil? Znamená to, že se stanu upírkou?

Zpomalila jsem. Vážně bych se chtěla stát upírkou? A mít za domov hřbitov? Už na celou věčnost?

Zakopla jsem o rukojeť lopaty, která ležela na zemi, a padala jsem dopředu. Přímo do prázdného hrobu. V tom okamžiku mě Alexander chytl za ruku.

Visela jsem nad prázdným hrobem a koukala dolů do černočerné tmy.

„Neboj, na náhrobku není tvoje jméno,“ vtipkoval Alexander.

„Neměli bychom se už vrátit?“ řekla jsem nervózně a oprašovala ze svých šatů špínu.

Ale on mě pevně stiskl svou silnou rukou a vedl mě dál.

Nejednou jsme stáli na vrcholku malého kopce u obrovského mramorového pomníku.

Zvedl ze země narcisy, které odvál vítr, a zlehka je položil k pomníku baronky Sterlingové.

„Chtěl bych, abys někoho poznala,“ řekl mi a něžně se na mě podíval. Pak otočil zrak k pomníku. „Babičko, tohle je Raven.“

Nevěděla jsem, co říct, a jen jsem hleděla na pamětní desku. Nikdy dřív jsem se neseznamovala s nikým mrtvým. Co jsem na to měla říct? „Jste si s babičkou hodně podobní?“

Ale samozřejmě vůbec nečekal, že něco řeknu. Jen se posadil do trávy a přitáhl mě k sobě blíž.

„Babička tady bydlela – myslím ve městě. Zanechala nám sídlo a po letech soudního přezkoumávání závěti jsme ho konečně získali zpět. Vždycky jsem tohle sídlo miloval.“

„Takže baronka byla tvojí babičkou?“

„Občas ji navštěvuju, když se cítím osaměle. Ona věděla, jaké je to být sám. Nikdy do rodiny Sterlingových moc nezapadala. Dědeček umřel ve válce. Vždycky mi říkala, že jí ho připomínám.“ Zhluboka se nadechl a pohlédl nahoru ke hvězdám. „Je to tu krásné, nemyslíš?“ pokračoval. „Není tu moc světél, která by bránila výhledu na hvězdy. Je to jako vesmír na obrovském malířském plátně, kam někdo namaloval spoustu světýlek, která se třpytí a září. Jako malba, která pořád vyčkává na svém místě, dokud se na ni někdo nezačne dívat. Ale lidé si jí nevšímají, protože jsou až moc zaneprázdnění. A přitom je to to nejkrásnější umělecké dílo ze všech. Tedy skoro...“

Několik minut jsme se tiše dívali na oblohu. Slyšela jsem jen jeho klidný dech a cvrkání cvrčků. Všechna první rande by měla být tak nádherná. Premiéra filmu v kině se tomu nemohla ani zdaleka vyrovnat.

„Takže tvoje babička je ta paní, která se dívala z ok... eh... tedy...“

„Byla to výborná umělkyně. Naučila mě malovat superhrdiny i různé příšery. Hodně příšer!“

„Já vím.“

„Ty to víš?“

„Tedy, vím, že to pro tebe musí být těžké. Ale já mám upíry taky ráda!“ snažila jsem se o další narážku.

Zdálo se, že přemýšlí nad něčím jiným. „Hodně jsme cestovali. A protože jsem vždycky měl jen domácí výuku, nikdy jsem neměl příležitost někam zapadnout.“

Vypadal tak ztraceně, citlivě a osaměle. Chtěla jsem, aby mě políbil. Chtěla jsem, aby pochopil, že já tu pro něj budu navždy.

„Pojďme se najíst,“ řekl najednou a zvedl se na nohy.

Do malých zdobených svícňů umístil pět černých svíček a zapálil je starobyklým zapalovačem. Otevřel láhev perlivé šťávy, sáček se slanými krekry a balíček sýra a přímo na trávu rozprostřel černý krajkový ubrus.

„Byl jsi někdy zamilovaný?“ zeptala jsem se, zatímco mi nalíval šťávu do křišťálového poháru.

V ten moment jsme uslyšeli zavytí a svíčky zhasly.

„Co to bylo?“ zeptala jsem se.

„Myslím, že je to pes.“

„Znělo to spíš jako vlk!“

„Tak jako tak, musíme rychle pryč!“ řekl naléhavě.

Začala jsem všechno strkat zpátky do jeho batohu.

„Na to nemáme čas!“ řekl a chytil mě za ruku.

Vytí pokračovalo. A stále se blížilo.

Schovali jsme se za pomník.

„Jestli jste se sem přišli podívat na duchy,“ ozval se známý hlas, „můžu vám zaručit, že jediný duch, kterého tady dnes večer uvidíte, bude ten váš.“

Uviděli jsme muže se svítilnou. Byl to starý Jim, zdejší hlídač, a Luke, jeho dánská doga.

Jestli mě tady v tuhle noční dobu najde, budu ho muset podplatit roční zásobou psích sucharů, aby o tom neřekl rodičům.

Vykoukli jsme zpoza pomníku a viděli, že pes olizuje vylitou šťávu v trávě.

„Dej to sem, Luku,“ řekl starý Jim a zvedl láhev. Obrátil láhev do sebe a dal si velkého loka.

„Teď!“ zašeptal Alexander. Stiskl mi ruku ještě pevněji a spolu jsme se dali do úprku a pak rychle přelezli plot.

Nemyslím, že by mě skutečný duch nebo přízrak vlka mohli vyděsit víc než starý Jim a jeho ošuntělý senilní Luke.

„Asi jsem tě raději měl vzít do kina,“ řekl Alexander s úsměvem, když jsme konečně popadli dech. „Doprovodím tě domů.“

„Nemůžeme jít k tobě?“ prosila jsem. „Chtěla bych vidět tvůj pokoj!“

„Nemůžeš vidět můj pokoj.“

„Ale máme ještě čas.“

„Ani náhodou.“

V jeho hlase byla znatelná podrážděnost, se kterou jsem se u něj dříve nesetkala.

„Co máš v pokoji, Alexandře?“

„A co máš ty v pokoji, Raven?“ zeptal se a probodával mě očima. „Pojďme, doprovodím tě domů.“

„No... tak dobře...“ Měl pravdu. Nemohla jsem ho dovést k sobě domů a ukázat Billymu a mým konzervativním rodičům. Ne na našem prvním rande. „Mám v pokoji nepořádek.“

„To já taky,“ řekl.

„Ale nemusíme přece jít hned domů.“

„Nechci, abys měla kvůli mně potíže.“

„Já mám přece pořád nějaké potíže. Kdybych nelítala v jednom kuse v průšvících, tak by mě máma ani nepoznávala.“ Ale cesty, po kterých jsme ruku v ruce šli, nakonec vedly až k mému domu. Nezáleželo na tom, jak pomalu jsme šli, než jsem se nadála, stáli jsme u předních dveří a museli jsme se rozloučit.

„Tak... zase příště...“ řekl a jeho tvář osvětlovalo světlo u vchodu.

„Půjdeme příště do márnice?“

„Spíš jsem myslel, že se u mě doma podíváme na film.“

„Ty máš televizi?“ zeptala jsem se. „Ale víš, že k televizi potřebuješ elektřinu, že jo?“

„Ty jsi ale drzá. Mám na dvd *Draculu* s Bélou Lugosim. A moc dobře vím, jak máš upíry ráda.“

„*Dracula*? Super!“

„Tak jsme domluvení. Zítra v sedm, ano?“

„Skvělé!“

Domluvili jsme se na další schůzce a už nezbývalo nic jiného než se rozloučit. Ideální příležitost pro sladký polibek. Položil mi ruku na rameno a naklonil se ke mně, oči zavřené, jeho rty přímo přede mnou.

Najednou se ozvalo odemykání zámku. Alexander rychle ustoupil z dosahu světla a schoval se za křoví.

„Říkala jsem si, že slyším hlasy,“ řekla máma, když otevřela dveře. „Kde je Becky?“

„Doma.“ Ve skutečnosti jsem říkala pravdu.

„Nemám ráda, když se takhle vytratíš z domu a nic neřekneš,“ zlobila se a otevřela dveře dokořán, abych mohla projít dovnitř.

Toužila jsem vrátit ten moment zpátky a ohlédla jsem se za Alexandrem.

„Byly jste v kině?“ zeptala se, když jsem neochotně překročila práh.

„Ne, mami, byli jsme na hřbitově.“

„Někdy bych si vážně přála, abys mi odpovídala upřímně.“

Právě v té chvíli jsem k ní byla naprosto upřímná.

A když jsem se naposledy ohlédla přes rameno na svého vysněného gotického kluka, máma za mým dokonalým prvním rande zavřela dveře.

Filmové šílenství

Vždycky jsem všude chodila pozdě – na večeri, do školy, dokonce i do kina. Ale tentokrát jsem přišla dřív. Stála jsem u sídla už v 18.45. Alexander přišel otevřít dveře a zdvořile mě políbil na tvář. Byla jsem z jeho láskyplného gesta překvapená asi stejně jako on sám.

„Nikdy jsem nedostala pusu na tvář, když dveře otvíral Jameson!“ řekla jsem.

„No, pokud by se něco takového stalo, tak mi to hned řekni. Máme totiž dohodu, víš? Já nebudu líbat jeho holku a on zas nebude líbat moji!“

Alexander doslova sálal vzrušením. Ještě více než tu noc, kdy jsem se vloupala do domu a on ke mně natáhl ruku s pavoučím prstýnkem. Zdálo se, že v něm roste sebedůvěra.

Vedl mě přes velké schodiště do obývacího pokoje v patře. Byl plný moderních uměleckých děl – květinové malby, Warholův sítotisk Campbellovy polévky, plastická díla z panenek Barbie a křiklavé chundelaté koberce.

Byl tam černý kožený gauč, velkoplošná televize a skleněný stůlek s velkým kyblíkem popcornu, čokoládovými číčkami Sno-Caps, bonbóny Dots a Spree, lékořicovými dražé Good & Plenty a dvěma neonově zelenými sklenicemi, naplněnými limonádou.

„Chtěl jsem, aby ses cítila jako v kině,“ vysvětloval.

Vložil dvd do přehrávače a zhasnul světla. Na gauči jsme se ve tmě přitulili k sobě. Vzala jsem si Sno-Caps a on si vzal jeden balíček Spree. Popcorn jsme položili mezi nás na gauč.

Dracula se zrovna chystal kousnout Lucy do krku, když jsem ucítila Alexandrovu ruku, jak mi zlehka otáčí obličej od obrazovky.

Díval se na mě hlubokýma černýma očima. Pak se ke mně naklonil. A políbil mě. Vášnivě. Políbil mě! Konečně mě políbil! Přímou tam, před Bélou Lugosim!

Políbil mě, jako by se do mě vpíjel a naplňoval mé srdce a žíly láskou. Když jsem se nadechla, začal mě líbat na uši a zlehka do nich kousat. Musela jsem se zahihňat. Jeho rty a zuby si pak našly cestu dolů ke krku a jeho ústa mě naplňovala silnou vášní. Jeho lehké kousání na krku mě lechtalo. Byla jsem jím naprosto omámena, nešikovně jsem natáhla nohy na stolek a převrátila jsem na Alexandra jeho sklenici s pitím i popcorn. Alexandr mi úlekem zaryl zuby do krku tak silně, že jsem vykřikla.

„Ale ne! Promiň mi to!“ omlouval se.

Popcorn byl vysypaný všude kolem a já si držela ruku na krku, který mi pulzoval stejně jako srdce.

„Raven, jsi v pořádku?“

Odkrivil se mi mozek, pokoj se začal houpat ze strany na stranu a zvedl se mi žaludek. Pak jsem udělala to, co by udělala každá hloupá, přehnaně vzrušená holka. Omdlela jsem.

Zdálo se to jako hodiny, ale byly to jen sekundy. Probudilo mě Alexandrovo volání. Dracula byl pořád v pokoji u Lucy. Jediný rozdíl byl ten, že byla rozsvícená světla.

„Raven? Raven?“

„Co se stalo?“

„Omdlela jsi! Vždycky jsem si myslel, že se takové věci stávají jen ve starých filmech!“

„Tady, napij se,“ přiložil mi sklenici k ústům, jako bych byla malé dítě.

Alexandrův bledý obličej byl ještě bledší než normálně. Vzal trochu ledu, který se předtím vysypal na stůl, a přiložil mi ho ke krku. „Je mi to líto! Nechtěl jsem...“

„To studí!“ zaječela jsem.

„Všechno jsem to zkazil,“ omlouval se a přidržoval mi tající led u krku.

„To neříkej. Takové věci se stávají pořád.“

Věnoval mi nedůvěřivý pohled.

„Tedy, myslím s tebou, ne s někým jiným.“

„Nechtěl jsem ti ublížit.“

Cítila jsem, jak mi prsty přejíždí po zranění. „Je to jen povrchové, nedostal jsem se pod kůži.“

„Vážně?“ zeptala jsem se skoro zklamaně.

„Ale je to větší než, kousanec od komára. Budeš mít pěkně velký cucflek!“

„Béla by byl na mě pyšný,“ řekla jsem a čekala na Alexandrovu reakci.

„Ano,“ řekl, „to by asi byl.“

„Chci se tě na něco zeptat,“ řekla jsem nervózně, když mě doprovázel ke dveřím. Už jsem promarnila hodně příležitostí pozvat ho na ples. Uvědomila jsem si, že pokud se ho nezeptám teď, tak už možná žádnou další příležitost mít nebudu.

„Chceš se přestat scházet? Raven, poslouvej...“

„Ne, to ne... Jen jsem ti chtěla říct...“

„Ano?“

„Elini... Našla jsem místo, kde můžeme tančit,“ začala jsem.

„Tančit? Tady ve městě?“

„Jo.“

„Je to nějaké dobré místo?“

„No, to ani ne, ale...“

„Jestli tam chodíš ty, tak to tam určitě musí být senzační.“

„Je to ve škole.“

„Ve škole?“

„Já věděla, že si určitě budeš myslet, že to je trapné. Zapomeň, že jsem se o tom zmínila.“

„Já nikdy na žádném školním plese nebyl.“

„Vážně? Já taky ne.“

„Tak to bude poprvé pro nás oba,“ řekl najednou vesele a odzbrojil mě svým úžasným sebejistým úsměvem.

„To nejspíš bude. Jmenuje se to Sněhový ples. Takže si tam můžu vzít vlněnou šálu, abych zakryla tvoje kousnutí,“ dělala jsem si legraci.

„Vážně je mi to líto. Byla to nehoda.“

„V tom případě to byla ta nejlepších nehoda, jaká se mi kdy stala!“ Naklonil se, aby mě políbil, ale vtom se zastavil. „Raději bych neměl.“

„Ale jo, měl bys!“

Znovu se naklonil a tentokrát se naše rty spojily v něžném polibku, jeho ruka mi jemně držela bradu.

„Už se těším na naše další setkání,“ řekl a ještě jednou mě políbil. Když jsem došla k autu, poslal mi ještě vzdušný polibek.

Dotkla jsem se místa, kam mě kousl. Něco mi říkalo, že už dochází k proměně. Ale chtěla jsem se podívat do zrcadla, abych si byla jistá.

Dalšího dne jsme s Becky šly hned po škole do parku Evans. V temném rohu prázdného rekreačního centra jsme otevřely naše batohy. Před námi ležel můj foťák, zápisník a malá pudřenka se zrcátkem. Nakonec Becky přidala k věcem plastovou misku se stroužkem česneku a křížek v koženém váčku.

„Jsi připravena vidět kousnutí?“ zeptala jsem se.

„Vypadá hnusně?“

„Ne, je to mé kousnutí lásky,“ řekla jsem a opatrně odmotala černý šátek, který jsem měla na krku celý den.

„Páni! Má vážně velkou pusu!“ řekla s vykulenýma očima.

„Není to bezva?“

„Vidím stopy po zubech. A pár škrábnutí. Ale myslím, že se ti neprokousl kůži. Bolí to?“

„Vůbec ne. Je to jako jít na propíchnutí uší. Nejdřív to bolí, ale bolest rychle přestane.“

„U propíchování uší jsi taky omdlela?“

„Nech si toho!“

„Ale ten otisk zubů taky zmizí, nebo ne?“

„To právě musíme zjistit. Vezmi foťák.“

Becky vyfotila mé zranění zepředu i ze strany. Pak jsme nechaly polaroidy ležet na betonové zemi, dokud se nevyvolaly.

„Už se to objevuje. Jsi tam vidět,“ prohlásila Becky. „Dobře, teď zkusíme zrcadlo,“ řekla jsem.

„Jsi si jistá?“

„Jasně,“

„Ale pokud jsi... pokud vážněji... pak to může bolet.“

„Becky, nemáme na to celý den.“ Sundala jsem si sluneční brýle.

„Připravena?“ zeptala se a držela pudřenku.

„Připravena.“

Otevřela pudřenku a přitlačila mi zrcátko až k nosu. „Au!“

„Jé, promiň!“

„Nechtěla jsem po tobě, abys mě tou pudřenkou praštila! Dej to sem!“ Třesoucíma rukama jsem jí pudřenku vzala a podívala se do zrcátka. Nic – nebo spíš všechno. Byl tam vidět můj odraz.

„Tak teď česnek!“ přikázala jsem jí a odhodila zrcátko stranou.

Becky otevřela víko plastové misky a rozkrojila stroužek česneku napůl.

„Ted’?“ zeptala se.

„Ted’.“

Už jsem cítila česnek. Držela mi stroužek přímo pod nosem. Zhluboka jsem jeho pach nasála a pak prudce zakašlala.

„Jsi v pořádku?“

„To je ale síla! Fuj! Dej to pryč!“

„To proto, že je čerstvý.“

„Dej to pryč!“ řekla jsem.

„Mám vůni česneku ráda. Pěkně pročišťuje dutiny.“

„No, ale mně to nemá protahovat dutiny. Má mi to způsobit hrozný záchvat.“

„Tak nám zbývá poslední zkouška.“

Otevřela kožený váček. „Připravena?“

Zhluboka jsem se nadechla. „Tak do toho!“

Vytáhla zdobený křížek na zlatém řetízku. „Páni, ten je super,“ řekla jsem. „Vypadá zajímavě.“

„Vadí ti to?“

„Jo, vadí. Vadí mi, že jsem byla tak hloupá!“

Vstoupily jsme do slunečního světla. Obě nás oslepilo.

„Po tak dlouhé době, co jsme seděly ve tmě, je světlo až moc oslňující,“ poznamenala Becky a nasadila si sluneční brýle. Podívala se na mě s úlevou. „Myslím, že z tebe není upírka.“

„Co jsem si vůbec myslela? Alexander je pro mě důležitý. Proč se chovám jako Trevor?“

Obě jsme hleděly do slunečního svitu.

„Sama jsem se do všech těch fám chytila. Stejně jako ostatní Dullsvillští. Nejspíš nejsem o nic lepší než oni. Nosím jiné oblečení, ale jsem stejně povrchní jako všichni ostatní,“ řekla jsem, zklamaná sama nad sebou.

„Ale přála sis přece, aby byl Alexander upírem, protože máš upíry ráda!“

„Díky. Možná bych se na to měla ještě zkusit vyspat,“ řekla jsem a vykročily jsme směrem domů.

Probudila jsem se do dalšího slunečného dne. Nejenom že se mi při kontaktu se sluncem nepálila kůže, ale dokonce mi bylo teplo slunečního svitu příjemné. A nejen že se zrcadla nerozbíjela, jako se to stalo Garymu Oldmanovi ve filmu *Dracula Brama Stokera*, ale můj odraz vypadal jako každý jiný den – bledá holka v černém. Jediná věc, po které jsem žíznila, byla čokoládová limonáda z cukrárny U Shirley.

I tak mi ale bušilo srdce, když toho dne večer máma servírovala k večeři těstoviny linguini s česnekem. Všichni na mě se zaujetím hleděli, jak si se svým jídlem hraju, všemožně ho očichávám a zhluboka nasávám jeho vůni.

„Co je to s tebou?“ zeptal se Billy. „Chováš se divně. Myslím ještě divněji než normálně.“

Natočila jsem dlouhé těstoviny na vidličku a pomalu je zvedla k ústům. „Tak jde se na to,“ řekla jsem.

Rodiče se na mě dívali jako na mimozemšťana. Těstoviny se dotkly mého jazyka a já kousala a kousala a pak jsem nahlas polkla.

„Na co že sejde?“ ptala se máma.

Nadechla jsem se. Čekala jsem, že se mi bude pálit hrdlo a moje kůže se zkrabatí. Čekala jsem, že se budu dusit a lapat po dechu, jakmile chuť česneku vůbec pocítím. Ale pak se to stalo. Nic. To, co se stalo, bylo jen velké nic.

„Tak na co sejde?“ opakovala máma svou otázku.

„Jde se na... další výtečnou večeři Sarah Madisonové!“

I když jsem se nerozpouštěla na slunci, nerozbíjela jsem zrcadla, ani jsem neměla záchvat z pachu česneku, cítila jsem, že nade mnou má Alexander zvláštní moc. A to v mnoha ohledech. Při chůzi jsem se cítila lehká, jako bych mohla létat jako netopýr. Nedokázala jsem v noci spát a má mysl se nemohla zastavit, stále jsem jen snila o Alexandrovi a pořád dokola si v hlavě přehrávala jeho polibky. Ve škole jsem si do všech sešitů čmárala naše jména a ohraničovala je

srdíčkama. Chtěla jsem s ním být každou sekundu, protože ať už byl upír nebo ne, byl to můj Alexander. Můj zábavný, inteligentní, starostlivý, osamělý, nádherný, zasněný Alexander. Byl ještě úžasnější a výjimečnější, než jsem si vůbec kdy dovedla představit.

A byla jsem ráda, že se měním, třebaže ne způsobem, o jakém jsem snila dřív. Měla jsem radost, že nedokážu svým pohledem rozbít zrcadla, protože takhle jsem mohla spatřit odraz zamilované holky, která zářila štěstím. Proč bych měla chtít navěky žít na hřbitově, když jsem mohla žít v Alexandrově podkrovním pokoji? Nechtěla jsem se schovávat před slunečním světlem, ale chtěla jsem se s ním dívat na havajský západ slunce. Nechtěla jsem sát krev, ale pít limonádu z Alexandrových neonově zelených skleniček. Chtěla jsem si užívat to, co jsem si užívala vždycky – zmrzlinu, hororové filmy, houpání na houpačkách po setmění – jen s tím rozdílem, že teď jsem to všechno chtěla sdílet s ním.

„Slyšel jsem, že teď trávíš čas s upírem,“ řekl mi Trevor den před Sněhovým plesem, když jsme s Becky po obědě vycházely z jídelny. Upoutávky na ples visely od stropu a byly nalepené na zdech. „To nestačí, že jsi příšera a Becky je trol? Teď musíš ještě chodit se šílencem? To nevíš, že v sídle straší?“

„Nic o něm nevíš! Ani ses s Alexandrem nikdy nesetkal.“

„O, Alexander. Tak ta stvůra má i jméno. Myslel jsem, že mu říkáš Frankenstein. Jestli se s ním někdy setkám, tak mu nakopu zadek a vyženu ho z města. Potřebujeme přece obyvatelům Dullsville zaručit, že můžou v noci bez obav chodit po zdejších ulicích.“

„Jestli se k němu jen přiblížíš, tak já nakopu zadek tobě. Stačí, aby ses na něho jen podíval.“

„Jestli vypadá jako ty, tak budu potřebovat sluneční brýle s filtrem proti oslepující šerednosti.“

Kolem zrovna procházel ředitel Smith. „Doufám, že mezi vámi dvěma je to už urovnané. Nedostali jsme totiž finance na nové skříňky.“ Pak položil tomu pitomci ruku kolem ramen a řekl: „Slyšel jsem, že jsi dal včera na zápase vítězný gól, Trevore.“

Odvrátili se ode mě, zaměstnaní svou hloupou konverzací, i když Trevor nevypadal, že by se v ní angažoval zrovna ochotně.

„Jak věděl, že se vídám s Alexandrem?“ zeptala jsem se Becky zmateně.

„Eh, asi lidi... víš přece, jak rychle lidi šíří městem drby.“

„Všichni v tomhle městě jsou pitomí.“

„Poslouchej, Raven, musím ti něco říct,“ začala nervózním tónem, který byl ještě víc nervózní než její obvyklý nervózní tón.

Ale já byla duchem u zítřejšího plesu a koukala jsem se na upoutávky. **VSTUPENKY PRÁVĚ V PRODEJI. UŠETŘETE PĚT DOLARŮ KOUPI PŘEDEM.**

„Vstupenky? A sakra! Já nevěděla, že potřebuju vstupenky! Koupím je na TicketMasteru? Nebo se dají koupit přes telefon?“ obrátila jsem to v žert a smála jsem se.

„To se stává, když je člověk outsider, víš?“

„Já vím. Outsideri to dneska mají jen těžší a těžší.“

„Možná už jsou vyprodané a budeme muset tančit na trávníku před školou,“ vtipkovala jsem.

Ale Becky se tomu nesmála.

„Možná by bylo lepší, kdybyste s Alexandrem měli soukromý tanec v sídle.“

„Abych promeškala Trevorův výraz, až vkráčím dovnitř s Alexandrem?“

„Trevor toho hodně ví, Raven,“ řekla zvláštním tónem.

„Fajn. Tak půjde na dobrou výšku. Jako by mě to zajímalo.“

„Já se Trevora bojím. Jeho otec vlastní polovinu naší farmy.“

„Kukuřici nebo cukr?“

„Musím se ti s něčím svěřit...“

„Nech si to na neděli. A kašli na Trevora. Je to idiot.“

„Já nejsem tak silná jako ty. Nikdy jsem nebyla. Jsi moje nejlepší kamarádka, ale Trevor dokáže donutit lidi, aby mu vyzradili věci, které říct nechtějí. Prosím, nechod' na ten ples,“ řekla naléhavě a chytila mě za ruku.

Vtom zazvonil školní zvonek. „Musím jít. Už nemůžu být víckrát po škole, nebo mi zakážou jít na ten ples.“

„Ale Raven!“

„Neboj se, hlupáčku. Já tě přece vždycky ochráním před každou nestvůrou.“

19 Sněhový ples

Nemohla jsem vydržet do konce vyučování. Algebru, dějepis, zeměpis i angličtinu jsem strávila ukrytá pod tribunami fotbalového hřiště a skládala jsem milostné básně pro Alexandra. Pak jsem běžela domů a tančila po pokoji. Zkusila jsem si každý kousek oblečení, který vlastním, a asi milión různých kombinací, dokud jsem nedocílila dokonalého vzhledu na ples.

„Jsi v pořádku?“ ptal se Billy, když nakoukl do mého pokoje.

„Jenom si tak skáču a tančím, můj milovaný bratříčku,“ zářila jsem štěstím. Stiskla jsem ho v silném objetí a dala mu pusu na čelo.

„Zbláznila ses?“

Nahlas jsem si vzdychla. „Jednoho dne to pochopíš. Potkáš někoho, s kým bude tvá duše propojena, a pak bude všechno najednou vzrušující a klidné zároveň.“

„Myslíš někoho jako Pamela Anderson?“

„Ne, spíš nějakou holku zblázněnou do počítačů a matematiky.“

Billy se zahleděl do dálky. „Myslím, že by to nemuselo být špatné, pokud by vypadala jako Pamela!“

„Určitě bude vypadat ještě líp!“ řekla jsem a čuchala mu vlasy.

„Tak teď padej z mého pokoje. Musím se připravit na ples.“

„Ty jdeš na ples?“

„Jo.“

„No...“ Viděla jsem, jak mu to v hlavě šrotuje, aby vymyslel nějakou urážlivou hlášku. „No... tak to tam určitě budeš ta nejpěknější ze všech.“

„Ty bereš drogy?“

„Myslím... Budeš nejpěknější ze všech, které... nosí černou rtěnku.“

„Tak to už je ti podobnější.“

Konečně jsem vpochodovala do kuchyně, na sobě lesklé vinylové boty ke kolenům a na vysokých podpatcích, síťované punčochy, černou minisukni, černé krajkové tílko a kovové černé náramky. Černý kašmírový šátek schoval můj cucflek a černé kožené bezprstové rukavice nádherně odhalovaly můj černý lak na nehty – který byl se třpytkami, a tak se leskl jako černý led, čímž jsem byla slazená s tematikou Sněhového plesu.

„Kam si myslíš, že v něčem takovém jdeš?“ zeptala se máma.

„Jdu na ples.“

„S Becky?“

„Ne, s Alexandrem.“

„Kdo je Alexander?“

„Láska mého života!“

„Cože to slyším o lásce?“ ptal se táta, vcházeje do kuchyně.

„Raven, kam chceš jít takhle oblečená?“

„Říkala, že jde na ples s láskou jejího života,“ řekla máma.

„V tomhle nikam nepůjdeš! A kdo je láska tvého života? Nějaký kluk ze školy?“

„Alexander Sterling,“ prohlásila jsem.

„Máš na mysli Sterlinga ze sídla?“ ptal se táta.

„Ano, přesně toho!“

„Ne, ten Sterlingovic kluk ne!“ ozvala se máma šokovaná. „Slyšela jsem o něm příšerné zvěsti! Chodí na hřbitovy a nikdy nevychází na denní světlo, jako by to byl upír.“

„Vážně si myslíš, že bych šla na školní ples s upírem?“

Oba mi věnovali divné pohledy a mlčeli.

„Ale no tak, nebuďte jako všichni ostatní v tomhle městě!“ vykřikla jsem.

„Zlato, já ty příběhy o něm slyšela po celém městě!“ řekla máma.

„Zrovna včera, Natalie Mitchellová mi říkala...“

„Mami, komu budeš spíš věřit? Mně nebo Natalii Mitchellové? Dnešní večer je pro mě opravdu důležitý. A i pro Alexandra je to první ples v životě. Je vážně úžasný a inteligentní! Ví toho spoustu o umění a kultuře a...“

„A o hřbitovech?“ zeptal se táta.

„Není takový, jak se o něm povídá! Je to ten nejskvělejší kluk v celé sluneční soustavě! Tedy, hned po tobě, tati.“

„No... tak v tom případě se dobře bav.“

„Paule!“

„Ale ne v tom, co máš na sobě,“ uložil mi táta rychle podmínku. „Sarah, jsem vážně rád, že jde na ples. Konečně jde jednou do školy, aniž by ji někdo nutil. Tohle je vůbec to nejnórmálnější, co za poslední dobu udělala.“

Máma na něho zlobně shlížela.

„Ale ne v tom, co máš na sobě!“ zopakoval.

„Tati, tohle je v Evropě velká móda!“

„Ale my nejsme v Evropě. Jsme v malém tichém městě, kde jsou největší módou roláky. A límečky zapnuté na knoflík, dlouhé rukávy a dlouhé sukně.“

„To ani náhodou!“ protestovala jsem.

„Ten kluk nevyšel roky z pokoje. A ty ho necháš, aby doprovázel na ples tvou dceru v něčem takovém?“ zeptala se máma. „No tak, Paule, udělej něco.“

Otec šel ke skříni. „Tady, vezmi si tohle,“ řekl a podával mi svůj sportovní kabát. „Je černý.“

Nevěřicně jsem na něj koukala.

„Buď to, nebo můj černý župan,“ řekl. Neochotně jsem si vzala kabát.

„A setkáme se s tím nejskvělejším klukem v sluneční soustavě, až tě přijde vyzvednout?“ prohodila ještě máma.

„To si děláš srandu?“ zeptala jsem se šokovaně. „Jasně že ne!“

„To je snad samozřejmé, ne? Vždyť jsme ani nevěděli, že se s ním scházíš. A o tom, že s ním jdeš na ples, jsi nám taky neřekla.“

„Je mi jasné, že ho budete vyslyšet a ztrapníte ho. A mě taky.“

„Ale o tom to přece je. Jestli tvůj kluk vydrží dotazy i ztrapňování ze strany rodičů, tak pak už může být celý tvůj,“ dobíral si mě táta.

„To není fér! A co na ples? Na ten chcete jít taky s námi?“

„Ano,“ odpověděli společně.

„To je neuvěřitelné! Největší noc mého života a vy mi ji zkazíte!“

Uslyšela jsem auto, které zastavilo na příjezdové cestě. „Je tady!“ vyjekla jsem a vykukovala z okna. „Chovejte se co nejvíc v pohodě!“ řekla jsem a zmateně pobíhala sem a tam. „Prosím, vzpomeňte si na vaši dobu hippie! Myslete na korálky lásky a Joni Mitchellovou.“

Myslete na kalhoty do zvonu a vonné esence, ne na golfové kalhoty a čínský porcelán,“ prosila jsem je. „A ani slovo o hřbitovech!“

Chtěla jsem, aby tahle noc byla perfektní, jako by to byl můj svatební den. Ale cítila jsem se jako nevěsta, která najednou zatoužila ze své svatby utéct.

Teď, když se rodiče konečně měli setkat s mým klukem, se mi začaly třást ruce. Doufala jsem, že ho to nevyděsí – sedět tady na našem elegantním pastelově zbarveném nábytku.

Když zazvonil, běžela jsem ho hned uvítat. Alexander vypadal božsky. Měl na sobě luxusní černý oblek s vestou a červenou kravatu. Vypadal jako jeden z těch bohatých basketbalistů, kteří někdy vystupují v televizi. V ruce držel krabičku zabalenou do květovaného papíru.

„No páni!“ řekl, když si mě prohlížel. Otec se na mě přísně podíval a naznačil mi, abych si vzala jeho kabát. Já ho ale jen přehodila přes židli.

„Měl jsem si vzít pletenou čepku nebo sněhule,“ řekl rozpačitě. „Vůbec neladím k tematické plesu.“

„Kašli na to! Budeš tam nejhezčí ze všech kluků,“ složila jsem mu kompliment a pak ho táhla do obývacího pokoje. „Tohle jsou mí rodiče, Sarah a Paul Madisonovi.“

„Je mi potěšením, že vás poznávám,“ řekl Alexander nervózně a natáhl ruku.

„Hodně jsme toho o tobě slyšeli,“ probodávala ho matka očima a potřásla si s ním rukou.

Zpražila jsem ji ledovým pohledem.

„Prosím, posaď se,“ pokračovala. „Dal by sis něco k pití?“

„Ne, děkuji.“

„Udělej si pohodlí jako doma,“ řekl táta a pokynul mu k pohovce. Sám se posadil do svého béžového křesla.

Ale ne! Nikdy dřív jsem neměla u nás doma kluka. Najednou jsem cítila otcovu nadvládu nad celou situací. Teď měl přijít výslech ohledně životních úspěchů a cílů. Modlila jsem se, aby to bylo rychle za námi.

„Tak, Alexandře, jak se ti líbí město?“

„Od té doby, co jsem poznal Raven, je to tu báječné,“ odpověděl zdvořile a usmál se na mě.

„A jak jste se vy dva vlastně poznali, když nechodíš do školy? Raven nám tuhle část opomenula říct.“

To ne! Začala jsem se na své židli ošívát.

„No, náhodou jsme na sebe narazili. Asi to byl prostě správný čas a správné místo. Jak se říká, všechno je o načasování a štěstí. A musím vám říct, že od té doby, co jsem poznal vaši dceru, jsem opravdu šťastný člověk.“

Otec zlobně přimhouřil oči.

„Ale ne, tak jsem to nemyslel,“ dořekl ještě Alexander.

Otočil se na mě a jeho tvář, běžně bleďá jako duch, byla sytě červená. Musela jsem zadržovat smích.

„A co přesně dělají tví rodiče? Ve městě moc nebývají, že?“

„Můj otec obchoduje s uměleckými díly. Má galerie v Rumunsku, Londýně i New Yorku.“

„To zní zajímavě.“

„Je to skvělé, ale nikdy nebývá doma,“ řekl Alexander. „Vždycky někde lítá.“

Máma s tátou se na sebe podívali.

„Musíme jít, nebo přijdeme pozdě!“ vložila jsem se do toho rychle.

„Skoro bych zapomněl,“ řekl Alexander a nemotorně se postavil. „To je pro tebe, Raven.“

Podal mi květovanou krabičku.

„Děkuju!“ usmála jsem se úzkostlivě a rozbalila dárek. Uvnitř byla nádherná červená kytička na šaty. „Je krásná!“ Věnovala jsem mámě a tátovi výmluvný pohled, který naznačoval: „Vidíte? Já vám to říkala.“

„To je rozkošné!“ rozplývala se máma.

Držela jsem si kytičku u srdce a Alexander se mi ji pokoušel přišpendlit. Z nervozity mu to moc nešlo.

„Au!“

„Píchl jsem tě?“ zeptal se.

„Trochu do prstu, ale to nic není.“

Úporně hleděl na malou kapičku krve na špičce mého prstu. Máma mi podávala papírový kapesník, který sebrala z konferenčního stolku.

„To nic není, mami, jen troška krve. To je v pohodě.“ Rychle jsem si strčila prst do pusy. „Měli bychom jít,“ řekla jsem.

„Paule!“ doprošťovala se ho máma.

Ale tátovi to bylo jasné. Věděl, že s tím nesvede nic udělat. „Nezapomeň si vzít kabát,“ bylo všechno, co řekl.

Jednou rukou jsem popadla kabát, druhou jsem chytla Alexandra a už jsem ho rychle táhla ven, ze strachu, že ho máma vyžene znamením kříže.

Už na parkovišti jsme slyšeli hlasitou hudbu. A červené Camaro nebylo nikde v dohledu. Byli jsme v bezpečí, aspoň pro teď.

„Nezapomeň si kabát,“ připomněl mi Alexander, když jsem vystoupila z auta.

„Budeš mě muset udržovat v teple sám,“ mrkla jsem na něj a nechala kabát na zadní sedačce auta.

Dvě roztleskávačky, oblečené do arktických teplot, se na nás s pohoršením podívaly.

Odvedla jsem Alexandra ke škole a zastavili jsme se u předního vchodu. Alexander byl jako malé dítě – nervózní, ale zároveň zvědavý. Se zájmem si celou budovu prohlížel, jako by nikdy dřív školu neviděl.

„Nemusíme jít dovnitř,“ podotkla jsem.

„Ne, to je v pořádku,“ řekl a stiskl mi prsty ruky.

Nějací dva týpci si povídali na chodbě, ale jakmile nás uviděli, ztichli a jen na nás zírali.

„Už se nemusíš dívat do země,“ řekla jsem Alexandrovi, když jsme byli z dosahu jejich pohledů.

Alexander všechno sledoval zkoumavýma očima – upoutávky na Sněhový ples, oznámení na nástěnkách, prosklenou skříň s trofejami. Přejížděl rukou po školních skříňkách a prsty ohmatával studený kov. „To je úplně jako v televizi!“

„Ty jsi nikdy nebyl ve škole?“ zajímalo mě.

„Ne.“

„Páni! Tak to jsi ten nejšťastnější kluk na světě. Nikdy jsi nemusel jíst školní obědy. To máš nejspíš jako jeden z mála dokonale zdravá střeva!“

„Ale kdybych tady chodil do školy, mohli jsme se potkat dřív.“

Objala jsem ho pod stejnou upoutávkou na Sněhový ples, pod kterou jsme se den předtím hádali s Trevorem.

Monica Haversová a Jodie Carterová procházely kolem nás a pak se za námi nevěřícně ohlédly. Myslela jsem, že jim oči vypadnou z důlků.

Byla jsem připravena bojovat, kdyby se pokusily něco říct. Ale ze způsobu, jakým mi Alexander tiskl zápěstí, mi bylo jasné, že chce, abych zůstala v klidu. Holky si šeptaly a chichotaly se, a zatímco si o nás povídaly, směřovaly do tělocvičny.

„Tak tady se NEučím chemii,“ řekla jsem a otevřela odemknuté dveře do chemické laboroky. „Normálně se všude musím potajmu ukrádat, ale takhle je to hračka.“

„Mimochodem, už dlouho chci vědět, proč ses vloupala...“

„Podívej na tohle!“ přerušila jsem ho a ukazovala mu laboratorní kádinky na stole. „Spousta záhadných lektvarů a výbuchů, ale to by ti asi nevadilo, ne?“

„To je bezva!“ Vzal do ruky kádinku, jako by to bylo nějaké vybrané víno.

Posadila jsem ho do lavice a pak napsala jeho jméno na tabuli. „Zná tady někdo chemickou značku draslíku? Pokud ano, zvedněte prosím ruku.“

Zvedl ruku ke stropu. „Já vím!“

„Ano, Alexandře?“

„K.“

„Správně, prošel jsi celým ročníkem!“

„Slečno Madisonová?“ ozval se a znovu zvedl ruku.

„Ano?“

„Mohla byste sem na chvíli přijít? Myslím, že potřebuji, abyste mi něco vysvětlila. Pomůžete mi?“

„Ale zrovna jsem ti dala jedničku!“

„Tohle se spíš týká anatomie.“

Přistoupila jsem k němu. Přitáhl si mě na klín a něžně mě políbil na ústa.

Uslyšeli jsme nějaké hihňající se holky, jak utekly ode dveří. „Měli bychom jít,“ řekl.

„Ne, ještě nemusíme.“

„Nechci, aby tě kvůli mně vyloučili ze školy. Navíc, máme přece jít na ples, nebo ne?“ řekl, postavil mě na nohy a pak sám vstal.

Vyšla jsem z místnosti, ruku v ruce s klukem, se kterým mám mnohem víc chemie než ve školním vyučování. Jeho jméno zůstalo napsané na tabuli.

Jak jsme se přibližovali k tělocvičně, ledových pohledů přibývalo. Všichni se dívali na Alexandra jako na stvoření z jiné planety a na mě tak, jako se na mě dívají vždycky.

Slečna Fayová, vlezlá učitelka algebry, vybírala u dveří vstupenky. „Vidím, že jsi na ples přišla včas, Raven. Škoda, že mě takhle někdy nepotěšíš taky na hodinách algebry. A tady toho džentlmena vidím ve škole poprvé,“ dodala ještě a zkoumavě si Alexandra prohlížela.

„To protože tady na školu nechodí.“ Hlavně ať už si vezme ty lístky! Už jsem se nezdržovala nějakým představováním a rovnou Alexandra vtáhla dovnitř.

Vešli jsme na Sněhový ples. Nevím, jestli to bylo tím, že jsem tam byla s Alexandrem, nebo tím, že to byl můj první ples, ale nikdy dřív se mi bílá nezdála krásnější. Od stropu visely plastové rampouchy a sněhové vločky a země byla pokrytá sypkým sněhem. Umělý sníh zlehka padal od stropu. Všichni byli oblečení v třpytivých zimních šatech, manšestrácích a svetrech, rukavicích, šálách a čepicích. Z foukající klimatizace mi naskakovala husí kůže.

Dokonce i rocková kapela The Push-ups ladila svými pletenými čepicemi a zimními botami s tematikou plesu. Stoly s občerstvením byly umístěny pod výsledkovými tabulemi tělocvičny – stály na nich kornoutky s ledovou tříští, mošt a horká čokoláda.

Když jsme si razili cestu mezi studenty, slyšela jsem šepot, smích i udivená zajíkáni. Dokonce i kapela na nás koukala.

„Nedal by sis horkou čokoládu, než nám ji vypijí starší studenti?“ zeptala jsem se Alexandra, abych odvrátila jeho pozornost od celého toho pozdvižení, které jsme způsobili.

„Nemám žízeň,“ odpověděl a díval se na tančící páry.

„Myslela jsem, že jsi říkal, že žízeň máš vždycky.“

Kapela začala hrát elektrickou verzi písničky „Winter Wonderland“.

„Nezatančil by sis se mnou?“ nabídla jsem mu ruku.

Když jsme procházeli umělým sněhem na taneční parket, musela jsem se usmívat štěstím.

Byla jsem jako v nebi. Měla jsem toho nejúžasnějšího partnera na celém Sněhovém plesu – nikdo jiný se mu tam nedokázal vyrovnat. A tančil nádherně. Zapomněli jsme, že jsme tady jenom outsideři, a pořádně jsme to na parketu rozjeli, jako bychom byli v nějakém klubu, kde jsme pravidelnými návštěvníky. Tančili jsme na jednu písničku za druhou, aniž bychom se zastavili – „Cold as Ice“, „Ice Cream“, „Frosty the Snowman“.

Pak začala kapela zpívat „I Melt with You“. Tělocvična se kolem nás točila a zlehka na nás padaly sněhové vločky. Alexander a já jsme se smíchem zaječeli, když jsme zakopli o nějakého opilého fotbalového snoba, který dělal ve sněhu na zemi andělíčka. Když hudba přestala hrát, vášnivě jsem Alexandra objala, jako by to celé byl jen náš soukromý tanec. Ale samozřejmě jsme nebyli sami a známý hlas mi tuhle krutou skutečnost připomněl.

„Vědí na psychiatrické léčebně, že jsi utekla?“ zeptal se Trevor, který se najednou objevil vedle Alexandra.

Odvedla jsem Alexandra ke stolu s občerstvením a vzala dva kornouty s třešňovou ledovou tříští.

„Ví vězeňský dozorce, že jsi tady?“ ptal se Trevor dál a držel se nám v patách.

„Trevore, jdi pryč!“ řekla jsem a bránila Alexandra vlastním tělem. „Ale ale, že by Frankensteinova nevěsta měla premenstruační syndrom?“

„Trevore, to stačí!“ Neviděla jsem, jak se Alexander tváří, ale cítila jsem jeho ruce na svých ramenou, jak se mě snažil odstrčit stranou.

„Ale to je jenom začátek, Raven! Jenom začátek! To nemáte žádné žalářové plesy? Musíš přijít do školy, aby sis vůbec zatančil?“ otočil se teď na Alexandra. „No, počítám, že v pekle asi neexistují žádná pravidla.“

„Sklapni!“ řekla jsem. „Nemáš vlastní partnerku, které by ses měl věnovat? Nebo ti jde za partnera Matt?“ zeptala jsem se sarkasticky.

„Velmi dobře. Je chytrá,“ řekl Alexandrovi. „Ale ne až tak moc chytrá. Moje partnerka je přímo támhle,“ dodal a ukázal ke vchodu.

Otočila jsem se a uviděla jsem u vchodu nervózně stát Becky. Měla na sobě dlouhou skládanou sukni, světle růžový svetr, bílé podkolenky a polobotky.

Srdce mi kleslo k zemi. Bylo mi zle.

„Trochu jsem jí pomohl s výběrem oblečení,“ chvástal se Trevor. „A to není všechno, kotě.“

„Jestli na ni jen sáhneš, tak tě zabiju!“ křičela jsem na něho.

„Zatím jsem se jí ani prstem nedotkl. Ale to chce čas. Ples sotva začal.“

„Raven, co se to tu děje?“ otočil mě Alexander čelem k sobě a dožadoval se odpovědi.

Trevor naznačil Becky, aby přišla. Ani koutkem oka na mě nepohlédla, když k nám přicházela. Trevor ji chytil za ruku a lehce políbil na tvář. Trásla jsem se vztekem a bylo mi z toho na zvracení.

„Dej z ní pracky pryč!“ Chytla jsem ji za ruku a snažila se ji odtáhnout.

„Raven, to je ten kluk, co tě pořád buzeruje?“ zeptal se Alexander.

„Chceš říct, že on mě ani nezná? On o nás nic neví?“ zeptal se Trevor povýšeně.

„Není žádné ‚my‘!“ snažila jsem se věci uvést na pravou míru. „Naštvala jsem ho, protože jsem jediná holka na škole, která si o něm nemyslí, že je úžasný! Takže teď mi nedá pokoj. Ale Trevore, jak se opovažuješ do toho zatahovat Becky a Alexandra!“

Becky stála s očima přikovanými k zemi.

„Hele, chlape, nech už Raven na pokoji,“ řekl Alexander.

„Chlape? Neopovažuj se na mě mluvit, jako bys byl můj kámoš! Myslíš, že se se mnou můžeš přátelit a hrát se mnou fotbal? Promiň, ale na to jsou pravidla oblékání. Žádné tesáky a kápě. Vrať se do hrobu.“

„Trevore, dost! Hned teď a tady ti nakopu zadek!“ vyhrožovala jsem mu.

„Nech to být, Raven,“ řekl Alexander. „Pojďme tancovat.“

„Becky, uteč od něho!“ křičela jsem na ni, ale nehnula se z místa.

„Becky, řekni něco! No tak, řekni konečně něco!“

„Už něco řekla,“ oznámil nám Trevor. „A řekla toho hodně. Je zajímavé, jak se někteří lidé najednou rozpovídají, když hrozí, že na pole jejich táty spadne nedopalek a shoří celá úroda,“ řekl Trevor a koukal přímo na mě.

Otočil se k Alexandrovi. „Už brzo se dozvíš, co jsou ti roznášeči drbů zač!“

Podívala jsem se na Becky a ta se jen koukala na své polobotky. „Je mi to líto, Raven. Snažila jsem se tě varovat, abyste sem dnes večer nechodili.“

„O čem to mluví?“ zajímal se Alexander.

„Pojďme pryč,“ řekla jsem.

„Mluvím o upírech!“ prohlásil Trevor.

„O upírech?“ vykřikl Alexander.

„Sklapni, Trevore!“

„A mluvím o fámách, které kolují městem!“

„Jaké fámy?“ zeptal se Alexander. „Já sem přišel z jediného důvodu – abych byl se svou dívkou.“

„Dívkou?“ zeptal se Trevor překvapeně. „Tak vidím, že je to oficiální. Strávíte spolu věčnost?“

„Buď zticha!“ přikázala jsem mu.

„Řekni mu, proč ses vloupala k němu do domu! Řekni mu, co jsi viděla.“

„Jdeme pryč!“ řekla jsem a chystala se odejít. Ale Alexander se nehýbal. „Řekni mu, proč ses k němu tak upnula,“ pokračoval Trevor.

„Už ani slovo, Trevore!“

„Řekni mu, proč jsi šla na hřbitov!“

„Povídám, sklapni!“

„A proč jsi omdlela.“

„Dost!“

„A proč se na sebe díváš do zrcadla každou hodinu!“

„O čem to mluví?“ dožadoval se Alexander.

„A ještě mu řekni o tomhle,“ řekl a mrštil polaroidy s mým kousancem na krku Alexandrovi do obličeje. Alexander sebral fotku a prohlédl si ji.

„Co to má znamenat?“

„Využila tě,“ řekl Trevor. „S těmi klepy jsem původně začal já a všichni se toho chytili. Všichni ve městě uvěřili, že jsi upír. A co je na tom nejvtipnější, tvoje drahá Raven tomu věřila ze všech nejvíce!“

„Sklapni!“ zaječela jsem a chrstla mu do obličeje svou polorozpuštěnou ledovou tříšť z kornoutku.

Trevor se smál a rozteklý třešňový led mu stékal po tvářích. Alexander se pořád koukal na fotku.

„Co se tady děje?“ ptal se pan Harris, který zrovna přiběhl.

Alexander se na mě podíval nevěřícím a zmateným pohledem. Bezmocně se rozhlédl kolem na zírající dav, který čekal na jeho reakci. Pak mě rozzuřeně popadl za ruku a táhl mě pryč z tělocvičny. Opustili jsme padající sníh a vyšli ven do deštivého mrholení.

„Počkejte!“ křičela Becky a běžela za námi.

„Co to mělo znamenat, Raven?“ ptal se mě Alexander a Becky ignoroval. „Jak ví, že ses vloupala do sídla? Jak ví o hřbitově? Jak ví, že jsi omdlela? A co je tohle?“ zvedl mi k obličejí polaroid.

„Alexandře, ty tomu nerozumíš.“

„Nikdy jsi mi neřekla, proč ses vlastně vloupala k nám do domu,“ řekl.

Hleděla jsem do jeho hlubokých, osamělých, citlivých očí, ve kterých se zračila nevinnost a pocit, že nikam nezapadá. Co jsem mu měla říct? Nemohla jsem lhát. Takže jsem nic neříkala, jen se mu vrhla do náruče a pevně ho stiskla.

Fotka mu spadla z ruky na zem. Alexander mě od sebe odstrčil.

„Chci od tebe slyšet pravdu,“ řekl.

V očích se mi hromadily slzy. „Šla jsem tam, abych mohla ty fámy vyvrátit. Chtěla jsem všem klepům a pomluvám učinit konec. Aby tvá rodina mohla žít v míru.“

„Takže to celé byl pro tebe jen nějaký duchařský příběh, kterému chceš přijít na kloub?“

„Ne! Ne! Becky, řekni mu, že to tak nebylo!“

„Říká pravdu!“ vykřikla Becky. „Mluví o tobě v jednom kuse!“

„Myslel jsem si, že jsi jiná, Raven. Ale jen jsi mě využila. Jsi stejná jako všichni ostatní.“

Alexander se odvrátil a já ho chytila za ruku.

„Nechod pryč! Alexandře!“ prosila jsem ho. „Je to pravda. Ty fámy mě ovlivnily. Ale když jsem tě poprvé uviděla, tak jsem to pochopila! Nikdy dřív jsem se takhle necítila. A proto jsem pak to všechno udělala!“

„Myslel jsem si, že mě máš ráda proto, jaký jsem. Ne proto, čím bych mohl být. Nebo proto, čím sis myslela, že by ses mohla stát ty.“

Utíkal pryč.

„Nechod pryč!“ brečela jsem. „Alexandře...“

Ale už se za mnou ani neohlédl. Byl pryč, zpátky v samotě svého podkrovního pokoje.

Vřítla jsem se do tělocvičny. Kapela nehrála a všichni na mě hleděli, jak si razím cestu parketem.

„Konec zvonec,“ oznámil Trevor a začal tleskat. „Konec! Musím říct, že to bylo vskutku báječně představení.“

„Ty!“ ječela jsem. Panu Harrisovi bylo jasné, že se chystám na rvačku, a tak mě chytil zezadu za ruku. „Ty jsi ztělesněné zlo, Trevore!“ křičela jsem a mlátila kolem sebe rukama, abych se vymanila ze sevření fotbalového trenéra. „Jsi zrůda, Trevore Mitchelli!“ Podívala jsem se na obličeje lidí okolo sebe. „To to nikdo nevidíte? Zrovna jste odehnali tu nejbáječnější, dobrotivou, inteligentní osobu s velkým srdcem a místo toho jste přijali zkažené, hnusné, zlé monstrum, jen protože se obléká stejně jako vy! To Trevor dokáže lidem ničit životy! A vy mu fandíte při fotbale a chodíte s ním na večírky, zatímco vyženete anděla tohoto města, jen proto, že nosí černou a má domácí výuku!“

Po obličeji mi stékaly slzy a vyběhla jsem ven.

Becky běžela za mnou. „Promiň mi to, Raven! Je mi to líto!“ křičela.

Ignorovala jsem ji a běžela jsem celou cestu až k sídlu, kde jsem se vyšplhala po kluzké bráně. Okolo vchodového světla poletovaly velké můry a já bušila hadím klepadlem na dveře.

„Alexandře, otevři! Alexandře, otevři dveře!“

Světlo nakonec zhaslo a zklamané můry odletěly pryč. Seděla jsem na schodech přede dveřmi a brečela jsem. Poprvé v životě jsem ve tmě nenašla žádnou útěchu.

20

Konec hry

Brečela jsem celou noc a dalšího dne jsem nešla do školy. V poledne jsem znovu běžela k sídlu. Lomcovala jsem bránou tak moc, až jsem si myslela, že spadne. Nakonec jsem se rozhodla přelézt a opět jsem bušila hadím klepadlem na dveře. V jedné chvíli jsem viděla, že se závěs v podkrovním okně pohnul, ale nikdo mi nepřišel otevřít.

Když jsem se vrátila domů, zavolala jsem do sídla a mluvila s Jamesonem. Ten mi řekl, že Alexander spí. „Vzkážu mu, že jste volala,“ řekl. „Prosím, řekněte mu, že je mi to líto!“

Bála jsem se, že mě Jameson nenávidí stejně jako Alexander. Každou hodinu jsem volala znovu a pokaždé proběhl s Jamesonem ten stejný rozhovor.

„Od teď chci domácí výuku!“ křičela jsem dalšího rána, když se mě máma snažila dostat z postele. Alexander mi nebral telefony a já je zas nebrala Becky. „Už nikdy nechci zpátky do školy!“

„Zlatíčko, nakonec se přes to přenesesh.“

„A přes tátu by ses dokázala přenést? Alexander je ta jediná osoba v celém vesmíru, která mi rozumí. A já to celé zkazila!“

„Ne. Zkazil to *Trevor Mitchell*. Ty ses k tomu mladíkovi chovala pěkně. Může být šťastný, že tě má.“

„Vážně si to myslíš?“ Z očí mi kanuly slzy velké jako hrachy „Nejspíš jsem mu zničila život!“

Máma seděla na kraji postele. „Ale zlato, vždyť tě zbožňuje,“ utěšovala a objímala mě, jako bych byla ubrečený Billy. Cítila jsem meruňkové aroma v jejích umytých sametově kaštanových vlasech a sladkou vůni jejího parfému. Teď jsem potřebovala svou mámu.

Potřebovala jsem, aby mi řekla, že všechno bude v pořádku. „Viděla jsem, jak moc tě má rád, když přišel k nám domů,“ pokračovala. „Je škoda, že o něm lidé takhle mluví.“

„Ale ty jsi byla jednou z nich,“ vzdychla jsem. „A já nejspíš taky.“

„Ne, ty ne. Ty jsi ho měla ráda takového, jaký je.“

„To jsem měla... Tedy, pořád mám. Vážně ho mám moc ráda. Ale teď už je na to pozdě.“

„Nikdy není dost pozdě. Ale když už mluvíme o zpoždění, tak já jdu pozdě! Měla jsem tvého otce odvézt na letiště.“

„Zavolej do školy,“ zakřičela jsem ještě na ni. „Řekni jim, že jsem nemocná láskou.“

Přetáhla jsem si pokrývku přes hlavu. Až do večera jsem se ani nepohnula. Musela jsem se s Alexandrem setkat a vstítit do toho jeho bledého těla nějaký rozum. Musela jsem ho poprosit o odpuštění. Ale nemohla jsem jít k sídlu, ani se tam vloupat – možná by tentokrát skutečně zavolal policii. Takže zůstalo jen jediné místo, kam jít – jediné místo, kde by ještě mohl být.

Přelezla jsem bránu dullsvillského hřbitova s kyticí narcisů v batohu. Rychle jsem se vydala cestou mezi náhrobními kameny a snažila si vzpomenout, kudy jsme naposledy šli spolu. Cítila jsem vzrušení a zároveň nervozitu. Představila jsem si, že tam na mě bude čekat, přiběhne ke mně a ve vášnivém objetí mě zasype polibky.

Ale pak přišly jiné myšlenky: *Odpustí mi vůbec? Byla tohle naše první hádka, nebo poslední?*

Nakonec jsem našla pomník jeho babičky, ale Alexander tam nebyl.

Položila jsem kyticí k jejímu hrobu. Břicho mě bolelo, jako by mi ho někdo stahoval zevnitř. Do očí mi vhrkly slzy.

„Babičko,“ řekla jsem nahlas a rozhlédla se okolo. Ale kdo by mě tady mohl slyšet? Klidně jsem mohla křičet, kdybych chtěla. „Babičko, všechno jsem zničila, úplně všechno. Nikdo na tomto světě není větší blázen do vašeho vnuka než já. Prosím, pomůžete mi? Moc se mi po něm stýská! Alexander je teď přesvědčený, že si o něm myslím, že je

jiný. A já si to vážně myslím – ale jiný než ostatní, ne než já. Miluju ho. Prosím, pomozte mi!“

Čekala jsem na nějaké znamení, nějaké kouzlo nebo zázrak – třeba přelet netopýrů nad hlavou nebo hlasité zahřmění. Cokoliv. Ale ozývalo se jen cvrkání cvrčků. Možná že to chvíli trvá, než se objeví znamení a zázraky. Mohla jsem jenom doufat.

Jeden den se zlomeným srdcem se proměnil ve dva. A pak ve tři a čtyři.

„Nemůžete mě donutit jít do školy!“ křičela jsem každé ráno, otočila jsem se a ležela dál v posteli.

Jameson pořád opakoval, že Alexander nemůže přijít k telefonu. „Potřebuje čas,“ řekl mi. „Prosím, buďte trpělivá.“

Trpělivá? Jak můžu být trpělivá, když každá vteřina našeho odloučení je pro mě jako věčnost?

V sobotu ráno přišel do mého pokoje nezvaný host. „Vyzývám tě na souboj!“ řekl táta a hodil mi na postel tenisovou raketu. Roztáhl závěsy a mě oslepilo ostré sluneční světlo.

„Jdi pryč!“

„Potřebuješ trochu pohybu.“ Hodil mi bílé tričko a bílou tenisovou sukni. „Tohle je od mámy. Předpokládal jsem, že ve tvé skříni bych nic bílého nenašel. Tak a teď sebou hoď. Za hodinu a půl máme zamluvený kurt.“

„Ale já už roky nehrála!“

„Já vím. Proto tě беру s sebou. Dneska chci totiž vyhrát,“ řekl a zavřel za sebou dveře.

„Tak ty si myslíš, že vyhraješ?“ zakřičela jsem ještě přes dveře.

Dullsvillský sportovní klub byl i po letech stejný, jako jsem si ho pamatovala – snobský a nudný. Obchůdek pro profesionály byl přeplněný značkovými tenisovými sukněmi a ponožkami, neonovými míčky a předraženými raketami. Byla tam čtyřhvězdičková restaurace, která si účtovala pět dolarů jen za sklenici vody. Skoro jsem tam s máminým bílým úbořem zapadala, až na černou rtěnku. Ale otec to tentokrát nechal být. Myslím, že byl šťastný, že vůbec konečně stojím na nohou.

Za každým míčkem, který táta odpálil, jsem běžela s touhou po odplatě. Každý z nich měl na sobě obličej Trevora Mitchella. Odpalovala jsem míčky co největší silou a přirozeně vždycky skončily v síti nebo se odrazily od plotu.

„Dřív jsi mě nechával vyhrát,“ podotkla jsem, když jsme si objednali oběd.

„Jak tě mám asi nechat vyhrát, když všechny míčky pálíš do sítě. Odpaluj v klidu a hezky dotáhni každý švih.“

„Myslím, že jsem v poslední době pořád pálila míčky špatným směrem. Nikdy jsem neměla dopustit, aby nade mnou Trevor vyhrál. Neměla jsem těm povídačkám věřit. Nebo jim chtít věřit. Moc se mi po Alexandrovi stýská.“

Číšník mi přinesl zahradní salát a tátovi tuňákovy sendvič. Hleděla jsem na svá rajčata, vajíčka a římský salát. „Tati, myslíš, že ještě někdy potkám někoho, jako je Alexander?“

„Co si myslíš ty?“ zeptal se a ukousl sousto ze svého sendviče.

„Já myslím, že ne. Myslím, že on je ten pravý. Takový, jakého si holky najdou v romantických filmech nebo v těch sentimentálních milostných románech. Jako Heathcliff nebo Romeo.“

Oči se mi znovu zalily slzami.

„Ale no tak, zlato, to bude dobré,“ řekl a podával mi svůj ubrousek. „Když jsem poznal tvou matku, nosil jsem lenonky a vlasy dlouhé do půli zad. O nůžkách a holení jsem nic nevěděl! Její otec mě nesnášel právě kvůli tomu, jak jsem vypadal, a taky kvůli mým radikálním názorům. Ale já a ona jsme viděli svět stejnýma očima. A jen na tom skutečně záleželo. Když jsem tvou matku poprvé spatřil, byla zrovna středa. Stála na trávníku u univerzity ve svých kaštanově hnědých zvonech a bílém tričku se zavazováním kolem krku, obtáčela si pramen dlouhých hnědých vlasů kolem prstu a hleděla k obloze. Přišel jsem k ní a zeptal se, na co se dívá. ‚Tamten ptáček krmí svá ptáčátka. Není to nádherna?‘ řekla. Je to krkavec!‘ Pak odříkala pár veršů od Edgara Allana Poea. Já se zasmál. ‚Čemu se směješ?‘ zeptala se mě. A já jí řekl, že je to jenom vrána, ne krkavec. ‚Ach, to mám z toho, jak jsem včera v noci dlouho flámovala,‘ řekla a smála se se mnou. ‚Ale nejsou vrány i krkavci stejně krásní?‘ A já jí tehdy řekl, že ano, ale že ona je ještě mnohem krásnější.“

„To jsi jí řekl?“

„Neměl bych ti to vykládat. Hlavně tu část o flámování!“

„Máma mi vždycky říkala, že mám jméno po krkavci, ale nikdy nezmiňovala nic o flámování.“

Mohla jsem děkovat celému vesmíru, že se mí rodiče toho dne dívali na krkavce a ne na veverku. Jinak by mé jméno bylo katastrofální.

„Tati, co mám dělat?“

„Na to musíš přijít sama. Ale až k tobě znovu poletí míček, neodpaluj ho do plotu. Otevři oči dokořán, švihni raketou a odpal ho hezky před sebe.“

Zabalili mi salát s sebou, protože jsem ho nedokázala dojíst a zároveň strávit všechny ty metafory.

Byla jsem zmatená. Nevěděla jsem, co dělat. Odpálit míček sama, nebo nejdřív počkat, až ke mně přiletí? Otec klábosil s nějakým kamarádem a já za sebou uslyšela: „Hraješ dost špatnou hru, Raven!“ Otočila jsem se a uviděla Matta, jak se naklání přes pult.

„Neumím hrát!“ odpověděla jsem překvapeně. Očima jsem hledala Trevora.

„Nemluvím o tenisu.“

„Nechápu.“

„Mluvím o škole, o Trevorovi. Neboj, není tady.“

„Takže teď mě místo něho chceš provokovat ty?“ zeptala jsem se a v ruce sevřela raketu. „Tady v klubu?“

„Ne, právě naopak. Snažím se to ukončit. Myslím to, co udělal tobě, Becky a všem ostatním. Dokonce i mně. A to jsem jeho nejlepší přítel. Ale ty ses postavila za nás za všechny. A to nás přitom ani nemáš ráda.“ Zasmál se. „Jsme na tebe všichni hnusní, ale i tak se snažíš Trevora usadit v zájmu všech.“

„To je nějaká skrytá kamera?“ zeptala jsem se a rozhlížela se kolem.

„Svým divným oblečením a přístupem oživuješ naše město. Všichni Dullsvillští se zajímají o to, co si myslí ostatní, ale ty jediná si jdeš za svým a o názory jiných se nestaráš.“

„Schovává se Trevor v obchodě s dárkovými předměty?“ ptala jsem se a snažila se tam nakouknout.

„Sněhový ples nám všem pomohl si to uvědomit. Trevor využíval celou školu a ze všech vždycky dělal jen hlupáky. Myslím, že tvá slova nám otevřela oči.“

Uvědomila jsem si, že tu nejsou žádné skryté kamery ani skrytí Trevorové. Matt si nedělal srandu.

„Přála bych si, aby to od tebe slyšel Alexander,“ řekla jsem nakonec. „Od plesu jsem ho neviděla a bojím se, že už taky nikdy neuvidím. Trevor všechno zničil,“ řekla jsem a oči se mi zase topily v slzách.

„Ser na Trevora!“

Pár lidí se polekaně ohlédlo, protože v klubu není slušné nadávat. Hodně lidí ale i tak nadává na kurtu, když se jim nepovede odpálit míč. „Musím jít, Raven. Měj se,“ řekl Matt a odešel.

„Chtěl bych, abys poznala mého starého známého, Raven,“ řekl táta a přišel ke mně bok po boku s nápadně opáleným chlápkiem.

„Rád tě vidím, Raven,“ řekl. „Už je to docela dlouho. Hodně jsi vyrostla. Asi bych tě ani nepoznal nebýt tvé černé rtěnky. Pamatuješ si na mě?“

„Jack Patterson! Jasně, že si tě pamatuju, ale divím se, že si ty pamatuješ mě.“

„Na tebe bych nikdy nezapomněl!“

„Jak to, že se vy dva znáte?“ ptal se táta.

„Známe se ze školy,“ odpověděl Jack a v očích se mu přitom zablesklo. „Tak co teď děláš?“ ptal se. „Slyšel jsem, že prý teď do sídla chodíš běžně předními dveřmi.“

„No, chodila jsem, ale...“

„Jack se přestěhoval zpátky do města a převzal otcův obchodní dům,“ vložil se do toho táta.

„Jo, někdy se zastav,“ řekl Jack. „Dám ti slevu.“

„Prodáváte vojenské boty a černou kosmetiku?“

Jack se zasmál. „Zdá se, že některé věci se zkrátka nemění!“

Matt se najednou vrátil.

„Tak jdeme, Matte?“ ptal se Jack.

„Ty Matta znáš?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Je to můj bratranec. Jsem rád, že jsem se vrátil. Mám co dohánět, abych poznal všechny jeho kamarády.“

Temnota a světlo

Byla sobota večer. Měla jsem na sobě tričko s potiskem skupiny The Cure a černé kraťasy a dívala jsem se na *Draculu* ve zpomalených záběrech. Ve chvíli, kdy se Béla naklání ke spící Helen Chandlerové, jsem zmáčkla pauzu a vzpomínala na chvíli, kdy mě Alexander políbil na svém černém koženém gauči. Toužebně jsem se dívala na obrazovku a sáhla po dalších papírových kapesnicích.

Ze sebelítostného soužení mě vytrhl domovní zvonek. „Otevřete někdo!“ zakřičela jsem, ale pak jsem si vzpomněla, že ostatní šli společně do kina.

Nakoukla jsem dveřním kukátkem, ale nic jsem neviděla. Podívala jsem se znovu a konečně jsem si všimla Becky, jak se krčí u prahu.

„Co chceš?“ zeptala jsem se, a otevřela jsem dveře.

„Rychle se jdi převléknout!“

„Myslela jsem, že ses přišla omluvit.“

„Promiň mi to, ale teď mi musíš věřit! Musíš jít hned teď do sídla!“

„Jdi pryč!“

„Raven, myslím to vážně!“

„Co se děje?“

„Prosím, Raven, rychle!“

Běžela jsem nahoru a hodila na sebe černé tričko a černé džíny.

„Pohni sebou!“

Seběhla jsem zpátky dolů. Chytila mě za ruku a táhla mě ze dveří.

Zatímco jsme mířily k dodávce jejího táty, zasypávala jsem ji otázkami, ale nic mi neřekla.

Představila jsem si sídlo posprejované odshora dolů, rozbitá okna a boj Trevora a jeho fotbalových snobů se zkrvaveným Alexandrem na vrcholu kopce. A pak další hrozná představa, ale tichá. Cedula NA

PRODEJ zabodnutá v trávě před sídlem a opuštěné sídlo, kde už nevisí ani tmavý závěs v Alexandrově podkrovním okně.

Becky nezaparkovala přímo u sídla, ale o blok dál.

„Co to děláš?“ ptala jsem se. „Proč nezaparkuješ blíž?“

Ale když jsme vystoupily, uviděla jsem, že na cestě vedoucí k sídlu, která byla obvykle úplně pustá, je už zaparkováno několik aut.

V dálce jsem rozpoznala dvě ženy oblečené v černém, jako by šly na pohřeb. Kráčely rychle a v rukou držely zapálené pochodně.

Srdce mi kleslo k zemi. „To nestihneme!“ křičela jsem.

Uviděla jsem i dalšího muže v černém, který nesl zapálenou pochodně. Přepadla, mě panika. Všechno se ve mně zastavilo. Bylo to jako dívat se na konec *Frankensteina*, kde se obyvatelé města shromáždí, aby zapálili zámek a vyhnali nebohého Frankyho z domu. Jen s tím rozdílem, že tady nebyl tak velký dav. Nemohla jsem uvěřit, že to došlo tak daleko. Už jsem dokonce cítila pach ohně.

„Ne, to ne!“ křičela jsem, ale muž s pochodní už zahnul k bráně.

Ani moje nejhorší představy mě nemohly připravit na to, co jsem před sebou uviděla. Malá skupina Dullsvillských se shromáždila na pozemku sídla. Ale vidět konzervativní obyvatele města v upírské černi? Všichni měli tak tmavé oblečení, až mě napadlo, jestli na očích náhodou nemám sluneční brýle. Vedle sebe jsem však viděla Becky v zářivých barvách, takže jsem věděla, že vidím dobře. Před sídlem, které jinak stálo na kopci zcela opuštěně, to najednou ožilo přítomností lidí. A co víc, vypadalo to, že se baví a mají nějaký večírek!

Ničemu jsem nerozuměla. Celé to shromáždění vypadalo jako párty, ale vůbec to nedávalo smysl. Že by to byl nějaký hloupý žert? A pak jsem nad otevřenou bránou uviděla velký prapor, který všechno vysvětlil – VÍTEJTE V SOUSEDSTVÍ.

„Lepší pozdě než nikdy,“ komentovala to Becky.

Brána byla ověšená červenými papírovými serpentínami a pochodně, zapíchnuté v trávě, osvětlovaly celý kopec.

„Hele holka! Co že nás takhle ignoruješ?“ zavolal někdo, když jsem s Becky vstoupila na pozemek sídla.

Otočila jsem se. Byla to Ruby! Měla na sobě těsné černé vinylové šaty a vysoké černé kozačky ze stejného materiálu.

„Už jsem na tyhle šaty dokonce dokázala někoho ulovit, Raven. Tomu nebudeš věřit – mám domluvené rande s tím komorníkem!“ Zatvářila se jako nějaká uhihňaná zamilovaná školačka a prohrábla si své nově přebarvené černé vlasy, zatímco se koukala do zrcátka v pudřence. „No jo, je starší, ale připadá mi roztomilý!“

Ruby vypadala, jako by přišla přímo z přehlídkového mola. Dokonce i její bílý pudl měl teď černé vodítko a na sobě černý svetřík pro psy.

„Poznááš mě?“ Byla to Janice v černých minišatech a vojenských botách. „Myslíš, že mi ta barva sedí?“ zeptala se a ukázala mi černě nalakované nehty.

„Jakýkoliv odstín černé je dobrý!“ odpověděla jsem jí.

„Vážně jsem se ti snažila říct, abys na ten Sněhový ples nechodila,“ chrlila Becky v rychlosti, když jsme pokračovaly dál po příjezdové cestě. „Ale Trevor mě vydíral. Kdykoliv tě potřebuju, vždycky stojíš při mně, ale já tě jako kamarádka zklamala. Odpustíš mi někdy?“

„Já byla do všeho tak zabraná, že jsem tvé varování ani nedokázala vyslechnout. Ale teď stojíš při mně jako ta nejlepší kamarádka.“ Vzala jsem ji za ruku. „Jsem hrozně ráda, že už nejsi pod Trevorovým vlivem.“

Když jsme s Becky pokračovaly v chůzi do kopce plného hostů, narazily jsme na Jacka Pattersona v černém roláku a džínách.

„Celé ty roky jsem čekal na správný okamžik, kdy ti budu moci oplatit tvou pomoc,“ svěřil se mi. „Ošatil jsem celý tenhle večírek. V obchodáku už nezbylo nic černého!“

Teď, po všech těch letech, byla řada na mně, abych mu dala děkovný polibek na tvář. „Tohle je vážně neuvěřitelné!“

„Nebyl to můj nápad, aby všichni přišli v černém,“ řekl Jack a ukázal na kluka v martenskách, černém tričku a s uhlazenými vlasy.

„Ahoj!“ Byl to Matt. „Už jsem se bál, že se neukážeš. Museli jsme pro tebe poslat Becky. Po takové době jsme přece nemohli uvítat Alexandra ve městě bez tebe!“ Oči se mi rozsvítily. „Alexander se po tobě celý večer ptá.“

Horečně jsem se beze slova rozhlédla kolem. Každého bych v té chvíli štěstím objala. Ale kde je Alexander?

„Myslím, že je nejspíš uvnitř,“ napověděl mi Matt.

„Nemůžu uvěřit, že jste tohle pro mě udělali!“ Myšlenka, že se zase shledám s Alexandrem, mi rozechvívala celé tělo. Objala jsem Matta v mačkávém objímáacím stylu Ruby. Myslím, že ho mé nadšení vylekalo skoro stejně jako mě.

„Měla bys ho rychle najít – než vyjde slunce,“ řekl.

Zastavila jsem se a vzpomněla si na jednoho člověka, kterého jsem dnes večer nespatriila. „Neschovává se někde ve tmě, že ne?“

„Kdo?“

„Ty víš kdo!“

„Trevor? Ten nebyl pozvaný.“

„Díky Matte. Moc děkuju!“ řekla jsem a ukázala mu zvednuté palce.

„Celé je to tvá vlastní zásluha. Určitě je pro nás všechny jen dobře zkusit přejít pro změnu na druhou stranu.“

Becky mě popadla za ruku a vedla mě k sídlu. U dveří byl stolec s občerstvením. Džusy a limonáda, chipsy, čokoládové Sno-Caps, bonbóny Sprey, Dots, dražé Good & Plenty. Všechno, co měl nachystané Alexander tu noc, kdy jsme se u něho doma dívali na film.

„No teda!“ vykřikla jsem a hleděla na Becky. „Já ti tehdy řekla i o Sno-Caps?“

„Kdybych si tohle nechala pro sebe, tak bychom neměli občerstvení,“ řekla Becky.

Čekala, jestli se náhodou nenaštvo, ale já se místo toho usmála. „Jsem ráda, že máš tak dobrou paměť. Koho vůbec napadlo uspořádat celou tuhle párty?“ zajímalo mě.

Becky pohlédla k předním schodům. V koutku oka jsem zahlédla módně vypadající pár, držící se za ruce.

„Tady ji máme,“ uslyšela jsem říct jednoho z nich.

Byli to mí rodiče! Mára měla černé kalhoty do zvonu, černé sandály na vysokých podpatcích, černé hedvábné tričko a kolem krku červené hipíkovské korálky lásky. Táta měl nasazené lenonky s černými obroučkami a očividně se dokázal nasoukat do černých džínů Levi's a černé hedvábné košile, kterou si u krku rozepnul.

„Jste na drogách?“ ptala jsem se s údivem.

„Ahoj miláčku,“ řekla máma. „Museli jsme přece něco udělat, abychom tě dostali z postele.“

Táta se zasmál a kolem proběhly dvě děti v kostýmu Draculy. Jedno si natáhlo kápi do očí a předstíralo, že letí proti mně.

„Přišel jsem ti vysát krev!“ Byl to Billy.

„Vypadáš skvěle! Jsi ten nejroztomilejší upír, jakého jsem kdy viděla,“ řekla jsem.

„Vážně? Tak to si ten kostým vezmu v pondělí do školy.“

„To ani náhodou,“ ozval se táta. „Jeden rebel nám v rodině stačí až nad hlavu.“

Podíval se na mámu, aby ho podpořila. Billy na mě mrkl a už utíkal pryč.

Ze sídla vyšel Jameson a v ruce měl černý kabát.

„Tady je váš sportovní kabát, pane Madisone,“ řekl a podával kabát tátovi. „Alexander mi ho nechtěl dát, abych ho vrátil. Prý něco ohledně parfému vaší dcery.“

Cítila jsem se při jeho poznámce trapně, ale zároveň mě to zahřálo u srdce.

„Rád vás vidím, slečno Raven.“

Chtěla jsem vidět Alexandra. Chtěla jsem ho vidět hned. Vidět jeho obličej, vlasy a oči. Chtěla jsem zjistit, jestli pořád vypadá stejně a pořád cítí naše hluboké pouto lásky. Nebo jestli si myslí, že to celé byla jen lež.

Jako by mi četl myšlenky, Jameson řekl: „Nepůjdete dovnitř?“

Vstoupila jsem s vděčností, že naše šťastné shledání – nebo taky nešťastné – bude čistě soukromé. Uvnitř bylo ticho. Od stropu se neozývala žádná hudba. A ve tmě svítilo jen pár svíček. Šla jsem se podívat do obývacího, jídelního, kuchyně a haly. Pak jsem vylezla nahoru po velkém schodišti.

„Alexandře?“ zašeptala jsem. „Alexandře?“

Srdce mi divoce tlouklo a mysl se nedokázala uklidnit. Nakoukla jsem do koupelny, knihovny i hlavní ložnice. Pak jsem z obývacího s televizi uslyšela hlasy.

Renfield mluvil s doktorem o hraběti Draculovi. Byla to ta scéna, kdy mě Alexander políbil a já omdlela. Sedla jsem si na gauč, chvíli se dívala a netrpělivě čekala. Ale začala jsem být neklidná a vrátila jsem se na chodbu.

„Alexandře?“

Všimla jsem si schodiště s vybledlým červeným kobercem, které vedlo do podkrovní. Alexandrovo schodiště!

Dveře na vrcholku rozvrzaného schodiště byly zavřené. Jeho dveře. Jeho pokoj. Pokoj, který mi nechtěl ukázat. Zlehka jsem zaklepala.

Žádná odpověď. „Alexandře?“ Zaklepala jsem znovu. „To jsem já, Raven. Alexandře?“

Za těmi dveřmi byl jeho svět. Svět, který jsem nikdy neviděla. Svět, který ukrýval odpovědi na všechny jeho záhady – jak trávil dny, jak trávil noci. Otočila jsem kulovitou klikou a dveře se se skřípěním lehce pootevřely. Nebylo zamknuto. Toužila jsem dveře otevřít dokořán. Toužila jsem jít to tam prozkoumat. Ale pak mě napadlo, že přesně tak všechny problémy začaly – mým slíděním. To jsem se nic nenaučila? Takže jsem se zhluboka nadechla a zavrhl jsem své nutkání. Zavřela jsem dveře a s novou sebedůvěrou jsem seběhla po Alexandrových rozvrzaných schodech a pak po velkém schodišti. Zastavila jsem se u otevřených předních dveří a ucítila starý známý pocit, že tady se mnou někdo je. Otočila jsem se.

Stál tam, jako temný rytíř, a hleděl na mě svýma tmavýma, hlubokýma, krásnýma, klidnýma, osamělýma, božským, inteligentním, zasněným a cituplným očima.

„Nikdy jsem ti nechtěla ublížit,“ vyhrkla jsem. „Nejsem taková, jak Trevor říkal. Vždycky jsem tě měla ráda takového, jaký jsi!“

Alexander nic neříkal.

„Byla jsem hrozně hloupá. Jsi to nejlepší, co mě kdy tady v Dullsville potkalo. Musíš si myslet, že jsem vážně dětinská.“

Pořád nic neříkal.

„Řekni něco. Řekni, že jsem se chovala jako idiot. Řekni, že mě nenávidíš.“

„Vím, že jsme si víc podobní, než se zdá.“

„Vážně?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Babička mi to říkala.“

„Ona s tebou mluví?“ Přeběhl mi mráz po zádech.

„Ne, je přece mrtvá, ty hlupáčku! Viděl jsem ty květiny.“

Natáhl ke mně ruku. „Chtěl bych ti něco ukázat,“ řekl tajemně.

„Tvůj pokoj?“ zeptala jsem se a chytila ho za ruku.

„Ano, a taky něco uvnitř pokoje. Konečně je to připravené.“

„Něco?“ V mysli se mi rozběhly divoké představy. Co Alexander u sebe v pokoji dělá? A to „něco“ je živé nebo mrtvé?

Vedl mě po velkém schodišti a pak po rozvrzaných schodech do podkroví.

„Je čas, abys poznala má tajemství,“ řekl a otevřel dveře. „Nebo aspoň většinu z nich.“

Až na měsíc, který svítil malým podkrovním okénkem, byla v pokoji tma. Stála tam otlučená, pohodlně vypadající židle a na zemi ležela velká matrace. Odkrytá černá pokrývka odhalovala kaštanově hnědé povlečení. Postel, jakou by mohl mít jakýkoliv jiný teenager. Žádná rakev. A pak jsem si všimla maleb. Big Ben s netopýry letícími kolem ciferníku, zámek na kopci, Eiffelovka vzhůru nohama. Byla tam tmavá malba se starším párem v gotických šatech a kolem nich velké červené srdce. Dullsvillský hřbitov s jeho babičkou, usmívající se nad svým pomníkem. Malba pohledu z jeho podkrovního okna, kde byla spousta halloweenských koledníků.

„Tyhle jsou z mého temného období,“ vtipkoval.

„Jsou úžasné,“ řekla jsem a přistoupila blíž.

Barva byla úplně všude, dokonce i podlaha na sobě měla barevné cákance. „Jsi vážně dobrý!“

„Nevěděl jsem, jestli se ti budou líbit.“

„Děláš si srandu? Ty malby jsou neuvěřitelné!“

Všimla jsem si přikrytého plátna na malířském stojanu v rohu. „Neboj se, nekousne tě to.“

Na chvíli jsem se před plátnem zastavila a přemýšlela, co na něm asi může být. Ale ani protentokrát se mé představy nepotvrdily. Chytila jsem jeden roh plachty, která malbu přikrývala, a pomalu ji stáhla dolů, jako když jsem odkrývala zrcadla v Alexandrově sklepě. Pohled na plátno mě ohromil.

Dívala jsem se na sebe, oblečenou v šatech na Sněhový ples a s červenou kytičkou, připíchnutou na hrudi. Ale přes ruku jsem měla pověšený dýňový košík a v jedné ruce jsem držela Snickers, zatímco na druhé jsem měla pavoučí prstýnek. Nade mnou zářily hvězdy a kolem mě se zlehka snášel sníh. Zešíroka jsem se usmívala a v ústech se mi leskly falešné upíří zuby.

„Vypadá to přesně jako já! Nikdy jsem netušila, že jsi takový umělec! Sice jsem věděla o těch kresbách ve sklepě a taky o té barvě

tehdy v noci u cesty, ale... neměla jsem tušení, že vážně takhle nádherně maluješ.“

„To jsi tehdy byla ty?“ zeptal se zamyšleně.

„Proč jsi stál uprostřed silnice?“

„Šel jsem na hřbitov malovat tenhle obraz pomníku mé babičky.“

„A nepoužívá většina malířů malé tuby s barvou?“

„No, já si totiž míchám svou vlastní barvu.“

„Vážně jsem neměla tušení, že jsi malíř. Ted' už to dává smysl.“

„Jsem rád, že se ti moje malby líbí,“ řekl s úlevou. „Měli bychom se vrátit na večírek, než jim dáme příležitost vymyslet si další drby o tom, co tady asi děláme.“

„Asi máš pravdu. Víš přece, jakou rychlostí se tímhle městem šíří pomluvy.“

„Není to zvláštní?“ zeptal se, když mi podával limonádu poté, co jsme se před domem vmísili mezi ostatní temné postavy Dullsvillských. „Dnes v noci nejsme vyvrženci, skvěle zapadáme mezi ostatní.“

„Tak to si musíme užít, dokud to jde. Zítra bude všechno zase při starém.“

Všichni se usmívali a dobře se bavili.

Ale pak jsem si všimla postavy v dálce, která běžela nahoru po příjezdové cestě.

„Trevor!“ řekla jsem s úlekem. „Co tady dělá?“

„Je to zrůda!“ křičel, když vpadl na náš večírek. „On i celá jeho rodina!“

„Nezačínej s tím znova!“ řekla jsem.

Všechny oči se obrátily k Trevorovi.

„Alexandře, jdi dovnitř,“ přikázala jsem mu. Ale on se ani nepohnul.

„Proboha, vždyť chodí na hřbitov!“ křičel Trevor a ukazoval na mou spřízněnou gotickou duši. „V našem městě nebyli žádní netopýři, dokud sem nepřišel!“

„A taky tady nebyli žádní ubožáci, dokud jsi sem nepřišel ty!“ řekla jsem.

„Raven, zklidni se,“ napomenul mě otec vážným hlasem.

„To stačí!“ řekl Matt a prodíral se dopředu s Jackem Pattersonem za zády.

„Jen se podívejte! Jsem zraněný!“ hulákal Trevor a ukazoval na škrábnutí na jeho krku. „Napadl mě netopýr! Budu se muset dát očkovat proti vzteklině!“

„Už toho nech, Trevore,“ řekl Matt unaveně.

„Stalo se to při cestě sem. Volal jsem k tobě domů a tvá máma řekla, že jsi na nějakém podělaném večírku tady u sídla. Co to má znamenat? Máš chodit na večírky se mnou, ne se tahat se zrudama!“

„Můžeš si za to sám,“ odpověděl Matt. „Už mám dost toho vozit tě autem po městě, abys mohl šířit své pitomé pomluvy. Využíval jsi mě dost dlouho, Treve.“

„Ale měl jsem pravdu! Jsou to upíři!“ křičel Trevor.

„A já zase měl pravdu, když jsem tvrdil, že je lepší tě sem nezvat,“ řekl Matt.

„Všichni jste šílení. Pořádat párty s příšerami!“ hádal se Trevor a díval se na všechny zhnuseným pohledem.

„Fajn, Trevore, to stačí,“ řekl můj táta a vykročil směrem k němu.

„Já s tím nemám nic společného,“ řekl Alexander zmateně.

„Myslím, že to všichni víme,“ utvrdila jsem ho.

„Ale...“ začal zase Trevor a jeho oči žhnuly hněvem a touhou po krvi.

„Nerad bych volal tvému otci,“ řekl táta a položil mu ruku na rameno.

Trevor dýmal vztekem, ale pomalu mu docházel dech. Už se nenašel nikdo, kdo by mu na jeho řeči skočil a postavil se na jeho stranu, nebo kdo by chválil jeho vítězné góly na fotbalu. Už nebyly žádné uhihňané holky, které by s takovým fotbalovým snobem chtěly chodit, jen proto, že je populární. Nezbyvalo mu nic jiného než odejít.

„Jen počkejte! Můj táta vlastní celé tohle město!“ zakřičel ještě, když se rozzuřeně hnul pryč. To bylo to jediné, co mohl ještě říct.

„Nezapomeň na to zranění použít led!“ zavolala za ním máma, jako by byla Florence Nightingalová.

„Spíš potřebuje nějaká sedativa, mami, ne led.“

Všichni jsme se dívali, jak Trevor došel až k bráně a pak byl konečně pryč.

„No, volali jsme, aby nám sem poslali zpěváka zazpívat blahopřejnou píseň, ale asi dostali špatné instrukce,“ vtipkoval táta.

Ostatní se s úlevou zasmáli.

S Alexandrem jsme se objali a malé děti zase začaly běhat kolem a předstírat, že jsou upíři.

Později, když se Alexander rozloučil se sousedy, mě Becky našla, jak uklízím stůl s občerstvením.

„Je mi to líto,“ řekla.

„To se mi budeš omlouvat až do konce života?“ Silně jsem ji objala objímacím stylem Ruby.

„Uvidíme se zítra,“ řekla Becky unaveným hlasem.

„Já myslela, že tví rodiče už odjeli.“

„Vedou farmářský životní styl, víš? Brzo do postele a brzo vstávat.“

„A s kým teda pojedeme?“ zeptala jsem se zmateně.

„S Mattem.“

„S Mattem!“

Věnovala mi podivný zamilovaný úsměv. „Není tak snobský, jak se na první pohled zdá.“

„Já vím. Ale koho by to vůbec napadlo?“

„Nikdy dřív neřídil traktor,“ řekla Becky. „Myslíš, že takové věci vykládá každé holce?“

„Ne, Becky, myslím, že tohle myslel naprosto vážně.“

„Pojď už, Becky!“ zavolal Matt, stejně jako dřív volával na Trevora.

„Za chvíli vás doženu,“ řekla jsem.

Pomáhala jsem Jamesonovi odklidit zbytek odpadků z párty, když najednou sešel ze schodů Alexander s kápí, uhlazenými vlasy a falešnými upířskými zuby.

„Ale! Můj vysněný upír,“ řekla jsem.

Přitáhl si mě k sobě blíž.

„Chtěla jsi mě dnes večer zachránit,“ řekl. „Za to ti budu navěky vděčný.“

„Navěky,“ řekla jsem s úsměvem. „Jednou ti to oplatím.“

Zahihňala jsem se, když mě zlehka kousl do krku.

„Nechce se mi jít,“ zakňourala jsem. „Ale Becky na mě čeká. Uvidíme se zítra?“ zeptala jsem se. „Stejný netopýří čas a místo jako vždycky?“

Doprovodil mě ke dveřím a z legrace mě znovu kousl do krku svými falešnými upířskými zuby.

Zasmála jsem se a snažila se mu zuby vytáhnout z pusy.

„Au!“ vykřikl.

„Neměl by sis je tam lepit lepidlem!“

„Raven, nevěříš ještě pořád v upíry, že ne?“ zeptal se.

„Myslím, že jsi mě z toho vyléčil,“ odpověděla jsem. „Ale své černé rtěnky se nevzdám.“

Věnoval mi dlouhý nádherný polibek na dobrou noc.

Když jsem se chystala k odchodu, všimla jsem si, že na zemi u dveří leží Rubyina pudřenka s monogramem, a zvedla jsem ji. Otevřela jsem ji, abych si upravila rtěnku. V zrcátku se odrážely otevřené přední dveře sídla.

„Sladké sny,“ uslyšela jsem říct Alexandra.

Ale jeho odraz nebyl v zrcátku vidět.

Otočila jsem se. Alexander stál přímo ve dveřích.

Ale když jsem se znovu koukla do zrcátka, byl pryč! Ještě jednou jsem se otočila, ale už na mě zíral jen had z klepadla u dveří. Dveře byly zavřené. Zoufale jsem začala bušit na dveře. „Alexandře! Alexandře!“

Nevěřicně jsem couvla dál od dveří. Pomalu jsem ustoupila až tak daleko, abych viděla podkrovní okno. Rozsvítilo se v něm světlo. „Alexandře!“ volala jsem.

Vykoukl zpoza zvlněného závěsu. Můj gotický kluk, gotický princ, spřízněná gotická duše, můj temný rytíř noci. Toužebně se na mě díval dolů. Dotkl se skla dlaní své ruky. Já ho jen nehybně sledovala. Když jsem se k němu začala přibližovat, zmizel za závěsem a světlo zhaslo.

Konečná mez

Můj sen z dětství se splnil, ale ve skutečnosti to byla spíš noční můra, horší, než jsem si vůbec dokázala představit. Celou noc jsem jen ležela na posteli a snažila se tomu přijít na kloub.

Kluk, do kterého jsem se zamilovala, byl skutečný upír? Znamená to, že strávím věčnost jako chladná upírka?

Na tohle zjištění jsem nereagovala tak, jak jsem si původně představovala. Nezvedla jsem telefon, abych zavolala do CNN. Ve skutečnosti jsem celou cestu domů s Becky neřekla jediné slovo, jen jsem nevěřícně hleděla z okna, zatímco ona flirtovala s Mattem.

Doma jsem se zamkla ve svém pokoji. Listovala jsem svými upířskými knihami, abych našla odpovědi, ale bylo to k ničemu. Nacvičovala jsem si, jak mu řeknu, že ho miluju a že mi nezáleží na tom, kým nebo čím je. Chtěla jsem mu říct, že jeho tajemství je u mě v bezpečí. Ale byla jsem já sama připravena opustit všechno, co znám? Vyměnit můj svět za jeho? Vzdát se rodičů? Becky? Nebo dokonce Billyho? Dívala jsem se do zrcadla na svůj odraz, jako bych ho viděla naposledy.

Následující den jsem strávila na hřbitově, procházejíc se okolo pomníku baronky. Jakmile slunce zapadlo za stromy, vydala jsem se k sídlu.

Když jsem přišla ke kopci, všimla jsem si, že brána je zamknutá. Přelezla jsem plot a zjistila jsem, že sídlo vypadá ještě děsivěji a osaměleji než normálně. Mercedes byl pryč a všechna světla byla zhasnutá. Zvonila jsem na zvonek, pořád a pořád dokola. Bušila jsem na dveře hadím klepadlem. Nikdo nepřišel otevřít. Nakoukla jsem dovnitř skrz okno v obývací. Přes nábytek byly přehozené bílé

plachty. Běžela jsem za dům a přitiskla nos na malé sklepní okýnko. Nemohla jsem tomu uvěřit. Bedny s hlinou byly pryč!

Srdce se mi sevřelo. Nemohla jsem popadnout dech.

Natáhla jsem se pro cihlu, která mi kdysi pomohla vplížit se dovnitř. Ale když jsem ji zvedla, vypadla zpoza ní obálka s mým jménem, napsaným velkými písmeny.

Běžela jsem zpátky dopředu k bráně a podržela obálku pod světlem z lampy.

Teď jsem viděla své jméno jasně.

Vytáhla jsem černý papír. Krvavě červeným písmem tam stála tři prostá slova – PROTOŽE TĚ MILUJI.

Špičkami prstů jsem ta slova zlehka pohladila a pak si přitiskla dopis k srdci. Z očí mi padaly slzy, když jsem malátně přelézala bránu zpátky.

Bylo to, jako by mi zabodl kůl do srdce.

Nad hlavou jsem uslyšela prolétat ptáky, tak jsem zvedla hlavu, abych je viděla, jak se vznášejí nad stromy. Jeden z nich slétl dolů a přistál nade mnou na vrcholku železné brány.

Byl to netopýr.

Vznešeně složil křídla a díval se přímo na mě. Jeho stín dopadal na cestu a zdálo se, že dýchá ve stejném rytmu jako já. Netopýři jsou slepí, ale tenhle se dokázal dívat přímo do mé duše.

Pomalu jsem k němu natáhla ruku. „Alexandře?“

A potom odletěl.

Poděkování

Milión díky mé editorce, Katherine Brown Tegenové, za její zkušené rady, talent a přátelskou pomoc.

Mnoho díky Julii Hittmanové za její tvrdou práci a komunikaci, stejně tak všem pracovníkům HarperCollins.

Jsem hluboce vděčná mému bratrovi, Marku Schreiberovi, za jeho velkorysost a odborné znalosti.

A nakonec posílám mnoho polibků a objetí Suzie, Benovi a Audrey Schreiberovým za jejich podporu a za nezapomenutelný výlet do New Orleans.